

LUCY WALKER

*Fata mereu  
descultă*

ALCRIS

Romance

---

## *Capitolul 1*

Jeckie își sprijini capul de spătarul fotoliului ponosit. Închise ochii. Era foarte cald. Era obosită și nu prea fericită.

Se afla într-un aeroport mic din regiunile slab populate... doar o sală de așteptare cu un bar pentru băuturi, într-un colț. Singurul lucru care se contura nedeslușit în mintea lui Jeckie era o mare întrebare. De ce se lăsase convinsă să vină aici?

Proprietatea! Vechea poveste a familiei despre proprietate!

Câteodată, credea că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă n-ar fi avut bani și proprietăți, decât să accepte, odată cu ele, toate disensiunile din familia mamei. La ferma tatălui, căminul ei, era fericire, era suficient de bună pentru toți. De ce trebuise mama ei să se agate de acțiunile moștenite la ferma Mallibee? Ar fi fost mai bine dacă ar fi renunțat la ele.

Mama lui Jeckie era una din descendentele vechiului pionier de la Mallibee Downs, străbunicul Ashenden. Acești Ashendeni erau niște oameni tâfnoși, îngâmfați, care se zbăteau pentru ce le aparținea, se gândea adesea Jeckie. Se certau mereu în legătură cu ce trebuia făcut cu bucățile din fermă, când majoritatea unchilor, mătușilor și verilor, unii dintre ei de gradul al treilea sau al patrulea, locuiau la sute de mile depărtare.

Mama lui Jeckie vroia de mult ca aceasta să se ducă acolo și să-și cunoască verii îndepărtați care purtau prestigiosul nume de Ashenden și care locuiau și lucrau la ferma originală de la Mallibee Downs.

Ei bine, acum era aici, așteptând să fie strigată de unul din ei. Apoi, să fie condusă mile întregi printr-un ținut arid, cu vegetație spinoasă, undeva spre zona de deșert.

La naiba!

Jeckie își așează piciorul stâng peste genunchiul drept și apoi și-l înghesui în colțul fotoliului. Nu era prea mare, așa că încăpu destul de ușor. Piciorul îi fluturase în aer, astfel că pantoful îi căzuse pe podea. Dar nu conta. Era un obicei vechi de-al ei să-și piardă unul... sau câteodată, amândoi... pantofii, când se ghemuia într-un fotoliu.

Uită de cei doi tineri zvelți și bronzăți care-și sprijineau spatele de barul din colț. Închise ochii pentru că era obosită, așa că nu văzu ușorul amuzament pe care piciorul ei desculț, făcând cerculețe iritante în aer, îl cauză în colțul opus.

Cei doi bărbați în uniforme kaki afixau zâmbete prietenoase și atrăgătoare, sorbindu-și paharul de whisky și urmărind-o pe Jeckie. Din când în când, piciorul ei atinge brusc podeaua, ca și cum și-ar fi căutat, din proprie inițiativă, pantoful pierdut.

– Drăguță! aprecie unul din bărbați, studiind-o. Îmi place părul blond și îmi plac ochii albaștri, atâta timp cât sunt foarte albaștri.

– Și mie la fel, spuse celălalt. Primul lucru pe care-l observi sunt ochii aceia strălucitori și provocatori. Felul în care a intrat și s-a îndreptat tocmai în colțul acela! Are într-adevăr ceva! O fată pe cinste, recunosc!

– Hm. În momentul ăsta, arată totuși cam pierdută. Poate tristă... Ar fi trebuit să vină cineva s-o aștepte.

– E rudă cu verii Ashenden, cred. Am văzut că una din valizele ei are o etichetă pe care scrie Mallibee Downs. A sosit cu avionul de după-amiază și s-a uitat de jur-împrejur, ca și cum ar fi așteptat să întâlnească pe cineva.

– Nu poate fi vorba de Andrew Ashenden. Ar fi fost mai mult decât punctual. Trebuie să fie Barton. El e punctual doar atunci când își amintește să se uite la ceas. Am auzit că la Mallibee sunt pe cale să încheie însemnatul. Poți paria pe cel mai bun dolar australian al tău că însemnatul va fi întotdeauna pe primul loc, din punctul de vedere al Ashendenilor.

– Să facă un drum treisute de kilometri pentru o rudă? Chiar și pentru una atât de drăguță ca cea din colț! Stăpânul văilor de acolo este Andrew Ashenden. Un cuvânt de-al lui, și Barton ar fi apărut la timp. Andrew este șeful acolo.

– Patru generații de Ashenden, și cel mai mare din fiii celui mai mare fiu este întotdeauna stăpânul. La fel se întâmplă în majoritatea familiilor care dețin pământuri. Pe vremuri, ținutul acesta nu însemna decât căldură, tristețe și soare. Atunci, bătrânul supraveghetor Ashenden s-a stabilit aici. A fost un adevărat erou... cel puțin așa spune legenda.

– Hei! Uite cine vine!

Un bărbat înalt și bine făcut – treizeci de ani, poate puțin mai mult – trecuse printre palmierii care despărteau sala de așteptare de intrare. Avea o alură impresionantă; mergea relaxat și foarte sigur pe el. Ochii lui erau prietenoși. Zâmbetul i se lărgi, recunoscându-i pe cei doi de la bar.

– Salut, Jason! strigă cel mai scund dintre tineri. Ce zici de un pahar de whisky? Vino să stai cu noi. Avem vești noi pentru tine. S-ar putea să ne descotorosim de turmele de la Mallibee. Și de stăpânul Andrew, asta e sigur!

– Salut! Am venit să văd dacă ați reușit. Ați terminat de inspectat pășunea?

– Da, și este așa cum te-ai așteptat să fie. Poate aduce bani cuiva care este interesat de creșterea vitelor. Pământul ăsta nu e bun pentru mina Westerly-Ann – te asigur.

Jason traversase pe jumătate încăperea, când o observă pe Jackie ghemuită în fotoliul din colț, cu ochii închiși. Picioarul desculț flutura încă în aer, la fel de rătăcit ca expresia obosită și ușor tristă a stăpânei lui. Descinse din nou pe podea, ca și cum ar fi căutat ceva.

Jason se uită la prietenul său și zâmbetul lui malițios se lărgi.

– Vorbim mai târziu despre pământ. Acum, am alte lucruri de făcut! Se apropie în tăcere, se opri, ridică pantoful și-l potrivește cu iscusință în piciorul lui Jackie. Apoi, își îndreaptă ținuta. Cu capul aplecat într-o parte, privi cu bunăvoință la capodopera sa.

– Chiar se potrivește, remarcă el.

Jackie deschise ochii instantaneu. Privi drept în ceilalți ochi albaștri care zâmbeau diabolic spre ea.

– Mulțumesc, spuse ea înțepat, stând foarte dreaptă, acum. Își aranjă suvița de păr de culoarea mierii care-i căzuse pe ochi. Tu ești Barton? Sau Andrew? Aștept de...

El clătină din cap. Părea foarte amuzat de greșeala ei, dar într-un fel blând.

– Nici unul, spuse el. Nici măcar nu pot ridica vreo pretenție la numele Ashenden.

– Dar îi cunoști? se interesă Jackie. Ochii ei erau din nou aproape furioși. Buzele erau strânse, să nu se lase în jos de dezamăgire.

– Oh, da, îi cunosc.

– Bineînțeles că-i cunoaște! spuse râzând unul din bărbații de la bar. Jason cunoaște pe toată lumea. Sau cel puțin, toată lumea îl cunoaște pe Jason. Când vei ajunge pe podiș, domnișoară Ashenden, vei vedea că el este de fapt toată lumea: Președintele districtului, Judecător de pace, administratorul Curții de Administrație și, cel mai important, conduce singurul magazin al orașului și singura pompă de petrol din zonă. El este...

– Geniul universal! încheie Jackie în locul lui. Dar nu sunt o Ashenden decât din partea mamei. Numele meu este Jackie Bennett.

– Îmi pare bine să te întâlnesc, domnișoară Bennett, spuse cel mai scund. Hai, Jason. Dat fiind că ești „geniul universal“, ești cel mai respectabil în momentul de față. Fă-ne cunoștință, te rog.

– Desigur. Domnișoară Bennett, eu sunt Jason Bassett – doi „s“ în locul celor doi „n“ din numele tău. Aș vrea să ți-i prezint pe John Robertson, inginer-șef la mina Westerly-Ann, din chei. Și Marcus Donovan, geologul aceleiași companii. El este cel care caută mai mult fier, atunci când nu găsește cupru, argint sau mangan. Chiar acum a fost atât de amabil să cerceteze o pășune pentru mine. Desigur, în timpul lui liber.

– Știi că Westerly-Ann este una din cele mai mari companii de exploatare minieră din lume, domnișoară Bennett? i se adresă provocator John Robertson. Prin părțile acestea, am infiltrat camioane, trenuri și căi ferate în majoritatea terenurilor văcarilor și oierilor din podișul estic. Vorbise ca și cum ar fi anticipat o reacție neîncrezătoare față de activitățile miniere.

– Da, știu, rosti glacial Jackie. Știa deja despre conflictul de interese dintre compania minieră și păstori. Iar tu, domnule geolog, ești responsabil pentru pretinsul drept asupra proprietăților private de pășunat ale oamenilor, nu-i așa?

Se opri, pentru că încă un bărbat intrase printre palmieri. Judecând după îmbrăcăminte – pălăria cu boruri largi și uniforma kaki, pielea bronzată și mersul ușor rostogolit – era mult mai evident că era văcar, decât în cazul celorlalți trei din hol.

Cu o privire rapidă, aproape malițioasă, constată scena: Jackie stătea bătoasă în fotoliu, având în față un auditoriu format din trei bărbați amuzați.

– Deci, aici erai! îi spuse el vesel lui Jackie. Mi-au spus afară că te voi găsi aici. Dar n-au menționat și compania pe care o ții.

– Bună, spuse Jackie. Ești Andrew Ashenden, sau Barton Ashenden? Își ținea capul sus, ușor înclinat. Oricare ai fi, ai întârziat, adăugă ea.

– Sunt Barton Ashenden și am întârziat foarte mult., spuse el, zâmbind malițios. Observă fiecare detaliu al lui Jackie. Zâmbetul lui spunea că-i plăcea ce vedea.

Însăși Jackie avea sentimentul că întâlnise un deputat, sau ceva de genul acela. Toți bărbații aceia din jurul ei! Exemplul mamei ei, presupuse. Mama ei întâmpina musafirii cu mâna întinsă și cu o curtoazie distantă, dar oarecum în maniera unei mari doamne. Tatăl lui Jackie nu era decât un mic fermier, așa că atitudinea aceea a mamei o stânjenise întotdeauna. Acum se simțea la fel de deplasată și de jalnică, descoperindu-se imitând accidental tocmai acea manieră. Ca și cum ar fi stat într-un scaun judecătoresc și ar fi mediat Curtea!

Asta desigur, pentru că adormise pe jumătate. Și era foarte obosită. Acum, bărbații aceia se strânseseră în jurul ei și începuseră s-o studieze. Apoi, sosise vărul ei cel îndepărtat, Barton. O găsisse în mijlocul acelei adunări de indivizi; fiecare părea să împartă câte o glumă pe seama ei. Sau nu era așa?

Ei bine, toți, cu excepția celui Jason. El era diferit. Mai blând, se gândi ea, în ciuda faptului că era o personalitate locală. Oare despre ce oraș era vorba? Pompa era locul de întâlnire, iar el – acela cu numele de Jason – păstra pacea. Legea și ordinea în regiunea aceea periferică!

– Ai mâncat ceva, Jackie? întrebă Barton Ashenden, scuturându-și pălăria de genunchi. Dacă nu, am să-i spun managerului să ne împacheteze ceva pentru drum. Îmi pare rău, dar n-avem timp de pierdut...

– O sută douăzeci de mile până la aeroport și încă pe atât înapoi, și n-ai timp nici măcar pentru o băutură, Barton? întrebă inginerul. Sprâncenele i se arcuiau, în timp ce-l privea pe nerăbdătorul membru al alesei familiei Ashenden, cu păr negru și cu ochi căprui-închis. Toată lumea, pe o rază de sute de mile, știa despre familia Ashenden și despre Mallibee Downs. Era cunoscut și scandalul la scară națională pe care-l iscaseră din cauză că cei de la compania minieră Westerly-Ann ridicaseră pretenții asupra pământurilor sacre de la Mallibee Downs. Era un conflict care încă aștepta decizia finală a Curții de Administrație.

„Ei bine“, era obișnuitul comentariu al celor din district, „cu un milion de acri de pășune – încărcate cu atâtea minerale, încât până și Aladdin i-ar fi invidiat, exista cineva care să nu fie interesat de politica Ashendenilor?“

– Nu, azi nu e ziua mea de băut, spuse scurt Barton. Dădu din cap spre Jason Bassett – un salut rece, iar acesta îi răspunse politicos, cu același gest. Jackie îl privi. Crezu că surprinsese o strălucire în ochii lui. Apăruse și dispăruse imediat.

„Ciudat“, se gândi ea. „În camera asta se întâmplă ceva, și totul are de-a face cu acești patru bărbați. E ceva rezervat în felul în care-și vorbesc și se salută. Politețe de dragul politetiei, și nu al prieteniei.“

– În privința programului tău de masă, Jackie, insistă Barton, ochii lui zâmbind spre față. Erau ochi alunecoși, poznași. Întunecați și prietenoși.

– Stewardesa ne-a oferit câte o tavă plină, chiar înainte să aterizăm, răspunse ea. N-aș mai putea mânca acum. Dar mulțumesc, Barton. . .

– Am să iau cutia cu gustări, cât timp îți strângi lucrurile, spuse el. Pentru orice eventualitate. N-o să ajungem la fermă decât după miezul nopții. Am văzut numele tău pe o valiză de la intrare. Zâmbetul lui era încă vesel. Am s-o iau când ieșim, da?

Jackie se ridică. Cei trei bărbați o cântăriră din nou din priviri, deși cei doi de la mină încercau să ascundă acțiunea, vârându-și nasurile în noul rând de băuturi care le fusese adus.

„Jason nu e îndeajuns de viclen ca să tragă doar cu ochiul“, se gândi Jackie. „S-a uitat drept la mine și a zâmbit cu adevărat. Îmi place. Seamănă cu un animal de companie. Cred că ceilalți doi nu sunt decât supraveghetori de păsări.“

Barton Ashenden dispăru printre palmieri, apoi răsări cumva la intrare, cerând serviciile fetei din cealaltă parte a clădirii din azbest și tablă.

Jeckie își luă geanta și se îndreptă spre palmieri. Apoi, se întoarse și zâmbi în semn de rămas-bun. Era un zâmbet minunat, pe jumătate trist, pe jumătate vesel, care aduse strălucire în ochii ei.

Dintr-o dată, sentimentele ei se schimbă. Deși i se părea absurd, simțea că aici, în aeroportul acesta mic, fusese o companie plăcută. Toți trei – Jason și cei doi de la Westerly-Ann – fuseseră foarte atenți cu ea. Acum, pleca, îndreptându-se spre vastele regiuni periferice. Singură din nou. Singură – cu excepția acestui văr îndepărtat, Barton Ashenden. Și încă nu-l cunoștea cu adevărat.

– La revedere... spuse ea, aproape timid.

– La revedere, Frumușico! strigă geologul. O să ne mai vedem!

\*\*\*

Îmi place numele ăsta – Jason, spuse Jeckie, urcând în Land-Rover, lângă Barton. Numele sunt diferite aici, nu-i așa? Barton, de exemplu. Nu e un nume de familie?

– Ba da. Mi se spune Bart.

– Îmi place Bart.

– Ești amabilă, spuse el, cu un zâmbet malițios. Uită de tipul ăla, Jason Bassett, Jeckie. Nu este prieten cu Mallibee. Andrew nu vrea să-l vadă în fața ochilor. Așa că fii fată cuminte și uită să menționezi că l-ai întâlnit, bine?

– Andrew trebuie să-și dea acordul în privința listelor de prieteni ale tuturor de la Mallibee Downs? întrebă surprinsă Jeckie.

Barton porni Land-Roverul și plecă la drum.

– Ce spune Andrew e regulă. Dacă vrei pace, o sfătui el. În ceea ce mă privește... ei bine, sunt altfel! Zâmbetul lui era aproape o promisiune.

„Mă întreb ce înseamnă asta“ se gândi nedumerită Jeckie.

Lumina zilei se stinsese. În câteva minute avea să se lase un întuneric indigo și stelele aveau să strălucească. Jeckie știa tot despre climatul părților acelorora. Mama ei îi spusese de nenumărate ori.



Acum, se gândea la cuvintele lui Barton: „ce spune Andrew e regulă“ ...

Familia ei spusese întotdeauna că fiecare Andrew, începând cu primul care venise pe teritoriul acela pustiu, îi condusesese pe cei din jurul lui. Și averile familiei. Se părea că erau toți, un Andrew după altul, bărbați cu o voință de fier. Dar se descurcaseră de minune cu Mallibee Downs. O construiseră printre ierbuirile sălbatice, în munții aceia solitari. Și apoi își recuperaseră banii. De fapt, ferma dăduse atâția bani, încât absolut fiecare descendent al primului Andrew nu dusesese lipsă de nimic. În trei generații, moștenirile provocaseră multe neazuri și dispute. Și aprige neînțelegeri.

Risipite în vasta țară, ultimele două generații de Ashenden se bucurau în fiecare an de dividende frumoase de la Mallibee Downs. Totuși, fiii primului Andrew făcuseră toată munca. Și apoi, fiii lor. Cele trei fiice se căsătoriseră, intrând în familii care se ocupau mai puțin de creșterea animalelor, în mijlocul pajiștilor verzi din sud, unde clima era mult mai blândă. Cu toate acestea, ele și copiii lor beneficiau în continuare de sume generoase de la Mallibee Downs.

Prin urmare, așa se făcea că Jackie, al cărei nume adevărat era Juliet, sosise în nord-vest și se îndrepta spre acrii ancestrali ai familiei mamei. Neoficial, desigur, unii membri ai clanului Ashenden sugeraseră că bătăile de cap între rude s-ar rezolva dacă ar avea loc o căsătorie-două. Ca, de exemplu, între veri îndepărtați. Interesele s-ar contopi!

Jackie și o altă verișoară, Sheila Bowen, erau obiectul subtililor ipoteze și aluzii.

Să se mărite cu banii, numele și cu acrii de pământ deodată! Ce idee minunată!

Dar cum se putea realiza?

Jackie știa foarte bine ce credeau – și îndrăzneau chiar s-o recunoască – părinții ei și îndepărtata mătușă Isobel de la Mallibee Downs. Dar se prefăcea că nu știe. Opinia ei despre ideile acelea era atât de caustică, încât nici măcar nu se gândise să și-o exprime. S-ar fi iscat un adevărat scandal!

„Fă o vizită la căminul pionierilor tăi înaintași, draga mea. Cine știe? S-ar putea să te îndrăgostești de Andrew al III-lea. Preferabil, de el; are

cele mai multe acțiuni și este cel mai mare. Desigur, depinde de tine, Jackie, să-l faci să se îndrăgostească. Ei bine, dacă nu Andrew... atunci, Barton.“ Nu se exprimasera în cuvinte, dar aproape că le auzea pe mama ei și pe celelalte rude gândind cu voce tare!

Mai mult, simțea că familia credea că era important să se mute înaintea verișoarei ei, Sheila. Și Sheilei i se cuvenea să moștenească la moartea mamei ei o parte uluitoare din companie.

Nu! Nu rostiseră niciodată vreun cuvânt. Dar Jackie intuia ceva din gândurile mătușii Isobel, care se ocupa de ferma Mallibee, pentru frații Andrew și Barton. Gândurile existau – reieșeau ocazional din scrisorile ei. Neclare, ușor optimiste. Pline de speranțe nefondate.

„Jackie, draga mea, de ce nu petreci o vacanță la Mallibee Downs?“ o întreba din când în când, încercând s-o convingă, mama, o mătușă și un unchi. „E o fermă superbă. Ar fi minunat să-ți întâlnești rudele. Desigur, sunt foarte îndepărtate, încât nici nu mai contează că sunteți rude. Dar trebuie să manifesti un interes, să știi! La urma urmelor, într-o zi vei moșteni o parte.“

Aveau putere de sugestie, de acord.

Apă care curgea pe piatră... căci inima lui Jackie fusese ca de piatră în privința subiectului acesta. Fusese foarte îndrăgostită de un tânăr ofițer de navă, care staționase temporar la Baza Navală. Așa că nici măcar nu ascultase – de observat nici nu fusese vorba – când părinții ei sau o un grup de mătuși, îi dăduseră sfaturi prin intermediul subtiliei tehnici a sugestiei.

Mai târziu, ofițerul ei naval, Edgerton Fyfe Brown, fusese transferat. Îi scrisese o scrisoare lungă și plină de scuze. Comandantul îl sfătuisese să aștepte înainte să-și facă palnuri pripite de nuntă. Să mai aștepte un timp, cel puțin.

Un ofițer de carieră ambițios trebuia să țină seama de orice sfat oferit de comandanți, sau de alți superiori. Era un fapt! În plus, Edgerton se întrebase: oare fusese sincer cu Jackie? Era probabil să fie promovat în scurt timp în Corpul Diplomatic al Serviciului. Asta însemna Atașatul Naval al Curților Consulare, poate chiar Ambasadoare, ale Europei, Africii

și Asiei. O astfel de slujbă cerea foarte multe unei soții. Viața socială și tot restul! Ploconiri peste tot, în fața tuturor genurilor de oameni! Jeckie, știa, era o fată de la țară care iubea caii, câinii și lucrurile care făceau ca viața în provincie să fie acceptabilă. Comandantul său îl sfătuisese să se consulte cu Jeckie în privința asta. Și, mai presus de toate, să nu se grăbească. „Trebuie să ai timp să te gândești bine, draga mea Jeckie“, scrisese Edgerton Fyfe Brown.

Jeckie nu percepușe mesajul decât ca pe o pictură pe un perete. Iubirea era un lucru, iar cariera altul. În unele cazuri, cele două nu se întâlneau niciodată în mod... fericit.

Apoi, urmaseră gânduri îngrozitoare! Ea, Juliet Bennett, fata de la țară, era nepotrivită? Aproape că putea auzi gândurile celor din Corpul Diplomatic al Serviciului, care nu vedeau altceva mai important decât cariera.

Desigur, aveau dreptate, știa; și ar fi urât stilul acela de viață. Dar asta nu o împiedicase să se simtă îngrozitor de rănită. Nu putuse îndura nici măcar să le spună părinților ei, după ce îi trimisese, la rândul ei, o scrisoare în care-și ceruse scuze.

„Totul s-a terminat“, scrisese ea scurt. „N-a fost decât o aventură de umplut timpul, nu-i așa? Îți mulțumesc pentru perioada minunată!“

Fața albă a lui Jeckie vorbise de la sine, însă mama ei văzuse starea sănătății fiicei într-o lumină mult mai practică.

„Ești epuizată, draga mea. De ce nu-ți iei o vacanță, să mergi și să-ți cunoști verii Ashenden? Le-ar face mare plăcere să te aibă acolo, la Mallibee Downs. Mătușa Isobel a pomenit din nou despre asta în scrisoarea de Crăciun...“

De acord, Jeckie avea să-și ia o vacanță! Avea nevoie de o pauză. Orice, numai să evadeze, să fugă. Nu va avea timp de gândit. Avea să meargă în nord și să-i întâlnească pe Ashendeni, și toată lumea avea să fie mulțumită. Dar nu mai putuse suporta alte presiuni în momentul acela. Acolo sus, printre vite și oi, în mijlocul unei ferme de milioane de acri, avea să-și găsească alte lucruri la care să se gândească. Putea înfrunta

timpul. În afară de asta, acolo erau acele aventuri cu mineritul. Cupru, argint, platină... chiar și diamant. Dar în general, fier. Mama ei, care avea și ea câteva zone exterioare la Mallibee Downs, fusese foarte furioasă din cauza săpăturilor care se desfășurau parțial pe pământul fermei. Unul din verii îndepărtați vânduse o parte din pășunile moștenite. Întreaga familie fusese indignată!

Ei bine, avea să aducă un nou interes, se gândea Jackie.

Era rănită, tristă și obosită, așa că nu realiza că gândurile erau doar bariere slabe, definite în cuvinte fragile ca să acopere sentimentele ei rănite. Făcuse o greșală. Ce dacă? Avea s-o îngroape și s-o ia de la capăt.

Destul de brusc – din cauza nevoii ei – rudele lui Jackie Ashenden nu mai erau atât de demne de dispreț. Mătușa Isobel scrisese că aveau nevoie de ea – să ajute la încheierea cercului familial. În momentul acela, și ea avea nevoie de ei. Mallibee urma să fie refugiul ei.

---

## *Capitolul 2*

Acum, pe neașteptate – stând într-un Land-Rover în acea după-amiază târzie – inima lui Jackie tânjea din nou, iar ea era foarte obosită. Avea legătură cu faptul că se lăsase din nou pradă gândurilor pe jumătate triste, pe jumătate agresive. Trebuia să se gândească la altceva.

Se ghemui în colțul ei, dorindu-și să fi fost din nou mică și să plângă puțin.

Barton Ashenden ridică mâna și aprinse lumina de la bord. O privi curios pe fata care părea dintr-o dată atât de mărunțică și atât de tăcută.

– Te simți rău, Jackie? Păru destul de îngijorat, ceea ce o înveseli. Era cineva căruia părea să-i pese, chiar dacă doar temporar.

– Ei bine, în avion nu m-am simțit rău. Crezi c-aș putea avea o reacție întârziată?

– S-ar putea, încuviință el. Am văzut bărbați în toată puterea cuvântului îngălbenindu-se când avionul dansează în stânga și-n dreapta din cauza presiunii atmosferice.

– Drăguț din partea ta să spui asta. Ești un adevărat gentleman, Barton. Sunt convinsă că nici unul din nord-vesticii despre care am auzit nu se îngălbenesc din vreun motiv. Se presupune că sunt puternici și solizi. Nici un ciclon, secetă sau potop nu-i poate înfricoșa.

– Nu fi sarcastică, spuse Barton, uluit, accelerând și zâmbind în continuare malițios. Cel puțin, nu în preajma lui Andrew. Din întâmplare – acum că ai venit, și veștile au ajuns pe aici – cu care din noi intenționezi să te măriți? Nu te-ai hotărât încă? Zâmbetul era mai mult decât diabolic.

Jackie amuți. Se simțea indignată. Mai întâi, mama ei și rudele îndepărtate! Acum, asta!

– Poftim?! spuse ea rece.

– Cum îndrăznesc? Țsta e următorul lucru pe care vroiai să-l spui? Ascultă, verișoară, ce ar trebui să întrebi este de unde știu. Despre ideea unui mariaj-văr-verișoară-de-gardul-al-doilea. Ei bine, îți voi spune oricum. Toți membrii certăreței și răspânditei noastre familii sunt la curent, indiferent de ungherul sau cotlonul în care locuiesc. E bârfa anului. Tonul vocii i se schimbă, parodiind. „Ai auzit ultima noutate? Familia Bennett a împachetat-o pe Juliet și-a trimis-o să-i întâlnească pe cei de la Mallibee. Speră să iasă ceva din asta. Desigur, mătușa Isobel a fost întotdeauna de părere că numele familiei trebuie să ia în căsătorie restul părților moșiei.“

– Oprește și lasă-mă să cobor, ceru Jackie, cu o demnitate de gheață. Strângea mânerul portierei.

– Ai înnebunit! râse Barton. Mânerul acela este dublu-încuiat, Juliet – Jackie – așa că nu-ți mai irosi timpul. În afară de asta, suntem în mijlocul podișului acum și nu se zărește nici măcar un copac, darămite o casă. N-ai nici măcar o pălărie de soare pentru mâine dimineață. Așa că, dacă rătăcești pe aici în miezul zilei, vei descoperi temperaturi de peste șazececi de grade la soare. Ar fi mult mai bine să rămâi cu nesuferitul de mine. Apropos, suntem veri de gradul al treilea sau al patrulea?

– Neavând nici un interes în privința aceasta, n-am ținut numărătoarea, spuse Jackie, la fel de demnă și de glacială. E foarte posibil să rămân în continuare tot atât de neinteresată de subiectul ăsta. Acum și întotdeauna.

– Și de mine?

– Acum și întotdeauna.

– Hm... Deci, rămâne Andrew. Trebuie să te avertizez că Andrew e o nucă greu de spart. Dacă are o inimă, cu siguranță e greu să ajungi la ea. Au încercat și alte femei...

– Tot vreau să cobor.

– Dar nu poți. Portiera e încuiată de două ori. Barton o bătu ușor pe braț, cu mâna liberă. Te tachinez, doar, spuse el. Uiți și ierți, hm?

– Nici una, nici alta, spuse sec Jackie. Vreau să întorci și să mă duci înapoi la aeroport.

– Nu se poate. Abia dacă avem benzină să ajungem la Mallibee. Și am o garnitură spartă. Asta înseamnă pierdere de ulei. În afară de asta, în următoarele două zile nu mai e nici un avion spre sud. Privește în stânga, Jackie. Cercul acela auriu deasupra Dealului Roșu este luna care răsare. În câteva minute, vei vedea locul acesta în singurul moment al zilei în care arată splendid. Asta o să te înveselească.

– Și o să uit ce ai spus?

– Nu-mi dau seama ce mi-a venit. Spune-i umor nord-vestic – în cea mai rea formă. Îmi pare rău. Mă crezi?

– Da. Să zicem că suntem chit. Sunt obosită, așa că presupun că atac, ceea ce e foarte nemanierat, având în vedere...

– Având în vedere ce?

– Ei bine, sunt un oaspete la Mallibee, nu? Oaspetele cui? Al lui Andrew sau al mătușii Isobel? Știu că ea i-a scris mamei.

– Andrew este managerul și deține cea mai mare parte a acțiunilor fermei. Cred că știi asta. Mătușa Isobel se ocupă de casă. Nu te lăsa intimidată de ea, Jackie. Câteodată, are o atitudine rezervată, dar undeva adânc – la fel ca bogățiile minerale din muntele Mallibee – se află o inimă de aur.

Jackie nu știa dacă spusele lui Barton despre mătușa Isobel erau adevărate, dar însăși inima ei era ascunsă bine. De ce fusese atât de furioasă încât venise aici?

Asemenea lui Barton, și Jackie cunoștea planurile familiei. La fel și verișoara ei, Sheila, care arătase un oarecare interes în afacerea aceea ridicolă. Vizitase în urmă cu câteva luni Mallibee și spusese că-l adora. Se referise la Mallibee? Sau la perspectiva de a se căsători cu unul din bărbații care-l conduceau?

Jackie nu venise decât din pricina mândriei rănite. Efemera ei legătură sentimentală! Prea stupidă ca să poată fi descrisă în cuvinte.

– Necazul cu mine... rosti ea cu voce tare, este că mă avânt prea repede. Cel puțin asta spun mereu părinții mei.

– Te avânți în ce? Barton ocoli o stâncă uriașă.

Luna răsărise. Pământul, care acum nu mai era atât de roșu, nici atât de arid, era scaldat în lumina ei blândă. Ici-colo, spre nord, se ghiceau munții vâjnoși și neclintii, aliniați la orizont. Copacii albi, fantomatici, erau încremeniți și tăcuți.

– E frumos, șopti Jackie, descărcându-și sufletul de furie și tristețe. Dar teribil de pustiu. . .

– Mă bucur că-ți place peisajul, spuse el, binevoitor. Luna e de mare ajutor, nu? Nu ne mai trebuie decât o petrecere.

Merseră în continuare. Land-Roverul lăsa în urmă un nor de praf. Atrăși de luminile farurilor, cangurii se luau la întrecere cu mașina.

– Să-i fi văzut când am venit, spuse el. Sute. Ne-am întrecut pe o distanță considerabilă.

– De asta ai întârziat?

– În parte.

– Și cealaltă parte?

– Andrew a avut ultima turmă la însemnat. I-am dat o mână de ajutor. La Mallibee, prioritățile au întâietate, Jackie. Întotdeauna.

– Vrei să spui că Andrew pune oile înaintea oamenilor?

– Trebuie să-ți stabilești bine prioritățile la Mallibee, Jackie! Zâmbetul lui malițios era mai degrabă diabolic, dar, cum ea nu se uita, nu văzu.

Jackie se gândi la asta. Numele „Andrew“ începuse deja să-i sune ca o chemare la arme. Oare Barton glumea? Era greu de spus, cu nord-vesticii aceia. Erau atât de diferiți!

Și totuși. . . ciudat, pentru că la aeroport, acel Jason fusese un nord-vestic pe care te puteai baza. N-ar purta toate titlurile acelea, dacă n-ar fi o persoană agreabilă și demnă de încredere. Și era atât de amabil! Sau i se păruse?

Fusese pe jumătate adormită când îi căzuse pantoful, dar partea care nu dormea știuse că el i-l pusese la loc. Trasese cu ochiul printre gene și văzuse zâmbetul lui. Un zâmbet frumos.

Puțin după miezul nopții, Barton opri în fața casei de la Mallibee.

Jackie era arțăgoasă; hainele i se suciră când coborî din mașină. Dându-și pălăria jos, Barton făcu ironic o plecăciune și-i deschise ușa. Luminile de pe verandă se aprinseră instantaneu și Jackie văzu ușa deschisă. O altă lumină puternică se aprinse pe un stâlp înalt, în colțul curții.

Jackie clipi și încercă să-și aranjeze fusta cu o mână, iar cu cealaltă strânse geanta.



Pe ușa principală apăru o doamnă cu părul grizonant. Era foarte înaltă și avea o atitudine demnă. Frumoasă, dar într-un fel corespunzător vârstei.

„Trebuie să fie mătușa Isobel“, își spuse Jackie, puțin nervoasă.

– Tu ești, Barton? Ai adus-o pe Juliet? La șueta târzie au spus că avionul a aterizat la cinci.

La auzul numelui „Juliet“, Jackie se strâmbă ușor. Nimeni – absolut nimeni – n-o striga pe numele ei adevărat, cu excepția mamei, când era furioasă. Chiar și atunci când era copil, numele acesta îi adusesese prea multe glume legate de Romeo.

– E aici, teafără și nevătămată, mătușă Isobel, strigă Barton și luă valiza din portbagaj. Spune că a mâncat și nu ne-am oprit pe drum ca să luăm o gustare. Sper că ai pregătit ceva.

Jackie păși încet pe verandă. Arăta mică și părăsită, însă afișa cu încăpățănare un aer încrezător. Ea și mătușa Isobel se uitară una la cealaltă. Urmă un moment de tăcere, încărcat de suspiciuni de ambele părți.

– Vino, copilă, spuse mătușa, cu o voce răspicată și autoritară. Trebuie să fii obosită. Nu mai sta acolo să pierzi timpul. E cazul să bei o cană de ceai. Și apoi să te duci la culcare.

Jackie nu se simțea o copilă. Avea nouăsprezece ani și judeca singură, spera. Așa că era excesiv de precaută. Urcă cele trei trepte și strânse mână întinsă a mătușii Isobel. Femeia mai în vârstă privi ochii albaștri tineri, defensivi, dar foarte strălucitori. Apoi își luă din nou expresia de amfitrioană.

– Ei bine! Deci, ești fiica lui Alice Bennett. Ea este fata celui de-al patrulea copil al lui Andrew Ashenden, Francis. Desigur, știi asta deja, nu-i așa, draga mea?

Jackie schiță un zâmbet. Asta din cauza apăsării pe „cel de-al patrulea copil“.

– Da, știam, spuse cu blândețe Jackie. Vă mulțumesc pentru găzduire, mătușă Isobel.

– Intră înăuntru. Am pregătit supă în sufragerie. Sala de recepție e prea pretențioasă pentru o sosire la miezul nopții.

Sala de recepție?! Jackie se întreba dacă toată șederea ei la Mallibee Downs avea să fie de modă veche.

Urmând-o pe mătușa Isobel în holul de la intrare și apoi pe un culoar lung, începu să fie recunoscătoare pentru prezența lui Barton. Andrew, presimțea, îi semăna mai mult ca sigur primului Ashenden. Autoriar și probabil mai practic, mai țăfnos și mai demodat decât mătușa Isobel.

Sufrageria era mare și sobră, dar frumoasă. Mobilierul era vechi, însă impecabil îngrijit.

– Draga mea! începu mătușa, cu vocea ei răspicată și indulgentă. Dacă intri pe ușa aceea, vei găsi o baie mică. Sunt sigură ce vrei să faci un duș, înainte să iei cina. O folosim în general pentru musafirii care vin pe neașteptate. Câteodată, și neinvitați, mă tem. Voi face un ceai. Barton va parca probabil Land-Roverul și apoi va folosi baia de pe verandă.

Destul de uimită, Jackie făcu ce i se spusese și se duse la baie. Într-adevăr, venise într-o altă lume. Era universul vechi, al primilor pionieri.

Mai târziu, când se întoarse în sufragerie, mătușa Isobel se așezase deja la masă, în fața tăvii masive de ceai.

– Ia loc acolo, draga mea, spuse ea, indicând locul din față. În seara asta, Barton va sta în dreapta mea.

Jackie trase cu ochiul spre scaunul din capul mesei. Nu fusese tras.

– Acela este locul lui Andrew, o lămuri mătușa, surprinzându-i privirea. Întotdeauna stă în capul mesei. El e capul familiei, știi? Desigur, nu trebuie să-ți spun asta. Sunt convinsă că știi totul despre familia Ashenden. Chiar dacă numele tău e altul, draga mea, ești una dintre noi.

Jackie era prea obosită să se poată gândi la răspunsul potrivit. În afară de asta, începea să creadă că mătușa Isobel era un personaj din afara timpului. Își folosea probabil vocea în felul în care propria ei bunică îi vorbise pe vremuri. Mama lui Jackie îi spusese că mătușa Isobel fusese la un pension în Sydney, apoi la un colegiu în Elveția. Din Europa se întorsese la Mallibee Downs și aici rămăsese de atunci, trăind asemenea părinților și bunicilor ei.

„Face toate cumpărăturile comandând prin poștă“, spusese doamna Bennett cu un zâmbet amuzat. „N-are nici cea mai mică idee cum arată restul Australiei. Sigur că n-au televizoare atât de departe în nord, ca Mallibee. Doar transmisiuni radio.“

Jeckie observase că însăși mama ei făcea adesea cumpărături prin poștă și întotdeauna spunea „televizor“, când majoritatea oamenilor spuneau „TV“. Și nu punea niciodată laptele în căni înainte să toarne ceaiul.

În privința manierelor, Mallibee aducea foarte mult cu propriul cămin. Dintr-o dată, lui Jeckie i se făcu dor de casă.

– Servește-te cu lapte și zahăr, Juliet, o îndemnă pe același ton mătușa Isobel. Jeckie se gândi că mătușa nu era de acord cu tinerele care visau cu ochii deschiși sau care stăteau în transă din cauza unei supărări fizice sau psihice.

– Mulțumesc, spuse Jeckie și fu uimită de tonul ei supus. Acceptă faptul că era prea obosită ca să mai fie în vreun fel. Mâine avea să le arate o Jeckie mai strălucitoare. Dar acum, în seara asta, trebuia să le ceară – acestor Ashendeni – să nu-i mai spună „Juliet“.

– Numele meu e Jeckie, rosti cu voce tare. Nimeni nu-mi spune altfel.

– Oh? De ce? se interesă glacial mătușa Isobel.

Barton intră. Avea încă zâmbetul acela ușor ironic. Auzise ultimele cuvinte ale mătușii. Trase un scaun și-și ridică sprâncenele spre Jeckie, în timp ce se așeză.

– Juliet e perechea lui Romeo, începu Barton, luând o cană de ceai de la mătușa lui și lapte și zahăr de la Jeckie.

– Normal, spuse Isobel. Este o poveste clasică. Cu foarte multe urzeli, deși bine făcute – de Shakespeare. Nu-mi amintesc să fi citit Shakespeare în trecut, Barton.

– Dar îmi amintesc din vremea școlii conflictul dintre familiile Montague și Capulet. Se uită cu malițiozitate spre Jeckie. Ce nu-mi aduc aminte, este dacă erau de acord ca Juliet dintr-o familie să ia în căsătorie pe Romeo, din cealaltă. Sau să nu se căsătorească? A fi sau a nu fi! Nu. Asta e din altă piesă. „Hamlet“, nu?

Mătușa Isobel își îndreptase ținuta. Ochii albaștri ai lui Jeckie îl urmăreau temători pe Barton. Câteva clipe, nimeni nu spuse nimic. Barton își sorbi nonșalant ceaiul.

– Încearcă unul din biscuiții ăștia pentru ceai, Ju... hm... Jeckie, draga mea, spuse Isobel. Sunt foarte simpli și n-or să-ți dea dureri de stomac noaptea. Niciodată n-am fost de acord cu mesele bogate luate după ora obișnuită de cină.

– Mulțumesc. Jackie luă un biscuit, fixându-l în continuare pe Barton cu privirea. Ochii ei spuneau: „așteaptă să te întâlnesc în afara casei, preferabil, când mătușa nu este prin preajmă“.

Barton refuză să perceapă mesajul. Continuă să soarbă din ceai și să zâmbească diabolic de fiecare dată când surprindea privirea ei.

– Desigur, dacă Andrew ar fi fost aici, se auzi undeva departe mătușa Isobel, n-ar permite. . .

– Sst! o avertiză Barton, și mai diabolic. Aud pași apropiindu-se. Să fie oare stăpânul de la Mallibee?

Jackie înghiți biscuitul și puse jos cana cu ceai. Ochii i se fixară hipnotizați pe ușa care se deschidea spre culoar.

Pașii se apropiară, puternici și hotărâți. Se opriră la ușă. Apoi, intrară în încăperea.

Jackie simți un fior coborând prin șira spinării. Dacă nu-și păstra cumpătul, inima i se putea opri din clipă în clipă. Era un bărbat bine făcut, înalt și dur; avea un superb bronz auriu. În felul în care se mișca era un aer subtil de comandă; în ochii lui cenușii se citea o alertă implacabilă și tăcută. Și totuși, exprima cumva modestie – ca și cum n-ar fi vrut să deranjeze. Timiditatea străinului din mijlocul lor. Ochii lui îi întâlneau pe ai ei. Apoi, se uită spre locul lui din capătul mesei.

„Liniștește-te, Jackie! Gândește-te la stele. Trebuie să răsară, acum.“

---

## *Capitolul 3*

Barton o privi nedumerit pe Jeckie. Era obișnuit cu faptul că Andrew avea efectul acela asupra oamenilor. Îl amuza. Se aplecă peste masă și spuse – astfel ca mătușa Isobel, care-i ura acum bun venit lui Andrew, să nu audă:

– Nu uita să omiți că ai întâlnit un anume bărbat la aeroport, Jeckie. Dacă nu, vei fi trimisă cu primul avion înapoi în sud. Bineînțeles, peste cadavrul meu, dar tot vei fi în avion.

– Care bărbat? întrebă Jeckie, făcându-se într-adins că nu înțelege.

– Ei bine, nu cei doi de la Westerly-Ann, asta-i sigur. Cel care făcea pe prințul cu pantoful Cenușăresei, desigur. Jason Bassett. Uită de el, bine?

– Te referi la bărbatul pe care de-abia l-ai salutat din cap când ai venit?

– Ei bine... nu-i spune lui Andrew că l-am salutat în vreun fel. Vreau să-i priască supa.

– Iată-te, Andrew, dragule, spunea mătușa Isobel. Trebuie să fii obosit. Ce zi trebuie să fi avut! Și noapte, pe deasupra. Ceaiul este fierbinte încă, dar am să-ți fac altul proaspăt, dacă vrei... Luă ceainicul și vru să se ridice.

– Nu-ți face griji, mătușă, spuse Andrew. Se opri lângă scaunul din capul mesei și se uita la Jeckie, în stânga lui. Nu zâmbea, dar în ciuda acestui lucru, Jeckie simți că ceva ce adormise în ea se trezește din nou.

Vocea clară și acută a mătușii Isobel rupse strania tăcere.

– Ea este Juliet, Andrew. Și ea este foarte obosită. Nu te superi dacă se duce la culcare imediat ce-și termină supă, nu?

— Îmi pare bine, Juliet. Aproape că-i zâmbi; era foarte politicos. Cu o privire cât se poate de rapidă, păru s-o măsoare din cap până-n picioare. Fața ei obosită, cămașa șifonată, părul șaten-auriu și albastrul infinit al ochilor ei.

Jeckie îi răspunse și buzele abia dacă i se mișcară:

— Îmi pare bine, Andrew. Te rog... nu mi se spune Juliet. Niciodată. Numele meu este Jeckie.

— Oh? Andrew se așeză la masă și luă cana de ceai pregătită de Isobel. Numele de botez este „Jeckie“? întrebă el, cu aceeași voce mică.

— Nu. Este numele dat. Asta-i tot.

— Dat? De către părinți sau de către nași?

— Nu. De către mine.

— Înțeleg. Andrew păru să accepte schimbarea numelui neașteptat de ușor.

— Jul... Jeckie e foarte obosită, Andrew, repetă mătușa, nu ca o scuză, ci ca o explicație.

— Da, ai spus și mai devreme, mătușă, remarcă Andrew, încuviințând din cap, lăsând în continuare impresia de cap al familiei, dar dacă nu timid, atunci, precaut.

— Atunci, scuz-o, Andrew, continuă Isobel. Mai exact, scuz-o de la masă și permite-i să se ducă la culcare. Ca toți din Mallibee, va vrea să se trezească dimineată devreme. Ora de sculare e la răsăritul soarelui, dragă Jeckie.

Jeckie vru să spună că la ferma din sud-vest unde ajutase la dresajul cailor, se trezise întotdeauna înainte de răsăritul soarelui. Era o mare ușurare să găsească o asemănare între locurile depărtate de nord-vest și regiunile periferice.

Simți din nou ațintită asupra ei privirea lui Andrew. Era sigură că și Barton se uita la ea, dar cel puțin afișa un fel de zâmbet, chiar dacă era unul ironic la adresa ei.

Dintr-o dată, cu un efort considerabil, își adună toată demnitatea naturală de care dispunea.

— Da, mătușă Isobel. Sunt foarte obosită. Dacă Andrew și Barton mă vor scuza, aș vrea să mă duc în camera mea. Se ridică. Cei doi bărbați se ridicară instantaneu și ei. Mătușa Isobel urmă exemplul celorlalți.

Andrew îi deschise ușa, iar Jeckie așteptă ca Isobel să treacă prima. Numai apoi își ridică privirea spre Andrew. Încercă un zâmbet timid. Ochii lui cenușii și neclintiti nu zâmbiră drept răspuns – dar se împlânziră. Sau zâmbiseră? „Deci, asta era!“, se gândi ea.

Jeckie o urmă pe Isobel pe culoarul spre dormitorul de rezervă. „Nu e tocmai primitor cu mine. Poate că nu-i place să aibă prea mulți vizitatori la Mallibee. Ei bine... chiar mă deranjează? N-am venit din proprie inițiativă. Trebuie să fiu sinceră...“

Ciudat, se gândi ea, din nou tristă. Dar exact asta se întâmpla... o deranja. Reușise să se liniștească în prima clipă în care-l văzuse.

„Cât de nebună pot fi?“, se întreabă și apoi se îndreptă spre fereastră să vadă dacă stelele răsăriseră într-adevăr. Nu le mai observase de câteva săptămâni.

Da – răsăriseră. Străluceau!

\*\*\*

Cățărându-se în pat, Jeckie încercă, în ciuda oboselii, să se gândească la Andrew și la Barton. Care-i plăcea mai mult după scurtul timp care trecuse de când îi cunoscuse? Barton se putea dovedi mai amuzant – pilda lui despre Romeo și Juliet putea deveni mai curând realitate. Sau lucrurile stăteau altfel?!

Dar Andrew? Chiar tăcut și ușor timid, era cumva impunător. Poate datorită atitudinii lui. Ceva în legătură cu el o afectase într-un mod straniu. Avea un aer de nedefinit de aristocrat din regiunile periferice. Era posibil să provină din faptul că era capul familiei sau că administra o fermă de milioane de acri. Un baron al pământului. Totuși, manierele lui impecabile aveau o urmă de timiditate.

Prea obosită ca să mai poată judeca rațional, Jeckie se întreba de ce se gândea atât de mult la el. Își vârî capul sub pernă și somnul puse încetul cu încetul stăpânire pe ea. Se văzu stând în fotoliul din sala de așteptare a aeroportului. Își imaginează chiar și piciorul drept așezat peste genunchiul stâng, căutând pantoful pierdut. Auzi din nou pașii dinspre palmieri. Simți cum pantoful îi este potrivit la loc. Apoi, atât de aproape să

adoarmă, trase din nou cu ochiul printre gene și zări un chip cu un zâmbet blând. Cineva care era mulțumit de treaba bună pe care o făcuse.

Atât de blând! Protector!

Avea să se gândească la asta dimineată.

Mâine era o altă zi.

\*\*\*

Dimineata următoare, Jackie se trezi în zgomote – majoritatea de vase, venind din bucătăria îndepărtată. Afară se auzi un câine lătrând scurt, apoi un călăreț galopând la distanță. Land-Roverul porni și se opri nu departe de casă.

Jackie dădu deoparte așternuturile și coborî din pat.

Pe fereastă, se zărea mătușa Isobel udând florile din ghivecele de pe verandă.

Jackie se așează posomorâtă pe pat. Nu se mai putea fâli cu trezitul înaintea răsăritului! Intră în baia de alături și-și aranjă rapid lucrurile. Când ieși, văzu o nouă față. O femeie tânără, spre patruzeci de ani, îmbrăcată într-o rochie albastră de bumbac, intră în cameră cu o tavă.

– Bună dimineța, domnișoară Jackie, spuse ea, cu o voce blândă și zâmbind ușor. Era o prezență foarte plăcută.

– Dumnezeule! exclaimă Jackie. Îmi aduci ceai? Ar fi trebuit să fiu afară...

– Nu și în prima zi, domnișoară Jackie. Domnișoara Isobel spune...

– Domnișoara Isobel? Surprinsă, Jackie vru să ia tava.

– Da. Așa îi spunem. Și aborigenii din estuar îi spun la fel. Lasă-mă să pun tava pe masă. Așa! acum, te poți servi singură cu ceai. Domnișoara Isobel păstrează ceainicul acesta micuț pentru oaspeții aleși.

– Sunt aleasă? întrebă, puțin uimită, Jackie. Sunt...

– Da, știu. Faci parte din familie. Așa că poate ai vrea să-ți spunem „domnișoara Juliet“... Sau e mai bine „domnișoara Jackie“? Lui Jackie i se păru dornică să-i facă pe plac.

– Mulțumesc pentru tava cu ceai. Nu, nu vreau să-mi spui nici o „domnișoară“... ca să nu mai vorbim de „domnișoara Juliet“. Doar Jackie.



– Desigur. Te înțeleg. Nici mie nu mi-a plăcut niciodată numele meu. Atât de demodat. Jane. Sunt Jane Baker. O ajut pe domnișoara Isobel să se ocupe de casă.

– Îmi pare bine, Jane. Jeckie zâmbi și ochii i se aprinseră. Nu ești suficient de în vârstă ca să fii asistenta mătușii. Ești destul de...

– Am treizeci și cinci de ani, să știi. Îmbătrânesc, mă tem. Locuiesc aici, la Mallibee. E căminul meu. Tatăl meu a fost supraveghetorul lui Andrew Ashenden al II-lea, iar bunicul a fost șeful văcarilor...

Jeckie se așeză pe marginea patului și începu să râdă.

– Oh... îmi pare rău! ce îngrozitor din partea mea să râd. Atâția prinți Andrew... De ce nu au schimbat numele, pe măsură ce Mallibee a progresat? Titlurile astea nu par deloc reale.

În ciuda atitudinii ei calde și prietenoase și a ușoarei rețineri, Jane Baker nu știu cum să ia necuviința lui Jeckie. Și ea se gândise să râdă, dar găsi mai înțelept să se abțină.

Tava de ceai era în siguranță, pe masă, așa că Jane vru să se retragă.

– Oh, te rog, nu pleca încă. Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să le știu și mi-e teamă să nu fac sau să spun ceva greșit. O să mă ajuti, nu-i așa?

– Da, desigur, domnișoară Jul... hm... Jeckie.

– A fost un comentariu deplasat, spuse Jeckie, plină de remușcări. M-am hotărât atât de repede să vin la Mallibee. N-am avut timp să-mi pun ordine în gânduri. Am venit imediat!

– Da. Aproape pe neașteptate. Domnișoara Isobel a fost destul de încurcată, dar foarte încântată.

– Îmi pare rău. Presupun că sunt prea impulsivă. Ei bine, așa spune mama. E în ordine să-i spun mătușii Isobel „mătușa Isobel”? Sau „domnișoara Isobel”?

– E foarte bine. Desigur, noi, personalul, îi spunem „domnișoara Isobel” pentru că nu-și folosește niciodată numele de familie. De fapt, nu cred că și-l mai amintește cineva. Vezi, îi place să fie considerată o Ashenden. Când o vei cunoaște mai bine, vei înțelege de ce. Iubește orice are legătură cu familia și cu Mallibee. Așa că, vezi – ei bine, la fel ca mama ta, e descendentă directă a lui Andrew I – așadar, numele de familie s-a schimbat. Unii oameni din district – nu atât de cunoscuți – i se adresează întotdeauna cu „domnișoara Ashenden”.

– Înțeleg, spuse Jackie.

– Să nu râzi de metodele ei. Te rog. Jane era puțin supărată acum. Știu că străinilor li se par de modă veche, dar aici nu râde nimeni. Ne purtăm cu ea exact așa cum se așteaptă, și totul merge foarte bine.

– Mulțumesc pentru că-mi spui. O să mă călăuzești în teritoriul ăsta plin de capcane, nu-i așa? Descendenții mai îndepărtați ai clanului lui Andrew I au tendința de a folosi vorbe usturătoare unii la adresa altora. Mi-e teamă să nu spun vreo prostie...

– Da, știu cum e cu rudele îndepărtate. Toți știm. Dacă te trezești scoțând porumbei pe gură, Jackie, dă-mi un semn și voi veni să te salvez. Acum, bea-ți ceaiul, ca o fetiță cuminte. Și nu mai fi înspăimântată.

– Înspăimântată? spuse Jackie surprinsă. Nu sunt înspăimântată.

Jane Baker zâmbi și clătină din cap.

– Oh, ba da, draga mea. Domnul Andrew sperie cel mai mult rudele, atunci când vin pentru prima oară în vizită la Mallibee. Neintenționat, desigur. Doar că este foarte reticent. El duce toate grijile, să știi. Întotdeauna am crezut în secret că este atât de singur – capul familiei, managerul responsabil. A devenit puțin timid cu oamenii. Cel puțin cu unii.

– Cu rudele noi? Te referi la rudele care n-au mai fost niciodată la Mallibee? Au început toate să viziteze pământurile ancestrale?

– Ei bine, nu toate, bineînțeles. Familia este atât de răspândită, nu-i așa? Acum câteva săptămâni, când Sheila Bowen a venit...

– Sheila! O cunosc destul de bine pe Sheila, exclamă Jackie. A venit? Mă întreb de ce.

– Ei bine... Mallibee este căminul tuturor, nu? spuse cu blândețe Jane. Domnișoara Isobel pare încântată că voi, noua generație, arătați interes. Se duse la ușă. Pur și simplu nu trebuie să pierd timpul bârfind, adăugă ea. Sigur că n-am vrut să fie o bârfă. Sunt vești despre familie, nu?

– Mulțumesc pentru ceai. Jackie zâmbi, puțin stânjenită. Ar fi trebuit să mă trezesc de mult. Dacă nu mă mișc mai repede, n-o să mai am curajul să dau ochii cu mătușa.

– Nu trebuie să te temi niciodată de domnișoara Isobel, Jackie. Andrew e un caz particular. Trebuie să fie manager. Atât de solitar.

Câteodată, poate fi chiar puțin aspru. Trebuie să fii ca verișoara ta, Sheila, și să-l cucerești. Ea s-a străduit cu adevărat și a reușit. Vizita ei a fost o bucurie pentru noi toți. Andrew părea să iasă din carapacea lui. Mă bucur să spun că a plăcut-o foarte mult.

– Sheila? Jackie era nedumerită. Chiar s-a simțit bine în mijlocul marii pustietăți australiene? E atât de plină de viață și de sociabilă, în sud. Merge mereu la petreceri. Nu prea mi-o pot imagina...

– Exact așa s-a întâmplat, draga mea. E atât de vivace și de veselă. A avut un efect minunat asupra noastră. Mai ales asupra lui Andrew. Și asupra lui Barton, bineînțeles. Oh, dragă... chiar trebuie să termin cu flecăreala. Te rog să mă ierți, Jackie. Îmi face mare plăcere să văd familia reunindu-se din nou. E minunat – după atâția ani. Acum, chiar trebuie să zbor.

Era deja jumătate pe ușă. Se întoarse și-i făcu un semn cu mâna.

– Iar prezența ta aici, Jackie, va ajuta și ea la unirea familiei. Desigur, nu se poate ca Andrew să se împace cu cealălalt văr al lui. Acela căruia îi spune „Joe-Neisprăvitul“, fiul celei de-a doua fiice, Anne. Este chiar vărul primar al domnișoarei Isobel, dar mult mai tânăr, desigur. Dar ea nu-l recunoaște. Nicidecum! Cu neputință! Vocea ei se stinse într-o șoptă. Își folosește moștenirea din Mallibee la compania aceea minieră, Westerly-Ann – cea care mută Muntele Mallibee la mare. Ce faptă îngrozitoare!

– Mută un munte?! La mare? întrebă Jackie, neîncredătoare.

Dar Jane Baker părăsise deja camera, grăbindu-se pe hol.

Dincolo de fereastra lui Jackie, doi bărbați traversau curtea pietruită, îndreptându-se spre verandă. Unul era Barton; tocmai adusese Land-Roverul mai aproape de casă. Celălalt era Andrew. Trebuia să fi fost unul din călăreții pe care Jackie îi auzise galopând mai devreme spre estuar. Nu putu să nu audă conversația:

– Ai văzut pe cineva de la Westerly-Ann când ai fost la aeroport aseară? îl întrebă Andrew pe Barton.

– Da. Obişnuitul duo. Geologul ăla înalt și slab și inginerul. Am uitat cum îi cheamă...

– Atât?

– Da. Atât.

„Dar cum rămâne cu Jason, cel amabil?” ar fi vrut să știe Jackie, indignată. Nu-și putea imagina motivul din care Barton îi vânduse gogoși fratelui său, deși o avertizase să nu menționeze pe cine cunoscuse la aeroport.

— Joe-Neisprăvitul era pe-acolo? întrebă Andrew cu buze strânse.

— Ei bine, te cam împiedici de Joe-Neisprăvitul oriunde te-ai duce, odată ce ieși din podiș, spuse Barton nepăsător. N-am să-l onorez niciodată cu mai mult de un semn din cap. Nu-mi irotesc cuvintele.

— Eu nu i-aș face nici măcar un semn, spuse fără ocolișuri Andrew. Nu s-ar aștepta.

— Nici nu ți-ar răspunde, râse Barton.

Cei doi bărbați urcară pe verandă și dispărură pe o ușă laterală.

Jackie bău rapid ceaiul. Nu mai era furioasă că venise la Mallibee Downs. „Ei bine, cel puțin în momentul de față.” se asigură, de asta în timp ce îmbracă în grabă o rochie pastelată din bumbac și se machie la fel de repede.

Mallibee Downs era dintr-o dată interesant, nu pentru că era ceea ce numea ironic „locul familiei”, ci pentru că era populat cu persoane mult mai intrigante decât visase. Barton era amuzant — cu toate că era posibil să aibă darul de a-i pune pe ceilalți în posturi jenante. Andrew era...

Ei bine, cum era Andrew? Jackie era prea sinceră cu ea însăși ca să nu recunoască faptul că era extrem de atrăgător, într-un fel controlat și retras. În timpul în care stătuse la masă și-și băuse ceaiul cu o seară în urmă, îl studiasse pe furiș și uitase pentru prima dată complet durerea și indignarea de care suferise în ultima vreme. Chiar și în dimineața aceasta, nu-și mai simțea inima sfâșiată.

„Într-adevăr, nu e un mariaj convenabil!”. Asta vrusese probabil să-i spună comandantul lui Edgerton prin sfatul acela! Pieptănându-și părul, Jackie avu grijă să nu se înfurie din nou.

Dar sfatul comandantului nu interzisese. Abia dacă insinuase.

Ea, Jackie, venea dintr-o familie rezonabilă. Fusese educată la o școală bună. Știa să danseze bine și se îmbrăca bine, atunci când avea timp. Știa toate bunele maniere.

Jeckie realizează că-și inducea din nou o stare proastă. Își pudră puțin nasul, apoi se dădu un pas înapoi și se privi în oglindă. Putea citi strălucirea provocării din ochii săi.

„Calmează-te“, se dojeni ea. „Totul s-a terminat, îți amintești? Uită.“

Bănuia că arătase la fel acasă, când îi spusese mamei:

– Bine. Întotdeauna ai vrut să fac o vizită la Mallibee Downs...  
Surpriză! Mă duc!

– Jeckie! exclamase mama ei. Ești sigură că vrei să faci asta tocmai acum?

– Ei bine, odată ce voi merge și mă voi întoarce, toată lumea va înceta să mai vorbească despre asta, nu?

– Vei da tot ce vei putea, nu-i așa, dragă? În ultima vreme n-ai prea fost în apele tale...

„N-am fost în apele mele!“, se gândise Jeckie, deznădăjduită. „Ce mod de a defini stadiul de disparare!“

Jeckie știa la ce se referise mama ei când îi spusese „să dea tot ce putea“. Barton o spusese fără menajamente, pe drumul spre fermă – „Cu care din noi intenționezi să te căsătorești?“. Venind din partea lui, Jeckie fusese absolut ofensată. N-aveau nici măcar tactul de a-și ascunde mașinațiile despre căsătoria dintre acțiunile și managementul de la Mallibee.

În dimineața asta, ajungea încetul cu încetul să creadă că lucrurile stăteau altfel. Asta doar pentru că aveau să fie interesante. Chiar și faptul că Sheila fusese acolo înaintea ei era chinuitor – deci, interesant. Era ceva care să-i dea de gândit.

Deci, Sheila făcuse impresie lui Andrew! Ei bine, poate și Jeckie avea să reușească! Nu neapărat cu Andrew, desigur. Poate-și putea demonstra că nu era o ratată în toată regula, din cauză că pierduse o „legătură sentimentală“.

Jane Baker era drăguță, prietenoasă și vorbăreată. Mătușa Isobel nu era atât de temut, pe cât crezuse ea.

Doar dacă o plăceau puțin!

Dacă Sheila putuse reuși să farmece până și păsările din copaci, ei bine, atunci, putea încerca și ea! Nu cu Andrew, bineînțeles... Dar cu Jane... și cu mătușa Isobel... poate chiar și cu Barton...

– Păzea! spuse ea, strâmbându-se și ieșind pe ușă. Iată-mă! Ei bine...

voi încerca cel puțin să dau tot ce pot!

---

## *Capitolul 4*

Între timp, mătușa Isobel terminase de udat florile. Puse stropitoarea pe una din trepte, își scoase mănușile și apoi traversă veranda spre locul unde era masa. Se așează. Ca și cum ar fi invocat un duh, Jane Baker apărură pe ușa laterală, cu o tavă. Deasupra tăvii se zărea fața ei rotundă și bonomă, zâmbind veselă. Domnișoara Isobel stătea dreaptă și formală.

— Aici sunt — exact la momentul potrivit, domnișoară Isobel, spuse voioasă Jane. Cred că mica noastră musafiră e și ea aproape gata. Oh, domnișoară Isobel... Puse tava mare pe masă și mută ceainicul și apa fierbinte, ca și cum n-ar fi fost deja în poziția perfectă. Musafira noastră e o mielușea, nu credeți? Drăguță, dar plină de personalitate, nu?

— Dragă Jane, depinde ce vrei să spui prin personalitate. Am sentimentul că Andrew consideră că este puțin cam încăpățânată.

— Aș! Andrew este întotdeauna precaut, nu? Și totuși, de aceea are o judecată atât de lipsită de cusur... Jane se așează în celălalt capăt al mesei. Și în privința Sheilei a fost foarte sceptic, nu? Și după o vreme mi s-a părut că-l văd zâmbind mai des decât o făcea înainte. Am crezut chiar că...

— Lasă ce ai crezut, dragă Jane. Sheila s-a întors la Pepper Tree Bay, în valea râului Swan, unde sunt sigură că are o viață socială fericită. Acum, o avem pe Juliet.

Jeckie ajunsese în pragul ușii și auzise o parte din discuție. Trebui să apeleze la tot autocontrolul de care era capabilă ca să nu le repete că nimeni nu-i spunea Juliet.

Deci, Andrew își făcuse deja o părere...

– Oh, iată-te, copilă, spuse mătușa Isobel. Vino și așază-te. Acolo, lângă Jane, te rog. Așa. Păstrăm locul din capăt pentru Andrew, deși el a luat de mult micul dejun. S-ar putea să mai vrea o cană cu ceai.

– Bună dimineața, mătușă Isobel; am dormit foarte bine, mulțumesc, așa că nu mai sunt obosită. Oh, ce flori minunate!

Mătușa Isobel se uită la fată.

– Încă nu te-am întrebat cum ai dormit, Juliet, spuse ea, ridicând ceainicul. Bei ceaiul cu cereale, sau preferi să aștepți?

Jeckie se simți dintr-o dată deznădăjduită. „De ce încep întotdeauna cu stângul? Mereu spun lucrul nepotrivit!”

Mătușa Isobel o văzu mușcându-și buza de jos și clătinând apoi din cap, ca și cum ar fi alungat umbra unui gând nefericit.

– Mi-ar face plăcere o cană de ceai, mătușă, rosti spășită Jeckie. N-am vrut decât să-ți spun cât de bine am dormit. Îmi pare rău că m-am exprimat atât de nepotrivit.

– E în ordine, draga mea. Dimineață devreme nu e niciodată un moment bun să începi să cunoști o persoană, nu-i așa? Draga de Jane este mereu atât de veselă. E o adevărată binecuvântare, pentru că nici unul din noi nu se simte așa. Nu înainte de a bea o cană de ceai.

– Mulțumesc, spuse Jeckie și luă cana ce-i fu înmânată.

– La ferma ta bei ceaiul dimineață devreme, înainte de micul dejun? întrebă Jane, dându-i bolul cu zahăr. Făcea conversație ca să schimbe subiectul, iar Jeckie îi era recunoscătoare.

– Oh, da. Suntem băutori înrăiți de ceai, la Beckonning. Desigur, toți trebuie să ne trezim atât de devreme. Din cauza cailor. Baxter, care răspunde de ei, îi scoate afară înainte să se lumineze... Se opri. Ochii mătușii Isobel o fixau nu atât impresionați, cât întrebând dacă nu cumva Jeckie încerca să se apere. De ce? De ce încerca acea copilă tulburată să-și construiască o apărare?

– Jane dragă, adu și biscuiții calzi, te rog. Cred că azi mă descurc și fără cereale. Aseară am luat o cină foarte târzie, nu-i așa?

– Desigur, domnișoară Isobel. Jane se ridică și dispăru pe neauzite în culoarul lateral, asemenea unei fantome.

„Acum e acum! A trimis-o la plimbare pe amabila Jane, ca să n-o mai jeneze.”

– Știi să gătești, Juliet? Întrebă binevoitoare mătușa Isobel. Dacă da, sper că știi să faci biscuiți buni. Îmi place ca la micul dejun să am biscuiți calzi.

– Da, știu să gătesc. În general, mâncare caldă. Dar când avem o petrecere, pot să fac și lucruri mai sofisticate.

– Aveți petreceri la fermă?

– Oh, da. Suntem la doar cinci mile de oraș.

– Da, desigur. Îmi aduc aminte că Andrew mi-a povestit cât de convenabil e plasată ferma tatălui tău față de silozul de grâu din oraș.

– Andrew? Întrebă Jackie, surprinsă. De unde știe? Nu mi-am imaginat că-l interesează...

– Bineînțeles că ne interesează pe toți. Deși e mare păcat că cele două ramuri ale familiei nu s-au întâlnit realmente niciodată. I-am scris mamei tale de câteva ori despre asta.

– Sunt mai mult de două ramuri, nu-i așa, mătușă? spuse Jackie, politicoasă. Chiar și la școală mi s-a întâmplat să întâlnesc oameni care purtau numele de Ashenden. Ne-am pus capetele la contribuție și am descoperit că suntem veri de gradul al doilea sau al treilea. Dar nu ne-am întâlnit niciodată înainte.

– Da, desigur. Andrew Ashenden I a avut patru fii și două fiice. Mama a fost cea mai mare din fete. Așa că am moștenit cotă-parte. Dar nepotul lui John, cel de-al treilea fiu, și-a vândut acțiunile unor străini. Nu are numele Ashenden pentru că mama lui, deși moștenise numele Ashenden, s-a căsătorit. La fel cum l-au moștenit mama ta și mama Sheilei. Atâtea nume diferite de familie! Ce păcat!

Vocea mătușii Isobel căpătă un ton grav, ca și cum s-ar fi aflat la o înmormântare.

– Crezi că ar fi trebuit să păstreze acțiunile din datorie, mătușă?

– Oh, nu neapărat, dacă avea nevoie de bani. Dar trebuia să le facă prima ofertă lui Andrew și lui Barton. Am avut atâtea neazuri, încât părerile proprietarilor fermei Mallibee sunt împărțite. Acțiunile trebuia să rămână în familie. Așa, i-au revenit monstrului acela inuman – unei companii miniere.

– Crezi că mama și mama Sheilei ar trebui să-i înapoieze lui Andrew acțiunile?



– Nu să i le înapoieze, copilă. Nu fi prostuță! Dar, ei bine... dacă într-o zi ar vrea să vândă, ar fi drăguț dacă s-ar gândi mai întâi la Companie. Sunt acțiuni foarte valoroase. Fără doar și poate, acțiunile sunt moștenirea cuvenită mamei tale și mamei Sheilei. Nu sper decât ca...

Jeckie observă că fața mătușii, care până acum păruse foarte reținută și aproape pesimistă, arăta preocupată.

– Ce speri? insistă ea, cu blândețe. Sunt sigură că mama n-ar vinde cuiva din afara familiei.

– Nu, nu. Desigur că nu. Doar că acțiunile acelea au părăsit cercul familiei. Nici măcar nu aparțin unei persoane. A avut nerușinarea să spună că oricum era cel mai bun lucru pentru Mallibee. Oamenii de la compania minieră vor îmbunătăți proprietatea! Îmbunătățesc! Cicatricele acelea oribile la tot pasul! Gropi uriașe săpate în pământ! Au luat cea mai bună apă. Râul subteran, știi? Și acum, muntele...

Jeckie nu știa. Știa foarte puține despre Mallibee, cu excepția faptului că mama ei deținea acțiuni acolo. Acum nu era momentul să afle mai multe, pentru că Jane Baker se întorsese, cu același zâmbet vesel, aducând un platou acoperit cu un șervețel alb.

– Direct din cuptor, domnișoară Isobel, anunță ea și puse farfuria pe masă. Cassie s-a sincronizat frumos, nu? Trebuie să ne amintim s-o laudăm.

– Da, desigur, Jane dragă, spuse ferm Isobel. Întotdeauna îmi amintesc. Jane, crezi că l-am putea întreba pe Andrew dacă vrea o cană de ceai? Cred că l-am auzit mai devreme venind. Am putea menționa și biscuiții calzi, nu?

– L-am întrebato, domnișoară Isobel. Pe drum, mi-am vârat capul pe ușa biroului său. A spus că o să vină.

– Și Barton? se interesă veselă Jeckie.

Putea să-și muște din nou buza. Era oaspete, nu gazdă, și poate că n-ar fi trebuit să-l menționeze atât de nerăbdătoare pe Barton. Era evident că mătușa Isobel și amabila „Jane dragă” se gândiseră numai la Andrew.

Probabil că era un bărbat foarte răsfățat! Ei bine, se hotărâse destul de rapid în privința ei. Era foarte încăpățânată, nu? Avea să-i întoarcă la fel de

repede „complimentul“ și să-l eticheteze. Era răsfățat. Așa cum spusese cineva la aeroport, era „stăpânul văilor“. Mătușa Isobel și „Jane dragă“ se băteau care mai de care să-l idolatrizeze și să-l răsfățe.

Avea să arate preferința ei pentru Barton.

Oh! Gândurile ei erau din nou trise și prostesti! Oare credea ce spunea?!

În momentul acela, apărură Andrew. Toate intențiile – și rezervele – lui Jackie se risipiră ca o mantie care căzuse.

El îi zâmbi cât mai scurt posibil și-i adresă cel mai simplu „bună dimineată“, îndreptându-se spre locul lui din capul mesei. Dar iată-l purtând aureola de „cap al familiei“! Distrusese toată apărarea lui Jackie! Nu fusese nevoie să scoată nici măcar un cuvânt.

– Ai venit, dragule. După cum vezi, luăm micul dejun. Tu ai mâncat deja cu câteva ore mai devreme. Dar mă bucur că ai venit să ni te alături pentru o cană de ceai. E prima dimineată a lui Juliet, așa că trebuie s-o facem mai strălucitoare pentru ea.

– Văd – o servim cu cei mai buni biscuiți ai lui Cassie. Privi drept spre Jackie, iar ea văzu că ochii lui erau de un albastru-cenușiu cu adevărat neobișnuit, cu pete minuscule aurii. O studiau – ochii aceia – și totuși se ascundeau de oricine i-ar fi privit.

– Te-am auzit spunând să nu te strigăm Juliet? întrebă el, fără să zâmbească, deși părea ușor interesat.

– În general, mi se spune Jackie. Dar se pare că mătușa preferă Juliet.

– Am sentimentul că te-ai răzgândit, spuse el. Aseară erai foarte hotărâtă în privința numelui tău. Sau n-am auzit bine?

O privea în continuare; ochii lui Jackie se întoarseră spre ai lui.

– Dacă mătușa Isobel preferă... începu cu o demnitate fermă.

Andrew zâmbi; nu era un zâmbet larg, ci unul mai degrabă agreabil.

– Faci parte din – lasă-mă să văd – a patra generație de Ashendeni, Jackie? Îmi dau seama că ai ceva din ardoarea străbunicului.

Faptul că i se adresase cu „Jackie“ o mai calmă.

– Ei bine, desigur că nu mi-l amintesc pe Andrew I, spuse ea, alegându-și cu grijă cuvintele. A trăit cu mult timp în urmă, nu? Nici măcar nu mă născusem.

– Nici eu nu mă născusem pe atunci, încuviință Andrew. Dar mătușa Isobel își amintește de el. Are o memorie excepțională. Trebuie s-o rogi să-ți povestească despre Mallibee în timpul primelor două generații. Mulțumesc, Jane. Da, ceaiul este perfect. Jeckie, vrei să-mi dai, te rog, zahărul?

Jeckie fusese cucerită de zâmbetul lui Andrew, dar faptul că trebuise să i se amintească de bunele maniere o mâhni. Simțea că iar cade din grații.

– Unde e Barton? Întrebă ea când îi înmână zahărul, încercând să schimbe subiectul. Nu-i plac ceaiul și biscuiții calzi? A fost foarte drăguț cu mine aseară, când a venit să mă ia de la aeroport. Mi-a povestit despre ținut... făcu un semn cu mâna. Andrew îi urmărea fața cu o atenție studiată, care o stânjeni dintr-o dată.

„Cât de proastă pot să fiu? El e acasă, iar eu nu. Nu l-aș învinge niciodată la genul ăsta de interogare tăcută. Nu trebuie decât să se uite la mine – sau la oricine – în felul acela...”

– Jane dragă, interveni mătușa Isobel. Dă-i biscuiții lui Jeckie. Se pare c-a terminat biscuitul acela. Oh, dragă! I-am spus Jeckie, nu? Ei bine, așa să fie. Deși e mare păcat. Juliet e un nume atât de frumos.

Barton veni și el pe verandă.

– Cine vorbește despre Juliet? Întrebă el, zâmbind malițios. Și, dacă avem o Juliet a noastră, unde și cine este Romeo?

– Acum știți cu toții de ce nu mi se spune Juliet, declară Jeckie. Glumele astea nu erau amuzante nici când aveam doar trei ani.

– Ei bine, poate acest Romeo să ia loc lângă Juliet, Jeckie? insistă Barton, zâmbind în continuare. Trase scaunul cu vârful cizmei lui prăfuite și se așează. Își puse coatele pe masă și se aplecă s-o privească în ochi. Ai ales scaunul pe care stai pentru că știai dinainte că locul pe care stau este al meu?

– Lasă prostiile, Barton, spuse tăios mătușa Isobel. Eu am invitat-o pe Jeckie să ia loc acolo. E mult prea devreme pentru tachinării. Nimeni nu are dispoziția necesară la ora asta. Jul... Jeckie, draga mea, nu-i da atenție lui Barton când este în astfel de dispoziție.

– Barton dragă, interveni Jane Baker, încercând să facă pace. Ia câțiva biscuiți, cât sunt calzi. Și ăsta este ceaiul tău. Andrew o să-ți dea zahărul.

– Doar ca să mă îndulcească, spuse Barton, luând ceaiul și servind un biscuit. Nu mă duc la tabăra de vite în dimineața asta. Am s-o duc pe Jackie la o plimbare pe dealurile de la Mallibee, să vadă cum Westerly-Ann și un anume Joe-Neisprăvitul s-au înțeles să mute la mare bucăți din pământul nostru. Jackie, vrei să vezi cu ochii tăi cum arată solul nefertil din cheile muntelui, care se transformă în bălți de petrol vecine cu marea?

– Da, Barton, mi-ar face plăcere să merg cu tine, spuse Jackie, nerăbdătoare. Asta... dacă mătușa Isobel este de acord...

– Trebuie să faci ce vrei, draga mea. E destul timp să vezi ferma și lucrările. Seamănă foarte bine cu un orașel, nu-i așa, Jane dragă? Andrew, crezi că e recomandabil ca Barton s-o ducă pe Jul... Jackie atât de departe, din prima zi? Este o excursie destul de epuizantă și deja a călătorit foarte mult ieri.

– Barton va proceda după bunul său plac, îmi imaginez, comentă sec Andrew. Și se pare că ce-i este pe plac lui Barton, o mulțumește și pe Jackie. Își ridică privirea de la cea de-a doua jumătate a biscuitului pe care-l unsese cu unt. Barton, spuse el scurt. Săptămâna viitoare vreau să fii la sonda numărul cinci, ca să începem închiderea. Așa că poate ar fi mai bine dacă ți-ai face plimbările restul săptămânii acesteia. Oile, ca și vitele, reprezintă afacerea de la Mallibee Downs.

– Am înțeles, frate. Ciudat, dar și eu mi-am făcut exact același plan. Se uită provocator la Andrew. Te superi dacă-ți fur pentru tot restul zilei compania verișoarei noastre?

Privirea lui Jackie se îndreptă dinspre Barton spre Andrew. Se trezi așteptând oarecum neliniștită răspunsul lui Andrew. Se simțea ca un obiect pasat cu subtilitate, pe căi misterioase, de la un frate la altul. Și înapoi. Își aminti scandaloașa întrebare a lui Barton: „cu care din noi intenționezi să te măriți?”.

Oare afacerea asta prin care ultimele acțiuni însemnate ale fermei Mallibee se întorceau în familia Ashenden printr-un mariaj era mai mult decât o glumă de prost gust? Oare trocul-de-mirese era ultima modă în cadrul familiei Ashenden?

Jane Baker se uită la Jackie, nerăbdătoare să-i surprindă privirea.

– Pot să te ajut cu ceva? se oferi Jackie. Se simțea stânjenită, pentru că-și dădea seama că se înroșește.

– Nu, Jackie dragă, aproape am terminat, mulțumesc. Mă întrebam doar dacă ai vrea să vii la bucătărie și să le cunoști pe Cassie și pe celelalte fete. Ele ard de nerăbdare să te întâlnească. Rareori avem oaspeți de atât de departe de zonele periferice. Sheila a fost ultimul nostru musafir, și asta destul de demult...

Jackie știa din instinct că amabila Jane Baker schimba din nou dispoziția și subiectul de la masă. Nu era de mirare că mătușa Isobel i se adresa întotdeauna cu „Jane dragă”.

– Da, te rog. Asta, dacă mătușa Isobel mă va scuza.

– Sigur că da, draga mea. Dar nu întârzia prea mult. Trebuie să te pregătești pentru plecarea cu Barton. Andrew, aș putea vorbi cu tine câteva minute în birou, după ce termini? Trebuie să revizuiam inventarele magaziiilor fermei.

– Desigur. Vin în zece minute.

Andrew vorbea cu mătușa Isobel, însă Jackie avea tulburătorul sentiment că ochii lui o urmăresc în timp ce traversa veranda împreună cu Jane.

Oricum, ce puteau să descopere la ea acei ochi inteligenți, pătrunzători?

---

## Capitolul 5

Jeckie o urmă pe Jane pe culoarul spre bucătărie. Observă cât de spațios și de larg era culoarul lateral; casa de la Mallibee era foarte confortabilă și civilizată. Se gândi...

„Ciudat, dar faptul că l-a menționat pe Joe-Neisprăvitul m-a făcut să vreau cu adevărat să-l însoțesc pe Barton. Altfel... ei bine... n-am nici un scop să-l enervez pe Andrew. Poate că nu e realmente furios și nici măcar nu-i pasă. Se gândește la tabăra de vite unde va fi nevoie de Barton și la sonda de apă care va fi închisă cât de curând.“

Jeckie o cunoscuse pe Cassie, o bucătăreasă grasă de culoare, cu zâmbet larg și dinți albi. Și ea, ca și Jane Baker, provenea dintr-o familie care se născuse la Mallibee, pe vremea când Andrew Ashenden I începuse să se ocupe de pământurile acelea. Acrii îi fuseseră dați de către guvern, în semn de recunoștință pentru munca sa de pionierat din zilele în care regiunile periferice nu fuseseră încă explorate. Unele zone, cum erau cele din spatele dealurilor, rămăseseră neexplorate până acum. Rudele lui Cassie trăiseră lângă estuar și se împrieteniseră în scurt timp cu cei din familia Ashenden. De atunci, Mallibee rămăsese căminul lor.

Când Jeckie apără în pragul ușii, două fete tinere fugiră chicotind din bucătărie, ochii negri strălucindu-le.

– Nu le lua în seamă, o avertiză Cassie, pe un ton autoritar, dar familiar. Trebuie să plece la școală, oricum...

– La școală? întrebă surprinsă Jeckie. Sunt la Mallibee suficienți oameni, încât să conducă o școală?

Jane Baker se prefăcu ocupată cu împachetatul alimentelor în dulap, însă Jeckie își dădu seama că o lăsa de fapt pe Cassie să vorbească. Bucătăria era teritoriul ei.

– Așa este, încuviință Cassie. Șeful Andrew a trimis-o pe Minna – cea mare – la colegiul din Perth, ca să devină profesoară. Acum, s-a întors definitiv aici și predă celorlalți copii. Ce părere ai, hm, Jane?

Jane se arată de după ușa dulapului.

– Da, așa este, Jackie. Minna este fiica lui Cassie – o fată foarte inteligentă. S-a descurcat de minune la colegiu. A vrut să se întoarcă aici, pe pământul ei natal. Îi suntem foarte recunoscători pentru asta. Conduce școala cum nu se poate mai bine.

– Vreau să știu cât mai repede totul despre fermă. Sunt atâtea de văzut... dar am spus că merg cu Barton...

– Nu-ți face griji, domnișoară Jackie, continuă Cassie, preocupată să întindă aluatul pe masa mare. Ai tot timpul la dispoziție. O să vezi mâine totul. Sau poate săptămâna viitoare. Cât timp stai la noi, hm? Domnișoara Sheila a stat două luni. De aceea fetele au fugit chicotind. Se pregătesc să înceapă să danseze și să cânte ca să-ți țină companie. Așa a fost și cu domnișoara Sheila...

– Da, o cunosc destul de bine, încuviință din cap Jackie. Într-adevăr, o cunoștea foarte bine pe verișoara ei. Sheila era strălucitoare și foarte sociabilă – era adevărat. Dar...

„Oh, bine. Poate că greșesc și Sheila e mai puțin egoistă și mult mai drăguță decât am crezut.“ Cineva cu ochi atât de pătrunzători și care eticheta atât de repede ca Andrew n-ar fi cedat atât de ușor. Fetele nu erau întotdeauna cei mai buni critici ai celorlalte fete, mai ales când se întâmpla să fie verișoare. Ei bine... verișoare îndepărtate, oricum.

Jackie era atât de cufundată în gânduri, încât abia dacă observă că o salutase pe Cassie și că o urma pe Jane înapoi pe verandă.

– Aici ia masa personalul, spunea Jane. Nu e minunat – cu pereții aceia îmbrăcați cu verdeată? N-am fi avut atâtea plante, dacă ferma n-ar fi fost plasată atât de aproape de izvor.

– E ca o oază în deșert, spuse Jackie. Atât de bogată și frumoasă, nu-i așa? Apoi, acolo, în depărtare, nu e nimic altceva decât iarbă spinoasă. Am văzut aseară, dar numai la lumina lunii.

– Odată ce ai trăit aici îndeajuns de mult, devii dependent de locurile acestea. Și după ce pleci, nu mai poți fi cu adevărat fericit decât dacă te întorci. Au surprizele lor, asta e sigur. O să afli despre ele de la Barton.

– Ferma noastră din sud este atât de verde și de bogată. Pare o lume diferită...

– Nu te decide prea repede împotriva, Jeckie. Sper să rămâi suficient de mult încât să iubești locurile acestea. Pământul, mă refer. Ferma asta este leagănul seminției tale, ca și în cazul meu.

– Da, știu. Jeckie era îngândurată. Stră-străbunicul Andrew a venit din Anglia încă de foarte tânăr, nu? Era supraveghetor și a făcut aceste minunate excursii de explorări în zona periferică ajutat de o cămilă și de aborigenii prietenoși...

Vocea ei căpătase un ton de mirare. Nu numai că era prima oară, dar era și neașteptat. Imaginația ei ezitase să se gândească la ce realizase stră-străbunicul. Venise în teritoriul acesta pustiu, fără să știe dacă avea să găsească vreodată apă. Atât de mulți din exploratorii timpurii muriseră de sete aici, în ținuturile periferice. Cum de nu se gândise niciodată la Mallibee în felul acesta?

Jane o bătu ușor pe braț.

– Așa că vezi, Jeckie, nu râdem când domnișoara Isobel îl amintește ca Andrew I. Chiar a fost primul, să știi. Primul alb care a călătorit vreodată în regiunile astea și care le-a văzut în starea lor naturală.

– Nu. N-o să râd. Dar n-am râs în public, nu? Totuși, știu că eram oarecum sceptică.

– Toată lumea se amuză pe seama felului în care domnișoara Isobel vorbește despre bunicul ei – stră-străbunicul tău. Își amintește de el; este o doamnă destul de în vârstă. Dar n-a părăsit niciodată Mallibee, decât atunci când s-a dus la școală. Este domeniul ei. Îl păzește și-l iubește. Acum, nu mai are nevoie decât să-i vadă pe Andrew și pe Barton fericiți la casa lor... Se opri.

Jeckie realiza că Jane îi spunea povestea pentru binele ei, ca și al mătușii Isobel. Și totuși, auzea din nou ecoul vag al discuțiilor de familie din sud. „Isobel scrie tuturor rudelor. E nerăbdătoare să pună capăt vechilor dispute. Crede că poate tânăra generație – fete ca Jeckie și Sheila – ar trebui să facă un efort. Poate iese ceva. Acolo sunt doi burlaci foarte eligibili – și n-ar fi decât veri de gradul al doilea. Sau al treilea?”

Jeckie auzise în multe feluri despre conversațiile acelea clandestine între veri, unchi și mătuși. Fusese indiferentă. La urma urmelor, familiile



erau întotdeauna ciudate, dacă priveai din perspectiva relațiilor îndepărtate. Foarte asemănătoare unui circ, cum spunea ea.

Singurul lucru pe care nu-l știuse dinainte era că Sheila Bowen – frumoasa și sociabila ei verișoară de gradul al treilea -vizitase realmente Mallibee.

Acum venise și ea, dar din motive întâmplătoare, pe care mândria nu i-ar fi îngăduit să le destăinuie vreodată cuiva.

Mândria lui Jeckie fusese rănită. Dar tot acea mândrie avea s-o ajute să-și vindece inima frântă. Nu trebuia decât să fie hotărâtă în privința aceasta!

Acum stătea pe veranda de nord de la Mallibee, privind hibiscusul și oleandru din grădina asemănătoare unei jungle a mătușii Isobel. În jurul verandei laterale erau flori plantate în ghivece. Jeckie se uitase și la ele.

Nu era sigură dacă era schimbarea de obiceiuri sau de peisaj, dar începea să se simtă mai bine. Altfel, oricum.

Blânda și zămbitoare Jane-dragă îi atinge brațul, făcând-o să se simtă din nou binevenită.

Dar nu era momentul să-și dezvăluie sentimentele! Putea să se aleagă cu o pereche de ochi umezi.

Cel mai bine era să se pregătească pentru excursia cu Barton.

– Am să mă simt bine, rosti ea cu voce tare. Jane-dragă – așa am să-ți spun – Jane dragă. Ești foarte bună cu mine. Am de gând să mă simt bine și sper că...

– Jeckie! spuse Jane, râzând. Sună ca și cum te-ai fi temut că n-ai să te simți bine.

– Nu eram sigură... Nu m-am gândit suficient la cum o să mă găsiți. Pur și simplu nu m-am gândit. Acum, îmi pare rău că mi-a fost frică...

– Draga mea, cu toții ne temem oarecum când mergem într-un loc nou, printre oameni necunoscuți. Știi că eu nu merg în sud decât din an în Paște? La dentist, sau să fac niște cumpărături mai speciale. Mă simt foarte rău încă dinainte să plec. Nu mă simt bine în prima zi și noapte într-un hotel străin. Apoi, îmi revin dintr-o dată și încep să mă distrez de minune.

– Mulțumesc; ești foarte amabilă, Jane dragă, fu rândul lui Jeckie să râdă. N-ai idee ce speriată am fost înainte să vin. Chiar și când am sosit. Poate într-o zi o să-ți povestesc...

– Sunt o bună ascultătoare. Uite că vine Barton cu Land-Roverul. Fugi și ia-ți pălăria de soare, sau o să înceapă să trâmbițeze cu blestematul ăla de claxon, doar ca s-o enerveze pe domnișoara Isobel. Câteodată, lui Barton chiar îi place să fie iritant. Oh... și Jackie, ți-am pus pe toaletă un flacon cu loțiune specială. Dă-ți din abundență pe față, pe brațe și pe ceafă. Acolo bate soarele cel mai tare. Dar grăbește-te, dragă!

Jeckie traversase deja jumătatea din bucătărie, îndreptându-se spre camera ei.

– Mă grăbesc, mă grăbesc! strigă ea. În bucătăria imensă, vocea ei tânără răsună brusc asemenea unui clopoțel.

– Fetei ăsteia nu i-a trebuit mult să i se aprindă călcâiele după Barton, hm? Ce crezi, domnișoară Jane? întrebă Cassie.

– Dacă asta înseamnă că o să se simtă bine și o să fie fericită în compania noastră, inclusiv a lui Barton, Cassie, atunci, sper că așa este, remarcă Jane, traversând bucătăria.

– Hm! Poate că Andrew o place pe Sheila. Și Barton – pe Jeckie. Ar fi tocmai pe placul domnișoarei Isobel. Bătrâna Cassie nu s-a născut ieri, știe să citească perfect ce e în mintea domnișoarei Isobel.

\*\*\*

Briza de dimineață adia rece, pe măsură ce Land-Roverul parcurgea drumul spre nord-vest. Era un ținut pustiu. Atât de nesfârșit și totuși nu monoton, deși gol. Lui Jackie i se părea straniu, aproape incredibil. Era o întindere vastă, pământul era roșiatic, atât de bătrân încât era grotesc – totuși, într-un fel izbitor și incitant, o uluia. Drumul stâncos se îngusta și se lărga încontinuu, ca și cum ar fi fost infinit. În depărtare, dealuri învăluite în ceață albastră întrerupeau linia orizontului și peste tot creștea iarbă spinoasă – aici în mănunchiuri, acolo în pâlcuri nedefinite. Iar căldura era deja insuportabilă.

– Atât de diferit, spuse Jackie, gândind cu voce tare.

– De ce? De iarba verde și copacii impresionanți de acolo de unde vii? E o depărtare mai mare de o mie de mile, spuse Barton.

– Știu. De fapt, cum de crește ceva aici?

– Perioada umedă. Poate ploua în plină vară. Cel mai adesea, cicloni. Chiar și inundații. Estuarele se revarsă, iar drumul este imposibil. Apoi, sunt scurgeri prin fisurile din dealuri, în chei.

– Unde e tabăra de vite?

– Pe dealul mai puțin abrupt, în urma noastră. În partea aceea sunt gropi în pământ și acolo găsești apă. Oile trăiesc în iarba spinoasă. Acum, trebuie să le aducem înapoi în stepă. Vitele le creștem pe terenuri mai înalte, ca cele de aici, însă Andrew e nerăbdător să încerce și alte rase. Santa Gertrudis, sau poate Brahmin. La început, n-ar fi decât un experiment. Acolo unde avem oile plouă ocazional în iarna timpurie. Îndeajuns cât să mențină tufișurile în viață; oile trăiesc din ele și din ierburile spinoase.

Jeckie rămase tăcută o vreme.

– Unde mergem acum? întrebă, în cele din urmă. Ai o hartă a drumului, Barton?

– E întipărită în mintea mea, dragă Jeckie. Pot găsi drumul oriunde, în nord; sunt mulți cei care cred că pot face lucrul ăsta. Câteodată, sunt găsiți la timp. Dar nu întotdeauna.

Jeckie știa la ce se referea Barton. Pierduți în pustietate, fără să fie găsiți vreodată!

– Ce îngrozitor! spuse ea.

– Așa că nu încăleca pe cal sau nu sări în mașină și să pleci pe vreun drum vechi, o avertiză Barton, zâmbind malițios. S-ar putea întâmpla ca tocmai drumul acela să fie ruta abandonată a unui supraveghetor, sau o pajiște veche pentru oi sau pentru vite. Ducând nicăieri. Nici o așezare. Fără apă. Fără speranță.

– Nu-ți pasă când se întâmplă una ca asta, indiferent cui, Barton?

– Ba da, îmi pasă. Dar, la fel ca Andrew, sunt exasperat că trebuie să începem să organizăm echipe de salvare. Genul ăsta de exercițiu... căutarea celui răătăcit... poate continua la nesfârșit.

– Promit să nu mă rătăcesc niciodată, spuse cu feroare Jeckie. Acum, îmi spui, te rog, unde mergem?

– Credeam că ți-am spus, o tachină Barton. Mergem să vedem un munte care aproape s-a mutat la mare.

– Un munte care s-a mutat la mare?! Nu înțeleg.

– Vei înțelege, iubito. Vei înțelege.

---

## *Capitolul 6*

– S-a mutat la mare? repetă Jackie.

– Aproape. Nu în întregime, încă.

– De-a bușilea, presupun? întrebă ea disprețuitoare.

– Nu. Cu un tren lung de o milă.

– Cu trenul?! Aici, în mijlocul pustietății? Barton, te rog, încetează cu tachinatul și spune-mi ceva care să aibă sens.

– Bine. Eu o să încetez să te tachinez, iar tu o să începi să mă crezi. Facem târgul? Bine. Mai întâi, trebuie să trec prin singurul oraș din zonă, cunoscut sub numele de Turn-Off. E înscris cu litere mari pe hartă, dar așteaptă să vezi! În mod obișnuit, n-aș călca pe acolo, dar indicatorul de combustibil mai are puțin și iese din raza vizuală, deci, pierd benzină. A trebuit să-l urmăresc și aseară, îți amintești? Sper să ajungem până la Turn-Off, înainte să rămân de tot fără benzină.

– Barton, exclamă Jackie, strâmbându-se, iar mă tachinezi! Încerci să mă sperii, să mă faci să cred că e foarte probabil să fim următorii care se pierd în deșert? E la fel de rău ca în deșert, oricum... toată iarba asta spinoasă...

– Nu încerc să te sperii. Voi ajunge la Turn-Off, sau în apropiere. Și n-am aranjat dinainte o scurgere la pompa de ulei!

– Îmi pare rău.

– Foarte bine. Să rămâi așa, Jackie. Arăți afectuoasă când îți pare rău. Ochii tăi nu mai fulgeră.

Jackie zâmbi.

– Mulțumesc pentru cuvintele amabile, Barton. Doar că nu prea înțeleg umorul tău. Te iau prea în serios?

– Nu lua pe nimeni din zona periferică în serios, copilă. Cu excepția lui Andrew, bineînțeles. El vrea întotdeauna să spună exact ceea ce spune. Privește în față. Vezi drumul pierzându-se în spatele movilei aceleia de pământ? Odată ce facem cotitura aceea, începem să coborâm într-o zonă ușor mai joasă, apoi drumul e drept până la Turn-Off.

Își luă mâna stângă de pe volan și o bătu ușor pe genunchi.

– Fată frumoasă, șopti el. Nu te lăsa intimidată de mine. Odată ce ai venit în nord, trebuie să înveți despre mine, la fel cum trebuie să înveți despre teritoriul ăsta. Sunt mai greu de înțeles.

– Oh, nu, nu ești, spuse Jackie, nerăbdătoare. De fapt, semeni cu un animal de casă, Barton, acum că încep să te înțeleg. Pe Andrew va fi greu să-l înțeleg...

– La fel de greu ca spartul nucilor. Căsătorește-te cu mine, în schimb! Va fi un început cu mult mai ușor. Te vei scuti de neazuri și vei pune capăt speculațiilor celorlalți și indeciziei tale. Înțelegi ideea?

Jackie se aplecă și-l privi în ochi.

– Într-o zi, o fată o să te ia în serios, Barton, îl avertiză ea. Nu ne cunoaștem nici măcar de douăzeci și patru de ore.

Barton consultă ceasul de la bord, apoi pe cel de la mână.

– Mai avem încă șapte-opt ore de mers, spuse el, zâmbind cu malițiozitate.

– Chiar așa se fac lucrurile aici, în nord-vest?

– Dacă întâlnesc o fată și mă căsătoresc a doua zi cu ea? Bineînțeles. Așa se procedează adesea. Nu s-a întâmplat până acum în familia Ashenden, desigur. Dar toate lucrurile au un început. Pe aici, sunt câte douăzeci de bărbați la o fată, așa că, în ce-i privește pe rezidenți, cine ajunge primul, câștigă premiul.

– Vrei, te rog, să încetezi să glumești?

– Nu glumesc.

Jackie îl privi scurt. Arăta destul de serios.

„Nu cred că este“, se gândi ea. „Doar că vrea să se căsătorească.“ Consideră că era mai bine să nu insiste pe subiectul acela. Era posibil să ajungă pe drumuri necunoscute, care duceau nicăieri și să se piardă.

Nicăieri? Ei bine, Barton nu era tocmai nimeni, nicăieri. Era un Ashenden și un acționar principal, împreună cu Andrew, la ferma Ashenden din Mallibee.

Când ocoliră următoarea movilă de pământ, totul luă o altă înfățișare. Tufele de spini, ierburile uscate și drumul pietruit, ca mai înainte, se îngustau în depărtare. Dar întreaga scenă era dominată de o anumită particularitate. Dincolo de depresiunea din zarea îndepărtată se arăta un lanț muntos cu piscuri gigantice, asemănătoare unor piramide. Versanții erau acoperiți cu iarbă galben-verzuie. Iar vârfurile erau conglomerate masive de culoare roșie.

În spate, mai departe spre nord, dealuri rotunde și albastre deveniseră chei scunde albastrii, care începeau și se terminau brusc. Păreau să urce spre cerul estic și apoi să coboare din nou, în mijlocul podișului.

Peisajul era atât de extraordinar, atât de plin de culori vii și atât de neașteptat, încât Jackie nu-și putu reține un oftat.

— Eram sigur că o să te dea gata. Barton afișă din nou vechiul său zâmbet atotștiutor și malițios. Întotdeauna copleșește la prima vedere. Ai mai văzut vreodată astfel de culori?

— E o câmpie întinsă. Se afundă, apoi, când schimbi brusc direcția, vezi cu totul altceva! E ceva fantastic, aproape că nu-mi vine să cred.

— Exact. Acum o luăm pe bifurcația din dreapta și vom ajunge la Turn-Off.

Starea de spirit a lui Jackie se îmbunătățise considerabil.

— Mai avem benzină îndeajuns cât să ajungem acolo?

— Da. Nici mai multă, nici mai puțină.

— Turn-Off este un oraș adevărat? Cu case și magazine?

— Are o moară de vânt, un magazin cu o casă atașată, o stație de petrol și o pistă de aterizări improvizată. Pe hartă este reprezentat drept oraș.

— Asta-i tot?

— Da, exceptându-l pe responsabilul de magazin care se ocupă de stația de petrol și care este și președintele districtului, administratorul Curții de Administrație Minieră, etcetera, etcetera. Presupun că-l poți numi punct de reper, dacă vrei. Unii oameni așa îi spun.

– Oh! se tângui Jeckie, dintr-o dată îmbunătă. Te referi la bărbatul care era în sala de așteptare, la aeroport? Îl chema...

– Lasă la o parte cum îl chema, Jeckie. Uită-l. Să sperăm că e plecat iar la aeroport. Poate chiar mai departe, în districtul lui undeva. Nu amintim numele lui, dacă ne stă în putință, la Mallibee.

De data asta, Barton nu glumea. Zâmbetul lui malițios dispăruse, ca și când n-ar fi fost niciodată.

– Mi-ai spus să nu menționez despre el lui Andrew. De ce, Barton? E ceva în neregulă cu el?

– Nu e vorba de cum e el. Nu pune întrebări despre subiectul ăsta, Jeckie. Ceea ce nu știi nu te poate deranja.

– Totul sună foarte interesant. Mi s-a părut... Ei bine, are un zâmbet foarte primitor. Își lăasă capul într-o parte, meditănd. Jeckie se întreba de ce stăruise în memoria ei mai mult decât cei doi bărbați de la Westerly-Ann care avuseseră un soi de raport despre niște pășuni nou descoperite pentru cel cu numele de „Jason“. Și ei fuseseră o companie destul de plăcută. Ea fusese cea obosită și care nu era în apele ei.

Când treceau prin estuare secate, movile de termite punctau solul; unele erau înalte de șase-șapte picioare. Arătau ca niște colibe mici, maronii.

Cheile cu coloane de munți erau din ce în ce mai aproape, și pe măsură ce distanța se micșora, își pierdeau vâlul albastrii, colorându-se în dungi orizontale verzi-pal și roșiatic-maronii.

– Ce sunt benzile colorate de pe versanții cheilor, Barton?

– Spinii care cresc în fisuri. Munții au fost obiectul presiunilor alternative calde și reci, timp de milioane de ani. Așa s-au dezgolit. Se fisurează în blocuri imense de stâncă. Roșul este culoarea stâncilor.

– Da, văd asta. Dar o parte din spini e verde. Un verde adevărat, strălucitor. Cealaltă parte e de un galben uscat, cum e în câmpie.

– Acolo unde spinii sunt verzi, se scurge apă prin crăpăturile din stâncă. Restul este însetat. Iată că ne apropiem de Turn-Off. Zărești moara de vânt? Aici, se află pe un lac subteran de apă. Vrei să cobori, să-ți dezmorești picioarele, Jeckie?

– Da, te rog.

– Perfect. Dar să stai la umbră. O să parchez lângă pompă.

Coborând din Land-Rover, Jackie realizează că briza de dimineață încetase să mai adie. Totul era îngrozitor de fierbinte și de neclintit. Dacă ar fi căzut o frunză, s-ar fi sfărâmat imediat ce ar fi atins pământul.

Nu că ar fi fost prea multe frunze acolo, în Turn-Off. Un pâlc de copaci înalți, cu trunchiurile albe, stătea exact la cotitura drumului, lângă pompa de petrol. Spre vest nu era nimic altceva, în afara drumului asemănător unui șarpe roșu-marونی. În față se desfășura continuarea drumului pe care veniseră, pierzându-se undeva, la est.

Cineva ieșise din magazin și se oprise pe veranda acoperită cu o împletitură de nuiete și ornamentată cu încântătoare plante agățătoare.

Cu excepția zgomotului de la deschiderea capotei Land-Roverului și apoi a sunetului spart al vocii bărbătești care i se adresa lui Barton, nu se mai auzea nimic altceva. Era tăcere, ca și cum totul în jur urmărea și aștepta, fără să facă vreo mișcare. Asemenea câmpiei de spini, lumea din jurul magazinului din Turn-Off era stranie, tăcută și indiferentă.

Jackie traversă strada, să tragă curioasă cu ochiul în magazin. Înăuntru, o aripă lungă și îngustă de moară de vânt se perinda înainte și înapoi; se auzea zgomotul făcut de generator. Interiorul magazinului era întunecos și răcoros. Jackie păși pe verandă, apoi se așeză la umbra acoperișului.

Era un magazin remarcabil, se gândi ea. Îi amintea de magazinele de la țară, din sud, pe care le cunoscuse de mică. Multe lucruri se modernizaseră de atunci.

Dar magazinul acesta din Turn-Off părea vechi și magic. De stinghiile acoperișului atârna tot ce-ți puteai imagina, de la șei la lanterne, găleți, boluri și ceainice, frânghii și harnașamente.

Jackie își ridică ușor capul, asemenea unei mânze care-și recunoștea căminul. Și aici, la sute și sute de mile depărtare de casă, se găseau acele arome și mirosuri ale copilăriei ei.

Încetul cu încetul, ochii ei se acomodară cu întunericul dinăuntru. Acum, putea vedea în fundul încăperii un dulap care se întindea dintr-un perete până foarte aproape de celălalt. Jackie se îndreptă spre el. Vroia să



vadă dacă sub anumite cutii de sticlă avea să găsească micile comori ale trecutului – creioane colorate, caiete în miniatură, jgheaburi de cerneală, imitații de ceasuri de mână, bomboane de hârtie, tacâmuri pentru păpuși, semințe de anason, acadele roz și albe, benzi de lemn dulce...

Erau toate acolo – până la păpușile-copii, soldații de jucărie și pachetelele cu șerbet.

Jeckie își împinse pe spate pălăria de soare și se aplecă spre dulap. Privi în sertare, recunoscând cu nețărmurită bucurie lucrurile mărunte pe care ea însăși le prețuisese pe vremea când toate magazinele locale erau de modă veche.

Se săltă ușor pe un picior. Îndoi celălalt genunchi și-și împinse puțin piciorul în spate – un obicei pe care nu și-l pierduse niciodată. Piciorul care flutura în aer își pierdu pantoful. Făcu o jumătate de cerc, apoi căzu cu o bufnitură pe podea.

Jeckie nu-și făcea griji. În picior sau nu, pantoful nu o deranja. Câteodată, fără să-și dea seama, îl arunca chiar ea. Era un stil de viață pentru piciorul ei stâng.

– Ia te uită, spuse ea cu voce tare, un pachet de cărți pentru păpuși. Îmi amintesc...

Cineva traversase în tăcere încăperea. O parte din Jeckie auzise, dar cealaltă continuase să admire jucăriile vechi.

Noul venit se aplecă, apoi îi potrivi cu grijă pantoful în picior.

---

## Capitolul 7

Jeckie se întoarce.

– Tu! se miră ea. Fața îi strălucea de încântare. Nu, nu-mi spune! Îmi aduc aminte. Jason, nu-i așa?

– Exact. Jason. Mai scurt, J.J. Zâmbetul lui era superb, se gândi Jeckie. Larg, prietenos și blând.

– Atâta timp cât nu e celălalt bărbat misterios, spuse ea fericită și se lăsa pe spate, sprijinindu-și coatele pe dulap. Îi zâmbi, ochii-i stăluceau ca niște stele. Cel căruia i se spune „Joe-Neisprăvitul“. El este J-ul care trebuie evitat, așa mi s-a spus.

Zâmbetul stăruie, însă ochii săi rămaseră pe loc, urmărind-o, cerându-le ochilor ei să rămână strălucitori și albaștri, mari în fața privirii lui.

– Joe-Neisprăvitul? medită el. Apoi se trase ușor de ureche. Este un individ zgomotos. La modul general vorbind, are totuși intenții bune. Câteodată, poate reprezenta bătaie de cap. E o noutate pentru mine că trebuie să fie evitat de către vizitatori fermecători ca tine, tânără domnișoară.

– Îl cunoști? întrebă Jeckie, cu ochii măriți.

– Desigur. Toată lumea îl știe pe Joe-Neisprăvitul. Peste tot sunt Joe-Neisprăviți. . .

Jeckie arăta nedumerită. El râse, văzând umbrele care se schimbau pe chipul fetei.

– Joe-Neisprăvitul poate fi oricine, explică el. El este făcătorul-de-bine; fiecare oraș are cel puțin unul. Cum am spus – poate fi o pacoste – este un tip gălăgios.

– Vrei să spui că Joe-Neisprăvitul e doar un soi de poreclă dată unui anumit gen de persoane? se posomorî Jeckie. Nu e numele unei persoane adevărate?

– Exact. Este un gen. Asta-i tot. Zâmbetul lui se destinse, o umbră de îngrijorare îi traversă privirea. Doar un gen. Trist, nu-i așa? Nici mai mult, nici mai puțin. Bietul individ, din moment ce este un făcător-de-bine, merită un nume mai bun, nu crezi?

– Sunt dezamăgită. Andrew și Barton vorbesc de o singură persoană numită Joe-Neisprăvitul. Eram teribil de curioasă, dar n-am vrut să întreb cine, ce și unde. Sunt, într-adevăr, o persoană foarte indiscretă, să știi. Își înclină ușor capul și zâmbi, cerându-și astfel scuze. Îngrozitoare slăbiciune, nu-i așa? Și eu sunt o bătaie de cap?

– Fiindcă pantoful tău stâng nu e niciodată bine atașat de picior? întrebă el, râzând.

– Eu și pantoful meu! râse ea. Două bătaii de cap deodată. Mi-ai pus din nou pantoful în picior. Mă tem că sunt puțin cam nepăsătoare cu lucrurile mele. Acasă, îmi azvârl mereu pantofii. Nici măcar nu știu de ce. Doar un obicei prost, presupun.

– Acasă? Unde e acasă? Undeva în sud-vestul statului, nu?

– Da. La cinci mile de Green Valley. Avem câteva oi, câteva vite și creștem și cai – o afacere de dimensiuni reduse.

– Da. Am auzit. O studia, dar într-un fel amuzat. Jeckie își ridică o sprânceană.

– Cum de știi? Vreau să spun... suntem străini. Aproape...

– N-ar trebui... verișoară „Juliet, căreia i se spune Jeckie“. Sunt unul din verii tăi... foarte îndepărtat, știi?

Jeckie se sperie.

– Încă o rudă? Câte mai avem?! Dar te rog – de ce-mi spui Juliet-Jeckie? Oh, știu. L-ai auzit pe Barton spunându-mi pe nume, când a venit să mă ia de la aeroport.

– Așa ți s-a adresat? Nu-mi amintesc. Ochii lui zâmbeau, aproape râdeau. Mai exact, am auzit prin stația radio vestea iminentei sosiri a „verișoarei Juliet“. Sedința deschisă, știi? Lasă-mă să văd. Asta se întâmpla acum două-trei zile. O iscodea cu privirea, întrebând parcă dacă o

deranjase intimitatea de veri atunci când îi rostise numele. Undeva, printre undele de aer, „Juliet“ s-a transformat în „Jeckie“. Îmi place mai mult. E mult mai prietenos, adăugă el.

– Oh, transmitătorul acela! râse ea. Toată lumea ascultă pe toată lumea în cadrul ședinței deschise. N-am experimentat încă, dar știu că asta se întâmplă în nord. Nu există intimitate! Dar de ce...

În momentul acela, o femeie slabă, dar musculoasă, intră în magazin pe ușa din spate.

– Oh, aici erai, Jason! Îmi pare rău că am lăsat atâta timp de izbeliște magazinul. Un câine dingo a intrat azi-noapte la găini. Am consolidat gardul cu sârmă. N-a făcut stricăciuni prea mari, datorită lui Ranger. N-a prea lătrat, dar a încercat să-l încolțească pe dingo. Ai mai auzit de așa ceva?

Câinele își auzise numele. Sălta capul și ciuli urechile. Bătea preocupat din coadă.

– Băiat cuminte, Ranger, spuse Jason, coborându-și privirea. Dacă n-ai oi să le strângi laolaltă, te mulțumești cu orice câine sălbatic bătrân, hm?

Ciobănescul australian bătu din nou din coadă.

– Sigur înțelege fiecare cuvânt? întrebă neîncrezătoare Jeckie.

– Oh, absolut. Ai fi surprinsă! Dar nu te-am prezentat doamnei Stringer. Ea este Jeckie, din familia Ashenden, Maria. Jeckie, ți-o prezint pe președinta responsabililor de magazin – doamna Maria Stringer.

– Încântată să te cunosc, spuse doamna Stringer.

– Îmi pare bine, răspunse Jeckie. Cred că am încurcat datele geografice; credeam că magazinul ăsta este al tău, Jason.

– Eu dețin pământul, dar nu mă ocup de magazin. Este de competența doamnei Stringer.

– Locuiești la Mallibee? Domnișoară... hm... Doamna Stringer avea o expresie de curiozitate acută.

– Jeckie Bennett. Mama e una dintre Ashendeni.

Numele doamnei Stringer se potrivea de minune cu alura ei athletică. Se deplasa în spatele teighelei și începu să orânduiască colile de hârtie împrăștiate pe dulap.

– Bennett... Da, așa e, continuă ea fără să privească, dar atentă la mâinile care trebăluiau. Trebuie să fii fiica lui Frances. Mama lui Frances a fost cel de-al cincilea copil al lui Andrew I. Dar a fost prima fiică...

Jeachie se tângui în șoaptă:

– Oh, te rog, nu și aici! Toată lumea trebuie să relaționeze orice și pe oricine cu Andrew?!

– Andrew I, mai exact, continuă doamna Stringer, pe un ton monoton, lipsit de expresivitate. A fost primul supraveghetor... după exploratorul Gregory... care a făcut o hartă a acestei părți a Australiei. De aici, platoul se desfășoară până când se întâlnește în est cu deșertul Gibson. Așa că n-ar fi putut merge mai departe de atât, nu? Acrii de la Mallibee i-au fost dați ca răsplată. Nu-i așa, Jason?

Jason se aplecă să mângâie câinele.

– Așa este, încuviință el cu o seriozitate ironică. Doamna Stringer are invariabil dreptate, în privința istoriei locale, Jeachie.

– Se pare că și tu știi totul, spuse Jeachie, neîncredătoare. Nu știa dacă nu cumva acești doi oameni – și câinele – glumeau puțin pe seama ei.

– Sigur că știu, spuse Jason. Oamenii de aici nu m-ar lăsa să uit. Ia-o drept exemplu pe doamna Stringer...

Jeachie era în continuare curioasă să știe de ce Jason afirmase că erau veri, însă nu vru s-o întrerupă pe doamna Stringer.

– De ce să nu știe toată lumea despre Andrew I? spunea doamna sec. Se concentrează de la hârtiile perfect depozitate la îndeletnicirea ștersului prafului de pe rafturi. Ești Președinte de district, Jason. Dată fiind și relația de rudenie – prin mama ta, desigur – ai dreptul să știi.

– Ești și Judecător de pace, Jason, interveni Jeachie, lăsând momentan deoparte ghicitoarea cu verii. Administratorul Curții de Administrație și proprietarul pompei de petrol și al acestui magazin...

– Al pământului pe care este ridicat magazinul, o corectă Jason, cu un zâmbet malițios.

– Al pământului pe care este ridicat magazinul, acceptă Jeachie. Și, ei bine... ce altceva mai este aici? Barton avea o listă întreagă cu funcțiile pe care le ai în districtul ăsta.

– Barton? Jason ridică din sprânceană. Mă simt flatat că-mi arată așa un interes. Credeam că nimeni de la Mallibee nu menționează vreodată numele meu. Înțelesesem că pedeapsa oficială era excluderea din firmă.

Jeckie se așează pe sacul cu zahăr sprijinit de peretele alăturat.

– Toată lumea din podișul ăsta, de la coastă până la deșertul Gibson, vorbește întotdeauna în dodii? Întrebă ea. Se uită la zâmbetul strâmb al lui Jason și la chipul serios al doamnei Stringer.

– Ei bine, ce nu știi e mai bine să nici nu afli, remarcă doamna Stringer, caustic. Cel mai bine ar fi să te duci și să vezi dacă nu cumva Barton e gata să pornească din nou, domnișoară. E genul nerăbdător – știu asta.

– Da, mulțumesc. Cred că așa e cel mai bine. La revedere, doamnă Stringer. La revedere...

– Jason, așa o să mă găsești oriunde. Majoritatea oamenilor au auzit de mine.

Era evident că nu era momentul potrivit să pună alte întrebări despre relațiile de rudenie. Putea deveni o situație stânjenitoare.

– Mulțumesc. Atunci, la revedere... Jason, spuse Jeckie; albastrul ochilor ei deveni aprins, pe măsură ce se străduia să reflecte un autocontrol absolut. Se ridică în grabă de pe sacul de zahăr și se întoarce cu intenția de a ieși. Credea că Jason nu regretă prea mult plecarea ei, ocupat fiind să-i urmărească picioarele. Poate că aștepta să-i prindă pantoful, dacă se hotăra, din întâmplare, să azvârle unul.

De fapt, fu foarte aproape să facă exact asta... doar din ideea de a fi cu un punct în fața lui... doar de dragul distracției.

– Barton, spuse ea când se găsiră din nou la bordul Land-Roverului, la o milă depărtare de magazin. De ce toată lumea din familie e împotriva lui Jason? Mi-a spus că suntem rude... foarte îndepărtate. Veri...

– Nu-l recunoaștem ca membru al familiei, spuse fără menajamente Barton. Ne-a dezamăgit. Pentru bani, desigur.

Ochii lui Jeckie se măriră, fixând profilul lui Barton.

– Te rog, spune-mi mai multe, îl imploră ea.

– E vărul tău, așa cum suntem eu și Andrew. Veri de gradul al treilea, mi se pare. Am renunțat de mult să mai număr anii. Este descendentul...

– Oh, nu, Barton! N-aș putea suporta. Nu-mi spune tot arborele lui genealogic – ajungând, bineînțeles!, la Andrew I – dacă nu vrei să țiș. Toată lumea din district e înrudită?!

– Nu toți... dar unii, da. Jason – era. Până când l-am renegat.

– Dar de ce?

– Lasă deoparte motivul, Jackie. E mai bine să nu vorbim despre asta. A fost o dezamăgire pentru toți cei din Mallibee. Dacă aduci vorba despre el oriunde în preajma lui Andrew, ei bine... e destul de probabil să se ducă după pușca lui și apoi să plece într-o excursie de vânătoare. Mătușa Isobel, Jane – nici unul dintre noi – nu vrem să vorbim despre el.

– Te rog, Barton! Nu mai spune astfel de prostii, cum că Andrew s-ar duce să-și caute pușca! Oamenii nu-și mai împușcă rudele și cunoștințele – din răzbunare – încă din Evul Mediu! Chiar mi se pare că sunteți toți puțin depășiți... judecând după adorația pe care o aveți pentru strămoși. Și...

– Și nimic, o întrerupse brusc Barton. Nimeni nu se dă în vânt după adorația strămoșilor, ca să nu mai vorbim despre adorația față de acel mare industriaș, stră-străbunicul Andrew. Disensiunile din familie au de-a face cu banii. Nimic mai strălucitor decât banii.

– Jason a moștenit și el o parte din Mallibee?

– Asta, da. Este urmașul uneia dintre ficele fiilor. Deci, un nume de familie diferit. N-am să-ți mai spun nimic. Întregul subiect mă plictisește... cu excepția cazurilor în care mă gândesc prea mult la el, când înnebunesc de furie.

– Dar dacă fac parte din familie, am dreptul să știu.

– Pe naiba, Jackie, iubito! Consultă-ți cartea de rugăciuni și vei vedea că suntem rude atât de îndepărtate, încât nici măcar nu ești menționată printre rude. Singurul lucru care ne leagă este cota parte din Mallibee. Așa că uită de asta, bine?

– Chiar n-ai de gând să-mi spui...?

– Nu.

– Atunci, voi afla de la altcineva, conchise Jackie. Pentru că îmi place Jason. Nu vreau să am o părere proastă despre el. Cel puțin, nu fără nici o dovadă.

Se uită din nou înainte, prezentându-i lui Barton un profil arogant.

– Ce față! zâmbi el malițios. Își desprinsese mâna dreaptă de pe volan și o bătu ușor pe genunchi. Țsta e spiritul de luptător al familiei Ashenden.

– Numele meu de familie e Bennett, cu dublu „n” în mijloc. Iar cartea de rugăciuni, pe care ai menționat-o mai devreme, nu-mi permite să pretind nimic din ce poartă numele Ashenden. Cu atât mai puțin, spiritul.

– Nici o pretenție la nimic din ce poartă numele Ashenden? Țț-țț, Jackie! Ești singură la părinți, nu? Iar mama ta deține încă o șesime din Mallibee.

– Acum, cine vorbește despre bani și despre proprietăți? Jason Bassett nu pare singurul păcătos în privința asta.

Barton zâmbi malițios.

– Ei bine, ai venit să ne vezi pe toți. Cine te-a învățat să faci asta? Mătușa Isobel, de la distanță, sau chiar respectabila ta mamă?

Jackie simțea că singura cale de a se fortifica în fața acestor insinuări pe jumătate în glumă era să aplice metodele vechi: dacă nu-i poți înfrânge, alătură-li-te. În felul acesta, nu trebuia să aibă conștiință, ca să nu mai vorbim de dezgustul pentru scara de valori a celor din familia Ashenden – pe care părea să primeze numărul de proprietăți. Toți păreau să vorbească doar despre cât de curând celelate ramuri ale familiei puteau pune mâna pe încă o bucată de hârtie care să ateste reunirea marelui Mallibee.

Ceva înlăuntrul lui Jackie se revolta împotriva felului în care bârfeau rudele îndepărtate. Chiar și acelea de la mari depărtări, care nu puteau pretinde nimic! Singura cale de a-și asunde revolta, din moment ce era oaspetele Ashendenilor, era să afișeze o față dură. Pe perioada cu pricina, trebuia să se prefacă măcar că era o Ashenden.

– Eu însămi am vrut să vin, spuse ea în cele din urmă, fără să fie tocmai sinceră. Încă nu putea să recunoască faptul că fugise. Acesta fusese singurul loc la care se gândise, în starea ei de mândrie rănită. Nu m-a convins nici mama, nici mătușa Isobel. Privea drept înainte, ținându-și capul sus. Am venit pentru că aveam nevoie de o vacanță și pentru că știam că Mallibee este o proprietate de familie și am considerat că ar fi o ocazie bună s-o văd...



– Să vezi proprietatea sau să-i vezi pe Ashendeni? întrebă Barton, tachineând-o în continuare.

– Tu și Andrew sunteți singurii care purtați realmente numele Ashenden, așa că presupun că te referi la voi, spuse cu răceală Jackie. Nu trebuie să răspund la întrebările astea, Barton. Nu mai sunt la școală. Să presupunem că mă uit în continuare la peisaj, bine?

– Da, așa să faci, scumpo, dar nu în următoarele câteva minute. O să urcăm pe panta lină și lungă din stânga, și asta în viteză. Vârful este mai abrupt decât ai crede de jos. Închide ochii și ține-te bine, ca o fetiță cuminte. Când ajungem pe platou, ai să vezi cu ochii tăi un munte – în drumul său spre mare.

Jackie făcu întocmai. Urcușul fu presărat cu bolovani, iar Land-Roverul îi ocoli, zguduindu-se dintr-o parte în alta. În urma lor se ridică un nor maroniu de praf care acoperi totul, inclusiv pe ei și Land-Roverul.

Barton își trase pălăria peste sprâncene și privi înainte cu ochi mici.

– Cum te descurci? întrebă el, după cinci minute.

– Bine. Dar nu pot vedea nimic, din cauza prafului. Îi arse ochii, atunci când încercă să-i deschidă, așa că-i strânse la loc cu putere.

Brusc, încetară să mai ricoșeze dintr-o parte-n alta și din bolovan în groapă. Traversară o cărare dreaptă și scurtă, acoperită cu praf, și apoi se opriră.

Era tăcere. Barton se aplecă și o sărută pe obraz.

– De ce arăți atât de încordată, Jackie? În fața ta nu e decât un peisaj remarcabil...

Jackie deschise ochii. Nu erau într-atât orbiți de praf, cât – surprinzător – plini de lacrimi.

Nu se lăsase doborâtă de săptămâna aceea oribilă, după ce Edgerton îi scrisese, nici de călătoria cu avionul sau de drumul de la aeroport la Mallibee. Nu se lăsase doborâtă nici de cina sau de somnul din prima noapte, nici de micul dejun sau de prima vizită în bucătăria lui Cassie. Îl întâlnise din nou pe Jason Bassett și din nou o emoționaseră bunătatea și blândețea lui. Vrusese să-i întindă mâna... poate chiar să împrumute umărul lui.

Și totuși, praful îi năruise starea de spirit. Era prea mult praf pentru ea. Tot praful o făcuse să lăcrimeze, nicidecum o reacție întârziată la sentimentele și frământările cu care se confruntase în ultima vreme. Știa că lucrurile mărunte erau cele care dărau. Paiul care rupe spinarea cămillei. Sau fusese zâmbetul blând al unui om drag? Vărul Jason.

– Ca să plângi în hohote! spuse Barton. Ce se întâmplă, Jeckie, doar nu plângi de-adevăratelea?! Credeam că te simți bine!

– Praful... E atât de nisipos...

– Ei bine, iată batista mea. Scoate-l cu colțul răsucit. Sau vrei să încerc eu?

– Nu, mulțumesc. A ieșit, acum... cred... Se uită la el și clipi, prefăcându-se că demonstrează afirmația.

– Știi ce, Jeckie? Ai cei mai frumoși ochi, mai ales când cineva ca mine îi privește printr-un văl de... ei bine, spune-i „ceată” – dacă sună mai bine decât „lacrimi provocate de praf”.

– Mulțumesc, spuse Jeckie, suficient de rece încât să nu-l încurajeze.

– De acum înainte nu te mai tachinez, spuse Barton hotărât. Ești în grija mea, momentan. Va trebui să accepți asta. Nu e permisă nici o întrebare. Acum, întoarce capul în stânga și privește în vale. Ne aflăm la locul potrivit, la ora potrivită a zilei. Iată muntele Mallibee.

Jeckie coborî din Land-Rover; la fel și Barton. Rămase neclintită, clipind din ochi și privind jos, în vale.

---

## *Capitolul 8*

Era o altă lume. Culmile dealurilor de vizavi erau din stânci de un roșu-sângerieu. Acelea erau dealuri vechi, ca și cum ar fi fost sculptate în conglomerate și așezate unele peste altele, în urmă cu milioane de ani. Versanții erau alcătuiți și din straturi de benzi de rocă mată neagră. Mai jos urmau plăci cu fațete plate, aici roșii, acolo verzi sau bleumarin. Dealurile acestea se pierdeau în depărtare, în întinderea de vegetație uscată. Valuri de apă care se infiltrau pe alocuri prin crăpăturile orizontale făceau ca suprafețele să pară pereți de oglinzi. Dedesubt, mai aproape de fundul văii, copaci întortocheați, cu trunchiuri albe, se agățau de stânci cu rădăcinile lor, ridicând spre cer crengi disperate, încărcate cu frunze. La poalele lor era un bazin lung și îngust, care reflecta aceleași culori purtate cu mândrie de piscurile golașe. Aceeași imagine de două ori – prea adevărată ca să fie ireală.

În văile din spatele spinărilor rotunde ale dealurilor joase – apoi prin valea de jos – se zărea un drum argintiu.

Era o linie de cale ferată.

„Tehnologie în mijlocul primitivului!“ se gândi Jackie. Linia ferată era un firicel care străbătea cheile dealurilor antice, înrăurind calea omului modern spre vestigiile mileniilor pierdute.

– Ascultă! Vine! spuse Barton. Am plănuit bine, evident. Iată că sosește regele fierului.

Înconjurând curba văii, sosea trenul.

Cele două locomotive diesel cuplate erau mai mari decât își imaginase Jackie. După ele urmă un șarpe lung de vagoane marfare, fiecare purtând încărcătura lipsită de viață de minereu de fier.

Vagon după vagon. Un tren – lung de trei sferturi de milă! Dură un veac să treacă.

Jackie clipi, să se asigure că ce vedea era adevărat. Locomotivele dispăruseră în spatele altor dealuri. Dar vagoanele soseau în continuare. Iar și iar – fiecare plin cu marfă.

Trenul nu se deplasa nici mai repede, nici mai încet. Trecea doar – vagon după vagon.

Muntele Mallibee – în bucățele și bucăți – se îndrepta spre mare!

Ochii lui Jackie ameteau de atâta uitat dintr-o parte în alta.

– Ce este? întrebă ea.

– Cel mai lung tren din lume, se spune. Asta e, răspunse Barton cu buzele pe jumătate strânse. Nu era nici pe departe copleșit. Sunt două sute cincizeci de mile de la mina Westerly-Ann până la coastă, fără măcar o oprire în toată întinderea aceea de pământ. De la locomotivă și până la sfârșitul șirului de vagoane – nici mai mult nici mai puțin de o milă de tren. Asta este!

– Nu cred! spuse Jackie. Visez.

– E mai degrabă un coșmar – dacă faci parte din familie, spuse Barton. Marfa din vagoanele astea este minereul de fier al muntelui Mallibee. A fost spart în bucăți, aruncat în toate direcțiile și acum e transportat pe coastă. Au construit un nou port, astfel încât cele mai mari nave transportatoare de minereuri din lume – șazece de mii de tone – să poată ancora și încărca minereurile. Următoarea navă care va părăsi cala de lansare va fi una de o sută de mii de tone.

– Muntele nostru? întrebă Jackie, neîncrezătoare. Vrei să spui că muntele cu minereul de fier a aparținut fermei Mallibee?

– Ținea, inițial, de proprietatea Mallibee.

– Dar cum au putut să-l ia? Ai spus că ne aparținea...

Nu-și dădea seama că folosisese cuvântul „ne“, nici că se identificase pentru prima oară cu Mallibee. Uitându-se fix la incredibilul lanț de

vagoane scânteietoare, monstrul scoțând zgomotul acela infernal, Jackie văzuse cum minereul fusese luat din „muntele nostru“.

– Jaf, explodeă Barton. Furt. În toiul zilei, pe deasupra!

– Dar cum pot face una ca asta? insistă Jackie. Mallibee e o proprietate funciară absolută, dată stră-străbunicului Ashenden datorită serviciilor de explorare aduse statului. Pot lua înapoi un pământ arendat, dar nu și o proprietate funciară absolută. Sau pot, Barton?

– Nu l-au luat. L-au cumpărat. Unul din urmașii Ashendenilor a vândut un drept obținut la naștere. Desigur, propriul său drept prin naștere. Dar totuși, o parte din Mallibee.

– Oh, nu!

– N-ai face așa ceva, nu-i așa, Jackie? O privi dintr-o dată de aproape.

– Sigur că nu. Stai puțin, Barton. Doar nu-ți dorești ca mama să moară, iar eu să fiu în poziția de a decide în privința părții ei din Mallibee?! Dacă e așa...

Barton afișă expresia unei persoane peste măsură de șocate.

– Ce minte diabolică ai, Jackie! Mi-e rușine cu tine.

– Nu sunt proprietatea ta – așa că nu trebuie să te simți în nici un fel din cauza mea, ripostă ea.

Barton oftă, reluând rolul vărului care o tachinează.

– Sângele vorbește, să știi. Prin venele tale mai curge încă sânge de Ashenden. De ce nu te uiți la tren? Iată... vine și ultimul vagon.

– Mă uit la tren. Îmi doresc să fi putut să sar în el și să merg oriunde se duce – două sute cincizeci de mile până la coastă – numai să scap de lucrul la care tu, Barton Ashenden, te gândești. Te gândești ce aș face cu partea mea – dacă aș moșteni-o într-o zi...

– Deci, vrei să fugi cu minereul, pe o navă de transport? Să traversezi marea? Doar ca să mă pedepsești? Doamne, Jackie! Doar nu iei lucrurile în serios, nu?

Ea nu răspunse.

Urmăriră în tăcere cum trenul aleargă prin vale, pierzându-se în tunelul din dealurile de mai jos. Auziră ultimul șuierat al locomotivei, un sunet stingându-se în depărtare. Apoi se stinse și ecoul său. Valea, linia

ferată pustie și câmpia din spatele ultimului dintre dealuri fură învăluite într-o tăcere stranie. Cheile Mallibee stăteau triste, oblojindu-și tăieturile deschise ale îngrozitoarelor răni făcute de om.

Jeckie văzu acum că acele chei stâncoase se ridicau brusc din câmpie, asemenea unui corp primitiv. Din punctul acesta avantajos, aveau un început și un sfârșit care puteau fi văzute cu ochiul liber. Capătul îndepărtat fusese săpat într-o deschizătură gigantică și găunoasă. În spatele acestei tăieturi, cheile coborau în depărtare într-un șir trist, albăstrui și neterminat de dealuri. Jeckie putea vedea acum mișcări mărunte jos, în deschizătura imensă. Ar fi putut fi furnici la lucru, dacă n-ar fi fost lopețile gigantice care săpau în munte și care depășeau stadiul uneltelor de furnici. Trebuia să fie oameni.

„Westerly-Ann“, se gândi Jeckie. Acea era mina la care lucrau cei doi de la aeroport. Nu era de mirare că Barton abia dacă se purtase civilizat cu ei. Nu-i interesase cui aparținuse muntele. Pentru ei, nu reprezenta decât munte care aducea bani. Totuși, Jason Bassett se purtase prietenos cu ei. Desigur, asta fusese unul din motivele din care Barton îl salutase foarte reținut! Începea să vadă prin sticla fumurie a relațiilor din familie, se gândi ea. Jason era în relații de prietenie cu dușmanul.

Tăcerea care se lăsase asupra ținutului dogorit de soare fu tulburată din nou. De data aceasta, fu sunetul motorului unui vehicul care urca din dreapta spre ei.

– Vine cineva pe drum, Barton?

– Da. Poți vedea norul de praf ridicându-se dinspre cotitura estică. Mai are puțin și ajunge. E bătrânul Clinton din câmpiile Nimarri!

– Bătrânul Clinton?

– Un burlac bătrân și ursuz. E proprietarul fermei din nord-est vecine cu Mallibee. Este mai furios în privința minereului de fier decât Ashendenii. Pământul lui este luat în arendă și de când cei de la compania minieră s-au mutat, nu mai are nici un control asupra lor. De fapt, au înaintat tot felul de cereri asupra proprietății sale. Curtea de Administrație – adică Jason Bassett – a dat curs cererilor lor. S-au mutat acolo și au săpat puțuri de explorare până când o parte din ferma sa a început să se asemene cu un joc cu șerpi și cu punți amovibile.

Jeckie urmărea automobilul care urca în zigzag, învăluit în norul său de praf, printre versanții de culoarea fierului. În cele din urmă, ajunse pe platou și porni pe cărarea pe care se afla și Land-Roverul.

Bărbatul de la volan era la fel de maroniu ca versanții și praful. Undeva, sub borul larg al pălăriei sale de fermier, se ascundea o față zbârcită.

– Salut, Bart, strigă o voce spartă. Vezi cum trece trenul? O bucătică din Mallibee își urmează drumul!

– Nu trebuie să-mi spui, Evan. L-am urmărit și noi.

– Jaf la drumul mare! Bătrânul tău bunic și tatăl lui se răsucesc în morminte!

– Nu da vina pe mine, Evan. Nu sunt eu cel care a dat pământul acela.

– Nici tu, nici Andrew. A fost vărul acela al vostru. Ia spune, pe cine ai adus cu tine, hm?

– Îmi pare rău, Jeckie. Așteptam să intru în vorbă – să ți-l prezint pe Evan Clinton. Evan, ea este o altă verișoară din sud. Domnișoara Jeckie Bennett.

– Aș! Pe aici toți alergați după fete?! Ai mai adus una aici, acum câteva săptămâni, nu-i așa? Toată lumea din district se aștepta să audă clopotele de nuntă. Cine cu cine se căsătorește, hm? Reuniți din nou vechea familie, hm? Bătrânul își lăsa capul pe spate și începu să râdă. Apoi, în toiul hohotelor zgomotoase, se opri.

– Barton, tocmai pe tine te căutam. Scuză-mă, domnișoară Jeckie – dacă ăsta e numele tău – dar aş putea să ți-l răpesc pe Barton o oră-două? Cobor în vale să mut ultimii țărui pe care cei de Westerly i-au pus de-a lungul liniei de hotar dintre mine și Mallibee. Este și-n interesul tău, Bart. Nu supraveghează nici unul din geologi în momentul ăsta...

– Mi-ar plăcea să vin, Evan. Dar n-o pot lăsa aici pe verișoara mea. N-ar reuși niciodată să ajungă la Turn-Off.

– Pune-mă la încercare, Barton, se repezi Jeckie. Mi-ar face plăcere să merg cu tine și cu domnul Clinton...

– Nu! spuse sec bărbatul mai în vârstă. Fără fete. În felul ăsta, evităm accidente. Și cel mai important – nu există martori. Bărbat sau femeie.

Asta e o treabă doar pentru mine și pentru Bart – scuza-mi exprimarea atât de directă. Țărușii aceia îmi îngrădesc pământul. Ne ducem să ne rezervăm o zonă de intimitate legitimă.

Barton râse.

– Are dreptate, Jeckie. Bătrânul pune la cale o fărădelege, și cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine. Presupun că nu poți să conduci un Land-Rover...

– N-am mai condus unul, dar sunt dispusă să încerc.

Barton deschise portiera ca și cum s-ar fi pregătit să urce.

– Cred că va trebui să te refuz, Evan, spuse el. Măinile ei nu sunt îndeajuns de mari ca să folosească frâna. N-o pot lăsa să aștepte de acum și până când vei fi obligat să închei ziua de lucru. Aș spune că nu te-ai opri din mutatul țărușilor nici noaptea și n-ai termina oricum nici până mâine la prânz.

– De unul singur, Bart, ai dreptate. Dar dacă mă ajuți, va fi altceva. E de datoria noastră să facem asta. Îți spun cum facem. Lasă Land-Roverul acolo unde este. Fata poate să ia mașina mea. Nu se conduce diferit față de orice mașină obișnuită.

– S-a făcut. Batem palma. Barton trânti portiera și se întoarse spre Jeckie. Haide, iubito. Dacă știi să conduci, te vei descurca și cu vehiculul bătrânului Clinton. E destul de ușor.

– Sigur că pot să-l conduc, spuse rece Jeckie. E vreo diferență între a străbate întinderea platoului și a coborî cu tine și cu domnul Clinton? De ce nu pot veni? Te rog...

– Ca de la cer la pământ. Odată ce trecem viroaga, mergem pe jos. Rochia aceea deschisă a ta ar lumina ca un far, de aici până în deșertul Gibson. Trebuie să rămânem sub acoperire. Altfel, geologii vor fi aici dis-de-dimineată și vor muta țărușii la loc.

– Dar îmi pot da jos rochia.

– Nu cu domnul Clinton de față. Este de modă veche. Încă nu asimilează diferența dintre generații. Hai, Evan. Dă-mi cheile!

– Le-am lăsat în contact, Bart.

– Deci, trebuie să mă întorc. Jeckie părea aproape mâhnită. Și să conduc mașina domnului Clinton?



– Să nu oprești pentru nimeni, Jeckie. Mai ales, pentru un străin. Când se desfășoară o căutare de minerale, cea mai scurtă distanță între două puncte este drumul drept, fără staționări. E foarte posibil ca cineva să se țină scai de noi și să înceapă să strice reorânduilele noastre. Ai înțeles mesajul? Fii fată cuminte și îndreaptă-te spre magazinul din Turn-Off. Bine? Acolo poți să mănânci, să bei și să te odihnești după pofta inimii. Au o cameră de odihnă pentru călătorii oboșiți. Mai ales pentru doamne. Revistele sunt oferite gratuit. O să te luăm înainte de apus.

Barton făcu un semn spre mașina lui Evan. Îi ținu portiera deschisă și o privi ironic, cu părere de rău, în timp ce ea urcă.

– Ochi albaștri atât de frumoși, spuse el, plin de regret. Atât de mari. Atât de frumoși. Jeckie, când mă privești în felul acesta, hotărârea mea slăbește. Dar... bărbații trebuie să de ducă la treburile lor...

– Iar compania domnului Clinton este preferabilă față de a mea, în momentul acesta? Știi ceva, Barton? Îl privi neclintită în ochi. Nu ești prima persoană din viața mea care decide că nu sunt potrivită pentru o călătorie din-ținut-în-ținut. Cel puțin... în celălalt caz era vorba despre înotul-de-cursă-lungă-de-o-viață.

– O să-mi spui despre asta mai târziu, scumpo. Bătrânul Clinton mă strigă. Dar crede-mă, te rog... nu compania lui mă atrage. Ci șansa de a muta pe furiș câțiva din țăruii companiei miniere în afara hotarelor noastre. Doar nu ți-ar plăcea să vezi excavat mai mult din Mallibee!

Nu, lui Jeckie nu i-ar fi plăcut. Așa că oftă, răsuci cheia în contact și porni.

Trei sferturi de oră mai târziu, Jeckie fu înapoi la Turn-Off.

Presupunea că mutatul țăruiilor trebuia să fie o activitate foarte solicitantă. Barton uitase s-o avertizeze în privința dușmanului – Jason – care era posibil să se perinde prin prejma proprietății sale de la Turn-Off. Lui Barton chiar îi scăpase din vedere acel pericol.

Din păcate pentru ea, când parcă la umbra unuia din puținii copaci de lângă stația de petrol, nu era nici urmă de Jason Bassett sau de ciobănescul său roșu. Locul zăcea într-o inertă și fierbinte tăcere. Nici doamna Stringer, managerul magazinului, nu era prin preajmă. Nu era decât o fată cu față solemnă, care mânca un măr și cu cealaltă mână

folosea pământul pentru praf. Ștergea praful de pe rafturile pe care le curățase conștiincios mai devreme doamna Stringer. Era un stil de viață, se gândi Jackie.

– Mă tem că va trebui să aștept aici câteva ore, spuse ea cu voce tare. Nu există un alt loc unde aş putea aștepta?

Fata se uită la ea gânditoare, mutând dintr-o parte în alta o bucată de măr.

– E în regulă, spuse ea după o vreme. Toată lumea procedează așa. Aici este loc de întâlnire. Cine vine să te ia?

– Domnul Ashenden de la Mallibee. Va veni cu domnul Clinton, cu un Land-Rover.

Fata încuviință din nou din cap, dar rămase lipsită de expresie.

– E în regulă. Mama știe tot despre asta. Ne-au comunicat prin stația radio. Au spus să-ți dăm ceva de mâncare puțin mai târziu.

– Așa au făcut, nu? întrebă surprinsă Jackie. Era bucurasă că Barton nu se dovedise chiar atât de nemilos. Se simțise aproape demoralizată de modul lipsit de cavalierism în care fusese trimisă la plimbare. Ei bine... a fost foarte drăguț din partea lor. Vezi, n-am adus bani cu mine.

– Asta au spus. Amândoi. Au spus să trecem – orice-ți dorești – în contul Mallibee.

Jackie rămase nedumerită. Chipul fetei era atât de inexpressiv. Vocea ei era lipsită de tonalitate, încât părea chiar plictisită.

– Amândoi? Vrei să spui... și domnul Clinton?

– Nu. Amândoi Ashendenii. Mai întâi, Barton. Presupun că Andrew l-a auzit vorbind la stația de emisie-recepție. Aici folosim toți aceeași lungime de undă. Suntem un soi de bază generală. Așa că Andrew a intervenit și a părut destul de furios. A spus să avem grijă de tine. Dacă Barton e atât de incapabil, o să aibă el însuși grijă de tine. Asta a spus, domnișoară. Acești Ashenden nu se exprimă cu eleganță. Ei bine, camera de odihnă este dincolo de perdeaua din bambus. După ce termin aici, o să vin să văd ce vrei, bine?

– Bine! îngână Jackie, uluită.

„Andrew? Să aibă el însuși grijă de mine?!“ În gândurile ei era o surpriză plăcută, amestecată cu uimire.

---

## *Capitolul 9*

Jeckie intră în camera de odihnă. Era aproape la fel de cald ca în magazin, dar cel puțin era la umbră. Înăuntru erau câteva fotolii bine păstrate, fiecare cu câte o scrumieră lângă el. Pe măsuta rotundă din centrul camerei stătea un borcan cu flori din plastic. Pe o noptieră joasă de la perete se găsea un teanc de reviste îndelung răsfoite.

Jeckie luă una din reviste, apoi traversă spre fereastră și se așeză în fotoliul de alături.

– Veche de cel puțin un an, spuse ea, dezolată, în timp ce răsfoia revista, apoi o lăsă să cadă în poală. Se lăsă pe spate și închise ochii.

Nu era greu să adormi în nord-vest – în orice moment al zilei, se gândi ea. Temperatura era ridicată, iar aerul era umed și greu. Ieri, la aeroport, îi auzise vorbind pe bărbații aceia de la Westerly-Ann despre un ciclon mai departe de coastă, la nord. Vorbiseră despre orașele de pe coastă care trebuia să se pregătească de vreme rea, în cazul în care înainta din larg, spre țărm. Chiar dacă nu ajungea până acolo, atmosfera avea să fie umedă și grea, urmată apoi de vânturi puternice.

Acum, ea însăși se găsea în mijlocul aceluiași aer umed. Se întrebă ce însemnau cu adevărat „vânturi puternice“, în limbajul nord-vestic. Furtuni?

Pleoapele îi căzură. Era atât de ușor să adoarmă. Un mod de a-și petrece timpul era... să doarmă.

Capul îi alunecă într-o parte. Trupul i se încolăci singur într-un colț al fotoliului. Trebuia să fie mai obosită decât își imaginase. Picioarele se furișară din pantofi și unul dintre ele, dreptul, se strecură cu o ultimă răsucire sub ea, în timp ce se abandonează somnului adânc.

Mai târziu, Albie veni cu o tavă pe care erau un ceainic, o cană și o farfurioară pe care se odihnea o pungă de hârtie cu zahăr. Într-un ulcior mic din sticlă era puțin lapte. Lângă ceainic – o farfurie cu sandvișuri.

– Nu-i așa? spuse Albie, la fel de inexpressivă ca mai devreme. Se uită la figura rătăcită și adormită a fetei ghemuite în fotoliu. M-aș fi putut scuti de deranj, încheie ea.

Se întoarse prin cortina de bambus, luând înapoi tava. Timpul trecu.

Trupul lui Jackie se ghemui și mai strâns. Ambele picioare erau acum strecurate sub ea, iar capul se odihnea pe brațe, care, la rândul lor, se sprijineau pe un braț al fotoliului. Adormea foarte ușor.

Doamna Stringer intră o dată. Dădu cu un spray împotriva insectelor care ar fi putut avea curajul să se aventureze înăuntru. Ridică de pe podea revista abandonată și o puse la loc, pe noptieră. Apoi ieși, lăsând cortina din mărgelile de bambus să cadă în urma ei.

Umbrele copacilor deveneau din ce în ce mai mari.

– Crezi că ar trebui să-i ducem ceva de mâncare acum? o întreabă Albie pe mama ei. Stă acolo de ore întregi. Dacă vin Ashendenii, or să ne smucească până leșinăm din cauză că n-am hrănit-o.

– Ei bine, Jason o să se descurce cu Ashendenii, dacă ajunge aici primul. Or fi ei atotputernici, or tăia ei și-or spânzura la Mallibee, dar nu și în magazinul ăsta. Nu dau pe aici decât dacă sunt nevoiți. Așa cum Barton a rămas fără benzină de dimineață și a trebuit să mănânce din plăcinta umilinței, căci nu avea unde să meargă în alt loc. Dacă Jason n-ar fi ce este, ar pune piciorul în prag și ar spune... „Nu în viața asta, băiete. Du-te și ia-ți mecanicii și petrolul tău și fă-ți plinul la ferma ta“. Doar că nu este genul ăsta de om...

– Mai mare rușinea, spune tânăra fată, pe un ton plin de înțeles. Cred că suntem de partea lui Jason, ori de câte ori se iscă vreo dispută în district.

Se îndreptă spre cortină și o dădu la o parte, trăgând cu ochiul la Jackie.

– Nu s-a mișcat de o oră și jumătate. Crezi că are boala somnului?

– Nicidecum. Poftim, Albie, ține tava asta, cât timp curăț fundul frigiderului. Ce spuneam? Ah, da. În legătură cu somnul tinerei domnișoare. A făcut călătoria până aici abia ieri. Apoi, a urmat drumul de la aeroport până la Mallibee. Ar fi fost oricum obosită. Dimineată, Barton se trezește și o ia în excursia asta, înainte să-și revină pe de-a-ntregul după ziua de ieri. După părerea mea, Barton urmărește să se apropie primul de fata asta. La fel cum Sheila Bowen pare să-i fie rezervată lui Andrew. Cam astea sunt supozițiile prin zonă. Oricum, așa presupune toată lumea.

– Și ea a fost unică, spuse Albie, așezând tava la loc în frigider. Domnișoara Sheila Bowen, de la Upper-Crust, Pepper Tree Bay. Îneliș frumos, fără pic de creier, așa spune. Dar altfel, foarte drăguță...

– Ei bine, să nu te apuci s-o imiți, asta spun. E normal ca proprietarii de pământ asemenea Ashendenilor să aibă relații cu oameni ca Sheila... cum spuneai că o cheamă?

– Bowen, răspunse Albie, privindu-se în oglinda din perete. Sheila Bowen.

Își dădu după ureche o șuviță rătăcită de păr negru și-și aranjă puțin freza.

– Aș schimba oricând locul cu ea. M-aș obișnui cu stilul ei. Zâmbește des. Am auzit că la petrecerea pe care au dat-o la Nana Bindi, când era aici, a fost atât de elegantă și de frumoasă, încât nu puteai să-i vezi decât pantofii, din cauza bărbaților care se înghesuiau în jurul ei, să prindă un dans. Sau chiar și câteva acorduri. Cum se numesc dansurile acelea la care-ți schimbi partenerul?

- Dansuri de hambar, presupun.
- Doar că se ține într-un șopron cu lână, spuse Albie, aranjându-și în continuare părul. Se răsuci pe călcâie într-o parte și-n cealaltă, disprețuitoare. „Norocul“ meu că am făcut o inflamație în gât și am ratat petrecerea...
- Liniște! Vine o mașină. Aud vibrațiile sârmelor de lângă casa lui Jason.
- Cineva după fată? Crezi că ar trebui s-o trezesc?
- Nu. Oricare din ei ar fi, lasă-l să vadă și singur cât de epuizată e. Ar fi trebuit s-o lase acasă azi...
- Ooo! Ascultă, mamă. Nu e o singură mașină. Sunt două. Una vine pe drumul dinspre Mallibee, iar cealaltă...
- Cealaltă este Land-Roverul lui Barton.
- Și mai este una. E Jason, care se întoarce acasă. Cred că ce vrea să-și încheie conturile în seara asta.
- Ar fi mai bine să ajungă primul, altfel acești Ashendeni vor prelua conducerea, ca și cum locul ăsta ar face parte din Mallibee – așa cum era pe vremuri.
- Nu mai răscoli trecutul, mamă. Nu folosește la nimic, acum. Știi ce? Îmi plac Andrew și Barton Ashenden, cu toate că militez împotriva lor. Andrew este un adevărat gentleman când îmi vorbește. Chiar are un farmec aparte. Dacă n-aș fi avut atunci infecția aceea în gât, poate că aș fi mers la Nana Bindi și aș fi dansat cu Andrew. Aceea ar fi fost ziua cea mare!
- Da... ei bine... nu poți fi în două părți în același timp. Jason reprezintă pâinea și untul nostru, tânără domnișoară, așa că de partea lui rămânem. Și când vor intra Ashendenii... să nu uiți asta.
- Afară, camioneta lui Jason făcu ultima curbă și opri sub același copac sub care Jeckie parcase mașina lui Evan Clinton. Coborî, își vârî mâinile în buzunare și se îndreptă spre mașină. Își împinse pălăria pe spate și se uită la ciobănescul australian. Câinele sărise pe geamul deschis, considerând asta cea mai scurtă și mai rapidă cale de a se alătura stăpânului său.
- Ce faci, Ranger, băiete? E o mașină străină colțului acesta, hm? Îi aparține bătrânului Clinton.

Câinele scutură o dată din coadă, apoi se îndreptă spre peretele lateral al magazinului. Ridică ochii spre fereastră și ciuli urechile.

– Cineva în camera de odihnă? Cineva cunoscut?

Jason traversează distanța dintre copaci și umbrarul verandei din pragul magazinului. Și el, și câinele, într-un gând, se oprirea și se uita la drumul din direcția opusă.

– Ranger, cred că avem parte de o zi plină de surprize, remarcă Jason, atât pentru el însuși, cât și pentru câine. Acela nu e Barton, pentru că Barton folosește Land-Roverul. Presupunerea mea – corectă sau greșită – e că mașina care se apropie ca un nor de praf este Fairlanul de la Mallibee, care nu poate fi condus decât de Andrew.

Se aplecă și mângâie urechea câinelui.

– Ziua confruntării, hm? spuse el, ușor amuzat.

Șezând acum, cu urechile încă ciulite, câinele se uită la drum și dădu din nou din coadă.

– Să nu-mi spui că un ciobănesc nu vorbește pe limba lui, îi spuse Jason doamnei Stringer, care ieși în momentul acela pe verandă. Știe cine vine și a spus-o.

– Oh, tu și câinele tău! Ar fi trebuit să strângă laolată o turmă de oi. Munca pe o săptămână pentru rasa lui este de peste zece mii.

– Ei bine, zâmbi malițios Jason. Poate că într-o zi voi lua din nou o pășune suficient de întinsă – doar ca Ranger să-și facă exercițiul zilnic. Păcat că nu e argintiu. Noua pășune pe care cei de la Westerly-Ann au cercetat-o pentru noi este foarte potrivită pentru vite.

– Acela care vine de pe deal e Andrew Ashenden, spuse doamna Stringer, umbrindu-și ochii. De ce crezi că vine? Nu se prea întâmplă să sune un Ashenden la magazin, ce să mai vorbim de doi! Amândoi în aceeași zi, pe deasupra!

– Necazuri la Mallibee, presupun. Nimic de-a face cu vitele sau cu oile. Jason urmărea mașina care se apropia.

– Doar oamenii, hm, Jason? Mi-aș dori să am măcar jumătate din proprietatea lor. Le-aș lua și necazurile cu ea și nu le-aș da nimic.

– Câinele mi-a spus că ai pe cineva în camera de odihnă, și nu este Evan Clinton, deși mașina parcată îi aparține. Sprâncenele lui Jason se ridicară mai mult decât normal. Doar nu e chiar verișoara Ashenden cea blondă, care s-a întors din nou, nu?

– La care te referi, Jason? întrebă doamna Stringer. La cea care a venit cu Barton, în Land-Roverul de la Mallibee? Deși rămâne încă de văzut cum de a schimbat atât de repede Roverul cu mașina lui Clinton. Intră și descoperă singur, Jason. Aș vrea să nu mă amestec în afacerile Ashendenilor. În felul ăsta, stau departe și de necazurile lor. Ciudat, dar oamenii care au proprietăți par să aibă mai multe probleme decât noi, care nu avem.

– N-ai spus niciodată ceva mai adevărat. Jason zâmbi melancolic și urcă pe verandă, intrând în magazin.

Înăuntru, totul era tăcut, rece și întunecos. Se îndreptă cu grijă spre cortina de bambus care despărțea magazinul principal de camera de oaspeți. Afară, se auzi oprind mașina de la Mallibee.

Jeckie, pe jumătate trezită, pe jumătate dormind încă, auzi aproape în întregime cum derapează cauciucurile unei mașini de viteză. Își ridică ușor capul. Jason intră. Picioarele lui Jeckie săriră jos și se strecurară singure în pantofi.

– Mi-ai luat-o înainte, spuse Jason, ochii zâmbindu-i atât de familiar.

– Pantofii mei se rățesc cu propriul lor acord, răspunse Jeckie, cu demnitate. N-am nici o legătură cu asta. Dar de data asta ești salvat de la a-ți mai face rugăciunile.

Sprâncenele lui tresăriră.

– Deci, asta crezi că fac atunci când faci pe Cenușăreasa, hm? Data viitoare, trebuie să-mi amintesc să pun o vorbă pentru noi la îngeri. Mă rog tocmai în felul acela particular, știi? Îmi plac foarte mult îngerii. . . mai ales aceia care nu poartă pantofi. Întotdeauna desculți. Data viitoare. . .

Jeckie își îndreptă ținuta.



– Nu va mai fi o dată viitoare, mă tem... asta, dacă pot face ceva, promise ea, ochii ei albaștri strălucind și vrând să fie prietenoși, dar luptându-se cu o anume încăpățănare. Visam că o mașină oprea în față.

– Chiar a oprit una, în inconfundabilul stil Ashenden. Aproape că s-a rotit când a oprit.

– Trebuie să fie Barton, care s-a întors după mine. Se ridică în picioare, aruncându-și în același timp părul pe spate.

Ea nu era prea mare și cumva, zâmbitorul Jason păru să se contureze dintr-o dată nedeslușit în mica încăpere.

– Nu Barton, spuse el, clătinând din cap. E vărul Andrew, mă tem.

– Și noi suntem veri, tu și cu mine, spuse Jeckie.

– Nu sunt unul prea popular, mă tem. Cel puțin, nu pentru Andrew și Barton. Dar poate tu și cu mine putem fi prieteni...

– Da, desigur. Ne strângem mâinile, sau ceva de genul ăsta? Ca și cum am încheia un târg?

– Ar fi mai degrabă drăguț să ne strângem mâinile, Jeckie. Mă fletează că te-ai gândit la asta.

Jeckie întinse mâna și Jason o prinse. O ținu doar o clipă, uitându-se la ea.

– Sper că suntem prieteni, spuse el. Prieteni buni. E mult mai important decât faptul că suntem rude.

– Da. Știu... spuse Jeckie, aproape timidă. Își retrase mâna.

– Atunci, hai să nu mai pierdem vremea aici, zâmbi el. Andrew va crede ce e mai rău. Întotdeauna o face, știi?

– Pentru că ai vândut muntele? Tu l-ai vândut, nu-i așa? Tu ești acela...

Jason încuviință din cap. De data aceasta era destul de serios.

– Pentru că am vândut muntele, fu de acord, solemn. Eu sunt vinovatul.

– Ei bine... începu Jeckie, privind-și îngândurată pantofii. Nu știam, dar am ghicit. Avem în continuare aproape un milion de acri la Mallibee, nu? Ce poate fi într-un munte?!

- Multe bogății.
- Ai câștigat mulți bani din vânzarea lui?
- Destui, dar nu atâția câți va câștiga Westerly-Ann. Nu atât de mulți câți va câștiga Australia vânzând muntele acela peste hotare.
- Înțeleg. Jackie nu înțelesese realmente, dar se gândi că era suficient timp, într-o altă zi, să descopere ce însemna cu adevărat întreaga tranzacție. Cred că ar fi mai bine să plec acum, Jason. Asta dacă Andrew... ei bine... Crezi că a venit după mine?
- Sunt convins că da. Aerul vorbește, știi? Cred că a venit să te salveze din mâinile cunoștințelor periculoase.
- Jackie păru surprinsă.
- Însemnând...?
- Zâmbetul lui străluci din nou.
- Însemnând Joe-Neisprăvitul. În cazul de față, este doar un alt nume pentru „Jason Bassett“.
- Ei bine... dacă mă scuzi, eu plec, spuse Jackie, fără nici o tragere de inimă. Vezi...
- Nu vrei să-ți jignești gazdele. Ai dreptate. La revedere, Jackie. Să mai vii să ne vezi – aici, la Turn-Off, da? Adu-ți aminte: ne-am strâns mâinile!
- Desigur că o să țin minte. La revedere... Jason. „Dragă Jason“, adăugă ea în șoaptă, cu respirația întretăiată.
- La revedere, Jackie, repetă el blând, aproape ca și cum ar fi auzit gândul ei nerostit.

---

## *Capitolul 10*

Andrew Ashenden coborî de la volan. Înconjură mașina și lovi fiecare cauciuc, ca să testeze presiunea.

Când Jackie ieși pe verandă, el se deplasa din umbra copacilor și se uita la nord, de-a lungul drumului pe care ea și Barton porniseră mai devreme. Mersul lui părea neostenit din precauție. Se mișca încet, calm, cu membrele relaxate, într-o manieră care mai degrabă amenința, decât liniștea.

Privea cu ochi mici, de sub borul pălăriei, spre locul în care norul de praf devenea mai mare, secundă cu secundă. Era Land-Roverul care se întorcea la Turn-Off.

— Bună, Andrew! spuse Jackie, nu prea nerăbdătoare, pentru că se temea puțin de el și de atotputernicia lui. Era totuși nerăbdătoare să-i intre în grații, dacă era cât de puțin posibil.

El se întoarse, își ridică pălăria, apoi o așează la loc, borul acoperindu-i bine fruntea. Nu zâmbea, dar ochii erau preocupați într-un fel mai mult sau mai puțin blând. Cel puțin așa crezu Jackie.

— Am venit să te iau, spuse el. Ce-a avut de gând Barton? Să te lase aici...?

— Oh! A avut ceva important de făcut. Contează? A vrut să meargă cu domnul Clinton „să înfigă țărui” — ce-o mai însemna și asta. S-a gândit că drumul e prea dificil pentru mine și m-a trimis înapoi cu mașina domnului Clinton. Nu prea puteam să mă duc undeva unde nu eram invitată, Andrew. Sau puteam?

El se duse din nou lângă mașina sa și deschise portiera pasagerului.

– Ar fi mai bine să mergem, spuse el. Mătușa Isobel își face griji. Se întreabă ce punea la cale.

– Eu? Să pun ceva la cale?! Întrebă Jackie, înclinându-și bărbia. Barton m-a adus aici. Uite, Andrew... acela e Land-Roverul, nu? Nu crezi că ar fi mai bine dacă aș merge acasă cu Barton? Vreau să spun... m-a luat cu el și, într-un fel, sunt pasagera lui.

Andrew ignoră spusele ei.

– În general, nu practicăm vizitele la Turn-Off, Jackie. Ochii lui frumoși, cu licăriri mărunte în cenușii lor, erau ca de gheață. Cred că vom merge acasă, tu și cu mine, dacă nu te deranjează. Barton ne va urma imediat, n-am nici cea mai mică îndoială.

\*\*\*

Ranger se plictisi să șadă. Se ridică, se scutură și se îndreptă spre Jackie și Andrew. Se uită la ei, urechile atârându-i și făcând din coadă câteva tentative de mișcare.

– Țsta e câinele lui Jason, Ranger, spuse Jackie. E frumos, nu-i așa? Nu ne-am întâlnit decât de două ori, dar mă cunoaște.

Andrew se uită la câine.

„Oh, Dumnezeu!“ se gândi Jackie. „De ce nu pot să-mi țin gura? Jason e dușmanul, așa că atitudinea lui Andrew va fi de genul mă-urăști-deci-îmi-urăști-și-câinele“.

Dar... surpriză! Andrew se aplecă și-și trecu degetele pe spinarea câinelui.

– E un câine bun, spuse el. Un ciobănesc australian roșu. Câinii aceștia sunt aproape la fel de inteligenți ca un om obișnuit. Aici, pot face orice poate face un om – cu excepția utilizării vocabularului ca mijloc de comunicare.

– Mă bucur că-ți place, spuse Jackie, ușurată. E frumos. Nu e vina lui că Jason îi e stăpân, nu?

Andrew își îndreptă ținuta. Își împinse pălăria pe spate, o ridică, apoi o așeză din nou la loc, pe sprânceană. Ochii lui erau îngrijorați, dar totuși distanți.

Vorbi în șoaptă.

– Deci, știi despre neînțelegerile din familie, nu-i așa, Jeckie?

– Nu se numește că știi, clătină ea din cap. Nu știi decât că ele există.

În legătură cu muntele, nu?

Andrew o privi iscoditor, nu furios, așa cum se așteptase.

– Cu asta și cu alte lucruri. Ultimul e cel mai important. Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine. Nu pomenim despre neînțelegerile noastre acasă, pentru binele mătușii Isobel. Și al lui Jane, desigur.

„Și al lui Jane, desigur?!“ aproape că-l îngână Jeckie.

– Andrew, te rog, spune-mi. Cine conduce cu adevărat Mallibee? Tu sau mătușa Isobel? Sau ar trebui să spun – mătușa Isobel și amabila și drăguța Jane?

Barton ajunsese și oprise undeva aproape de mașina lui Andrew. Acum, își sprijinea brațele pe volan, uitându-se la cei doi de sub borul pălăriei sale prăfuite. Jeckie ghici că zâmbetul lui trebuia să fie deopotrivă atotștiutor și diabolic.

– Eu conduc Mallibee, bineînțeles, spuse tăios Andrew. Jeckie se gândi că în momentul acela, Andrew nu era prea mulțumit de Barton. Dar nu era genul de om care să ție. Nici măcar genul argumentativ. Probabil că cel mai periculos era atunci când devenea tăcut. Dacă avea un tip de temperament, acela era unul înțelept. Îl însoțea întotdeauna un aer distant. Aproape ca și când în construcția lui ar fi existat o oarecare timiditate. O anumită reținere de a-și exprima gândurile. Și asta, din tărie de caracter, și nu din slăbiciune.

Evan Clinton sări din Land-Rover.

– Ne vedem mai târziu, Barton. Vocea lui stridentă și tărăgănată tulbură aerul de după-amiază. Nu uita ce ți-am spus, prietene. Ne vedem la sfârșitul săptămânii. Mai schimbăm câțiva țărui, hm?

– Bine, amice. Ne vedem în weekend. Barton nu întoarse capul. Ar fi putut vorbi foarte bine cu aerul.

În momentul acela, ciobănescul se întoarse. Își încovoie coada și se deplasă spre verandă.

Jason ieși pe ușă. Câinele se așeză alături de el, înfruntând grupul care acum se urca și cobora din mașini sau stătea la umbra copacilor, și-i privi. Urechile îi erau ciulite; se aplecă, apoi ridică nasul, ca și cum ar fi indicat.

Jeckie aproape că izbucni în râs. Jason își mișcă mâna, cu palma dreaptă descriind un cerc. Nu spuse un cuvânt, însă câinele înțelese. Se ridică pe toate cele patru picioare, neclintit, apoi porni.

Jackie ridică mâna, vrând să-i facă semn lui Jason. Apoi, se uită scurt la Andrew și lăsa mâna să-i cadă. În schimb, privi câinele.

– Andrew, spuse ea, sfioasă. Andrew, cred că dușmanul are realmente simțul umorului. Asta e drăguț, nu-i așa? Îl trimite pe Ranger să ne strângă laolaltă.

Andrew întoarse capul brusc și observă mișcările câinelui. Ranger se îndepărtase considerabil și venea tiptil din spatele lui Evan Clinton. Știa că Jason stătea pe veranda magazinului, dar nu se uită în direcția lui.

– Aș da cinci sute de dolari pe câinele ăsta, spuse el printre dinți. Dar nici măcar un cent pentru stăpânul lui, mă tem. Jeckie, dacă ești gata de plecare, vrei, te rog, să urci în mașina mea? Am ceva de discutat cu Barton.

Mișcându-se în lumina neîndurătoare a soarelui, dădu din cap – mai degrabă indiferent, crezu Jeckie – spre Evan Clinton. Nu-i vorbi, dar se îndreptă spre Barton.

Ranger sări din nou, de data asta, într-un cerc mai larg, care-i cuprindea pe Barton și Land-Roverul, la fel și pe Andrew în mișcare.

– Bună ziua, domnule Clinton, strigă veselă Jeckie, sperând să se revanșeze pentru rezerva lui Andrew. Mașina dumneavoastră a mers de minune. N-am lovit-o deloc.

– Nici nu credeam c-o vei face, domnișoară. Știam totul despre tine dinainte să vii aici. Transmițătorul și ședințele deschise, știi? Se pare că știi să conduci la fel de bine cum știi să călărești un cal de rasă pură. O să te descurci de minune aici, la Mallibee.

– Vă mulțumesc, sunteți amabil. Zâmbetul lui Jeckie se lărgi. Una peste alta, nu sunt tocmai o cunoștință nouă, nu?

– Așteaptă până ajungi pe unul din caii hergheliei din Mallibee, domnișoară. Acela va fi adevăratul test, te asigur. Nu conduce cu frâul, orice ai face. Lasă-te în seama calului.

– Vă mulțumesc pentru sfat. N-o să uit.

– Bună ziua, Jason, îi strigă bătrânul lui Jason, care stătea încă pe verandă, urmărind mișcările câinelui, în încercarea de a-i înconjura pe cei doi Ashenedeni, Land-Roverul și restul.

– Bună ziua, Evan, spuse Jason. Ce înțelegere ați mai făcut, tu și Barton? Nu cumva ați luat din întâmplare picnicul în largul cheilor?

– Nici gând, protestă bătrânul, întinzând mâinile, în semn de inocență. Ce e rău în a mă plimba în chei? A trecut trenul. Dumnezeu, ce privesc! Doar pe o lungime de o milă. Se spune că primești un dolar pentru fiecare vagon de minereu care trece pe acolo, Jason. E adevărat?

Zâmbetul lui Jason se lărgi.

– Ultima oară când am auzit zvonuri din acestea, nu erau decât cincizeci de cenți pe vagon. Se pare că mă îmbogățesc de fiecare dată când cineva vorbește despre mine.

– Un tren cu încărcătură de cincizeci de cenți pe vagon mi-ar fi de-ajuns, spuse Evan Clinton, urcând în mașina lui. Mulțumesc mult, domnișoară Jackie, că ai avut grijă de vechitura mea. Ei bine, vă las. O să te mai văd, cât timp mai stai aici, domnișoară. Pune-i pe Andrew sau pe Barton să te aducă la deschizătura de lângă hotarele noastre. Asta, atunci când însemnatul oilor se va încheia. Dar nu uita ce ți-am spus despre caii din herghelie, că sunt diferiți de cei pe care-i cunoști de la ferma ta din sud.

– N-o să uit, domnule Clinton. Vă mulțumesc pentru invitație. Am să-l rog pe Andrew. Sau poate pe Barton.

– Bravo. Ei bine, la revedere, Jason! Data viitoare când se vor face alegeri pentru președinția districtului, poți să contezi pe votul meu.

– Mulțumesc, Evan, spuse Jason.

În josul drumului, ciobănescul se opri, uitându-se în depărtare, la stăpânul său. Andrew stătea aplecat în Land-Rover, discutând cu Barton. Evident, Ranger aștepta următorul semn care să-i spună cum să procedeze să încolțească un om ținut de un vehicul cu patru roți.

Jason se îmbună. Își trase spre interior palma încă deschisă, apoi o coborî. Câinele înaintă prin salturi, labele lui albe țâșniră în aer, în timp ce corpul se avântă spre verandă și spre stăpânul său.

– Nu cred că a fost corect, spuse, cu reproș Jackie. I-ai ordonat să facă imposibilul. Întotdeauna am fost de părere că făcând asta, poți strica un câine ciobănesc bun.

– În principiu, ai dreptate, spuse Jason râzând. Dar cu Ranger, te înșeli. A făcut săriturile acelea și excursia pentru exercițiu. Știe asta. Este un câine foarte inteligent.

Jackie privi câinele, care acum ședea alături de stăpânul său, cu urechile ciulite și arătând în continuare cu nasul spre o pradă, altundeva.

Jackie văzu afecțiunea pe fața lui Jason, în timp ce privea și el câinele. Apoi, se uită în josul drumului, acolo unde cei doi Ashenden terminaseră să-și spună unul celuilalt ceea ce simțiseră că trebuia. Privi din nou, scurt, spre Jason și inima i se încălzi când citi în ochii lui bunătatea față de toți oamenii, chiar și față de cei doi Ashenden. Nu era genul de om, se gândi ea, care să dorească să-i rănească pe ceilalți. Mai ales rudele. De ce făcuse ceea ce făcuse cu partea lui din proprietate? Trebuia să existe un motiv bun. Era genul acela de om.

Jackie se întreba de ce era încă neînsurat. Cel puțin, măcar el nu-și mai făcea griji în privința părților din Mallibee sau că trebuia să ia în căsătorie fata potrivită pentru interesele fermei!

Oh! Misterele ascunse de la Mallibee!

Urmări cum Andrew își îndreaptă ținuta și scoase capul de pe geamul Land-Roverului. Barton se întoarse spre volan.

„Toți trei“, se gândi Jackie. O confruntare în adevăratul sens al cuvântului! Un moment unic!

Barton – sincer și amuzant. Jason – blând și prietenos. Andrew – distant și reticent.

Oare Andrew rămânea retras și rezervat – așa cum era – pentru cineva ca Sheila? Sheila care avea totul? Bani, farmec, poziție socială și mult dorita parte din Mallibee, cândva, în viitor!

Barton porni Land-Roverul. Se deplasă, ridicând obișnuitul nor de praf roșu. Trecând prin dreptul lui Jackie, Barton ridică o mână. Din cauza prafului, abia dacă-i putea zări chipul, dar era sigură că afișa cel mai diabolic zâmbet de care era în stare. Simți mesajul care plutea în aer,



spunând... „de acord, de aici Andrew preia controlul. Dar mâine, ziua următoare și toată săptămâna de după, vom discuta mai mult și poate ne vom și distra mai mult – doar tu și cu mine.“

Jason se roti pe călcâie, vrând să intre în magazin.

– Jason, te rog, strigă Jackie. Aș vrea să-mi iau rămas-bun de la doamna Stringer. Și de la fată. Cum o cheamă?

– Albie.

– Albie? E un nume deosebit, nu-i așa? Ea și mama ei au fost foarte bune cu mine. M-au lăsat să trag un pui de somn în camera de oaspeți. Au avut grijă de mine.

– Oricum, nu se așteaptă, dar vor fi foarte încântate dacă le mulțumești, Jackie. Indiferent de declarațiile lor publice, în secret sunt foarte impresionate de oricine de la Mallibee; viața pe podiș poate fi plictisitoare. O nouă sosire le dă un subiect nou de discuție.

Jason ținu ușa deschisă, iar ea intră înăuntru.

De data asta, doamna Stringer ștergea praful de pe cele mai de sus rafturi. Albie o urma, frecând cu o cârpă. Ștergeau tot timpul praful, se gândi Jackie.

Jason îi făcu blând cu ochiul lui Jackie, însemnând că doamna Stringer și Albie urmăriseră pe fereastră tot de se întâmplase afară. Cine vorbeau sau nu era un amănunt foarte important.

– Vă mulțumesc mult pentru bunătatea voastră, spuse Jackie, dându-și părul pe spate. De fapt, se simțea dintr-o dată puțin timidă. Cele două de cealaltă parte a tejghelei întoarseră capetele și o priviră într-o tăcere circumspectă. Am dormit foarte bine în camera de oaspeți. Mă întreb dacă am uitat ceva acolo. Poate ar fi bine să arunc o privire...

– Nu e nimic acolo, domnișoară, spuse Albie, fără să zâmbească. Am șters praful și am curățat acolo...

– Iar pantofii sunt în picioare, adăugă Jason. Licărirea din ochii lui atinse inima lui Jackie.

– Oh, Jason! Începu ea, impulsivă. Apoi se opri. Eu... cred că ar fi mai bine să plec. Andrew mă așteaptă.

– Și Andrew nu trebuie lăsat să aștepte, spuse Jason, cu solemnitate. Sub nici o formă.

– Așa este mereu... acolo, la Mallibee, spuse doamna Stringer, de după teighea, cu spatele întors, încă ocupată cu ștersul prafului. Cel puțin, așa mi s-a spus.

– Da, spuse Albie, urmând cu o cârpă cursul pământului de praf. Andrew e șeful acolo și toată lumea, adică și domnișoara Isobel, îi mănâncă din palmă.

Jeckie surprinse privirea lui Jason. El îi urmărea amuzat reacția. Ea zâmbi stângace, uitându-se repede în altă parte și îndreptându-se spre ușă.

– La revedere, Jason, spuse ea, peste umăr.

– La revedere, Jeckie. O să mai vii, nu-i așa?

– Oh, da. O să mai vin... dacă-mi ceri...

– Am lansat deja o invitație deschisă, draga mea.

Afară, Ranger, bătu de două ori din coadă pe podeaua verandei.

Îi spusese „dragă mea“. Oare însemna ceva?

– La revedere, câine frumos. Îl mângâie ușor pe creștet. Coada se agită de plăcere. Se aplecă impulsivă, îl sărută între urechi și zbură pe scări.

Andrew deschise portiera pasagerului.

– Acum, vom merge acasă. La Mallibee, spuse el. Era și timpul.

Jeckie avu sentimentul că îi transmitea – prin acele cuvinte – un mesaj. Dar care?

---

## *Capitolul 11*

Drumul până la fermă fu lung. Cărare traversa câmpia – o linie dreaptă spre orizont, asemenea unei rulete. Mașina alerga de-a lungul ei, milă după milă. Era un ținut roșu-marونی, acoperit ici-colo de pâlcuri galbene de spini. Mușuroaie de furnici, înalte de câteva picioare, erau presărate ca niște corturi cafenii neregulate pe tabla de șah a deșertului. Oare câte furnici își construiau casa? Câte mii de furnici munceau să ridice chiar și una singură?

În spatele lor, sorele aluneca ușor spre vest. Înainte se desfășurau meandrele drumului și un abur roșiatic la orizontul estic. Totul părea învăluit într-o aură de mister.

Ce ținea în viață vegetația sporadică? De ce albinele trebuia să-și construiască mușuroaie atât de înalte?

Jeckie se întreba ce s-ar întâmpla dacă mașina s-ar opri și ea și Andrew ar rămâne acolo pentru totdeauna, asemenea blocurilor ocazionale de fier roșu-întunecat. Poate că ar deveni statui ale timpului și ale nemișcării, ca tot ce era în jur. . .

Un timp îndelungat, Andrew nu vorbea. Jeckie se uită o dată la el pe furiș, puțin stânjenită de gândurile ei deplasate. De ce era atât de tăcut? Pământul părea să vrăjească pe toată lumea, totul.

Jeckie știa de ce nici ea însăși nu găsea nimic de spus. Nu era tocmai intimidată de Andrew, se temea puțin de potențiala lui furie, și poate chiar mai mult de indiferența lui. De fapt, se simțea mult prea atrasă de el. El nu făcea absolut nimic să-i capteze măcar atenția.

În afară de asta, nu vroia să se simtă atrasă de el. Dar. . .

Un curent electric invizibil părea să traverseze micul spațiu dintre ei. Din păcate, era într-un singur sens. Pe el nu-l afecta.

Aruncă pe ascuns încă o privire la el, și ceva bătu la ușa inimii ei. Putea fi ceva prețios care cerea să fie lăsat înăuntru.

Totuși, știa că nu avea să facă niciodată gestul necesar să deschidă. Timiditate? Demnitate? Sau pur și simplu indiferență? Cum avea să știe vreodată? Sheila, desigur, ar cunoaște tehnica potrivită. Fiind o femeie sofisticată, Sheila știa toate răspunsurile.

El avea o frunte dreaptă, un nas drept și o bărbie în linie dreaptă: foarte fermă. Nu, chiar și Sheilei i-ar fi dificil să-i înfrângă rezerva, dacă el nu-i permitea.

Ochii lui, sub borul pălăriei de văcar, erau mici, în felul în care toți nord-vesticii își micșorau ochii, atunci când priveau în depărtare.

Măinile lui strângeau volanul. Măini lungi, bronzate și puternice. Acea putere avea un ciudat efect electric asupra ei.

De ce își făcea griji, oricum? Biata ei inimă torturată fusese deja sfâșiată o dată. Torturată, vătămată, și încă în câteva secunde! Atât durase!

Ajunseră la un ocol îngust: drumul se întorcea înapoi să înconjoare câteva stânci roșii.

Când mașina luă curba, pe o lungime de cincizeci de iarzi înfruntau acum cerul vestic, în direcția opusă fermei Mallibee. Cerul dinaintea lor era o furie sălbatică de roșu, ca și când ceva colosal izbucnise în flăcări sub linia orizontului. Acesta era blazonul dezlănțuirii de culori a apusului de soare.

Andrew frână și apoi opri. Își sprijini brațele pe volan.

— Privește! spuse el. Primele cuvinte, după o jumătate de oră.

— E splendid, spuse Jackie. Vocea îi tremură puțin; se rugă ca Andrew să nu fi observat.

O pată de un stacojiu arzând sălbatic aprindea arcu vestic al cerului. Tufișurile răzlețe stăteau neclintite, siluete întunecate pe fundalul înflăcărat. Nu bâzâia nici o insectă și nu zbura nici o pasăre. Păsările, animalele și insectele deșertului se ascunseseră toate în întinderea joasă de spini. Un alt drum se desfășura singuratic și drept în fața lor, către marginea podișului, apoi spre mare.

Era un vis de splendoare sălbatică, se gândi Jackie. Era ceva foarte depărtat, abia conturat, intangibil. Asemenea unei povești de dragoste, pălea, își pierdea din intensitate. Strălucea o vreme, apoi se pierdea încetul cu încetul, până când dispărea.

Dispărea pur și simplu. Acum, știa. Toată durerea și suferința din sufletul ei dispăruseră și ele. Oare cum de se întâmplase asta? Atât de curând, pe deasupra! Ar fi trebuit să existe măcar unele rămășițe a ceea ce cândva păruse atât de minunat.

Aceea fusese capcana. Păruse doar.

Acum se afla într-o altă lume, într-o altă viață. Și totul, chiar și inima ei, se schimbase. Era trist că se putuse întâmpla una ca asta. Un plic sfâșiat, o călătorie cu avionul și... totul dispăruse! Se simțea puțin rușinată.

O adiere de vânt stârni firele de iarbă. O frunză moartă zbură în urma mașinii.

„S-a terminat“, se gândi Jackie. Un cer roșu și o frunză în vânt. Rămas-bun tuturor!

Ochii i se umeziră din senin.

Nu plânse nimeni măcar o dată. Nu plânse nimeni atunci când îi spusese mamei: „Bine! Mă duc la Mallibee. Îmi voi cunoaște verii. Voi face și voi spune ce se cuvine. Apoi, când am să mă întorc acasă, te rog, nu-mi mai reproșa nimic. Îmi voi fi făcut datoria față de familie.“

Venise. Era aici; ciudat – se afla într-o mașină, privind printr-un parbriz prăfuit la un straniu și îngrozitor de rănit, dar minunat cer – și totuși vroia să plângă. De ce tocmai acum?

– Nu poți descrie în cuvinte cerul acesta, nu-i așa? spuse Andrew. După un moment de tăcere, adăugă șoptit: ia-ți câteva zile să te obișnuiești cu ferma, Jackie. După aceea, îți vom putea arăta Mallibee.

Ea întoarse repede capul și-i întâlni privirea. Vocea lui fusese aproape blândă.

– Acum, terminăm se făcut ocolul și ne îndreptăm din nou spre est, adăugă el. Adică spre o nouă zi. Știai că „Mallibee“ înseamnă „o nouă zi“, în limba aborigenă? Am considerat întotdeauna foarte nimerit numele ăsta.

– Nu știam, răspunse Jackie, nerăbdătoare să scape de gândurile triste.  
– Ai avut un moment neplăcut când ai privit apusul, nu-i așa? Nu, nu-mi răspunde. Viața fiecăruia e întotdeauna foarte intimă. Dar cât timp te afli aici, gândește-te doar la Mallibee, vrei? Nu e numai „o nouă zi“, dar e căminul acelora prin ale căror vene curge sânge de Ashenden. Sper că te vei simți aici ca acasă.

Jackie nu spuse nimic. Îi era teamă să vorbească, nu cumva s-o trădeze vocea. „Oh!“, se gândi ea, clipind. „Andrew e și el om, până la urmă. Unul bun.“

– Mă bucur că ai venit, continuă el, rupând din nou tăcerea.

– Mulțumesc. Aseară, când ne-am întâlnit, nu eram sigură dacă erai atât de încântat. M-am simțit ca și cum aș fi venit cumva în invazie.

Ochii aprinseră zămbetul lui trecător. O atinse undeva adânc.

– Ca să treci drept „invazie“, ar trebui să fii mult mai înaltă, Jackie. Surprinse ochii ei. Sunt teribil de ocupat în perioada însemnatului, mă tem. Mai ales către final, adică acum, în ceea ce privește oile. Când vin acasă târziu, sunt obosit. Foarte obosit. Îmi pare rău dacă... mai exact, îmi cer scuze dacă am fost indolent în a te primi.

– Sigur că n-ai fost indolent, spuse repede Jackie. Îl iertase pentru seara dinainte – în cea mai mare parte, datorită zămbetului său evaziv, bineînțeles.

Se lăsă din nou tăcere. El porni motorul. Alergau iar, drumul – o fundă roșie și încurcată – aluneca sub ei milă cu milă. Se îndreptau din nou spre est, spre „o nouă zi“. Spre Mallibee!

– Deci, Barton te-a dus la mina Westerly-Ann?

– Da – doar până pe culmea de pe care se văd lopețile gigantice ale excavatoarelor mușcând din stâncă. A trecut trenul.

– Ducând muntele Mallibee la mare?

– Da. A fost trist, într-un fel. Lopeți uriașe mâncau muntele, ca și cum ar fi fost șoareci și cașcaval. Partea aceea a fost mai degrabă minunată. Aproape ca oamenii pe lună. Toată tehnologia aceea!

– Ți-a explicat Barton despre echipamente?

– Deloc. Doar despre tren. A trecut prin fața ochilor noștri, imediat ce am ajuns. Ne-a luat gândurile de la munte. Locomotivele acelea diesel! Vagoanele acelea încărcate! O milă de tren îndreptându-se spre...

– Ei bine, nu uita de munte, Jeckie. Sau de locul în care s-a aflat odată. Stră-străbunicul tău a fost primul alb care l-a văzut. Și care l-a urcat. Călăuzele lui aborigene i-au spus numele muntelui. Era un fel de ritual să privească de pe culmea lui cum răsare soarele – cum începea „o nouă zi“. Stră-străbunicului meu – al nostru – i-au trebuit nouă luni să ajungă în zona asta și nouă luni ca să iasă din ea. Caii și cămilele l-au ajutat. Guvernul din vremea aceea i-a dat proprietatea funciară absolută de la sud de munte, inclusiv muntele. Asta, în locul unei recompense suplimentare pentru studiul lui detaliat asupra a ceea ce până atunci fusese un teritoriu necunoscut. Pentru el și pentru oamenii lui trebuie să fi fost ca și cum ar fi ajuns pe lună. Era locul unde nu mai călcase nici un alb vreodată.

– Da, știam asta. Mi-a povestit mama, de mult. Majoritatea fermelor sunt arendate, nu?

– Da. În tot statul nu sunt decât una sau două proprietăți funciare absolute. Au fost acordate primilor albi care au traversat deșertul până la est. Exploratorii n-au știut niciodată, de la un popas de noapte la altul, dacă vor găsi apă să răzbată ziua următoare. Sau să ajungă înapoi. Nici dacă aborigenii aveau să fie prietenoși.

– De aceea te deranjează atât de mult că muntele Mallibee a fost vândut minei? Și că-l dărmă?

– Pe oricine ar deranja să vadă cum este distrusă o legendă vie. Dar au fost și alte chestiuni. Afaceri care au afectat foarte mult. Mătușa Isobel, sau Jane, s-ar putea să-ți spună mai târziu despre ele. Dar nu le presa, Jeckie. Rănila nu s-au vindecat încă.

Din ce-i spusese mama ei, Jeckie știa că familia vânduse o anumită parte a proprietății unuia din verii din generația mai în vârstă și că fiul celui văr vânduse mai apoi în afara familiei. Fusese un scandal de proporții. De azi, Jeckie știa că acesta era motivul pentru care familia îi întorsese spatele lui Jason. El era fiul cel rău al vărului! Mama ei spusese că nu înțelegea de ce se iscaseră asemenea războaie. La urma urmelor, oile nu pășteau pe versanții muntelui de fier, deși fuseseră discuții în legătură cu un experiment cu o nouă rasă de vite, în valea din sudul

acestui. Dar afacerea cu experimentatul nu depășise faza de tratative – cu excepția faptului că ceruseră părerea unui expert în creșterea vitelor și acesta se deplasase la Mallibee. Desigur, când muntele și împrejurimile lui sudice fuseseră vândute, trebuise să plece. Nu-i mai rămăsese nimic de făcut!

Chinuindu-și memoria, Jackie începea să-și amintească unele din lucrurile pe care i le spusese mama ei, lucruri pe care aproape le uitase.

Expresia încordată care revenise pe chipul lui Andrew o avertiză că ar fi fost lipsit de tact să-i pună prea multe întrebări în momentul acela. Poate, din senin, avea să înceapă să-i vorbească din nou cândva – și să-i explice mai multe lucruri. Dar trebuia să fie cumpătată, își dădea seama. Andrew avea sentimente profunde și din când în când se închidea în el, asemenea unei cărți.

– Câți veri avem, Andrew? întrebă ea veselă. A descoperit cineva vreodată?

– Nu cred. Suntem atât de împrăștiați, și fetele din fiecare generație s-au căsătorit în alte familii. Acum, sunt prea multe nume de familie, chiar și să ți le amintești. Odată, profesorul de la școală i-a spus tatălui meu că eram cel de-al douăzecilea urmaș al lui Andrew Ashenden care fusese înscris la școală. Nu e rău deloc, pentru trei generații!

– Dar Andrew I a avut șapte copii, nu? Trebuie să fi fost niște oameni foarte ocupați noaptea, nu crezi? Jackie era atât de surprinsă că folosisese expresia aceea arhaică – Andrew I – încât nu realiză de la început ce spusese.

Andrew întoarse capul spre ea și o privi. Jackie râse, uitându-se drept în ochii lui. Făcuse o greșală grosolană, își dădea seama, însă i se părea mai degrabă amuzant, decât răutăcios.

– Ei bine, n-au fost? îl interogă ea. Faptele vorbesc de la sine. Mă gândeam de fapt la mesele îmbelșugate din diferite cămine, atunci când Ashendenii – bărbați și femei – răspândiți peste tot prin țară, se întorceau de la școală sau de la muncă. Dar tocmai acum văd și perspectiva a ceea ce s-a petrecut după.



– Să nu faci genul ăsta ambiguu de remarcă de față cu mătușa Isobel, spuse Andrew, foarte aproape de a zâmbi, însă nu tocmai. Nu numai că e de modă veche, după standardele verișoarei tale, Sheila, și acum și după ale tale, dar e și foarte mândră de Ashendeni. Nici prin gând nu i-ar trece să-și imagineze ce se întâmpla după cină.

– Sheila? Și ea a făcut gafe grosolane?

– Nu în preajma mătușii Isobel. E o companie foarte reconfortantă. Ne-a făcut mare plăcere vizita ei. Mai ales, trebuie să spun, mătușii Isobel.

Jeckie se simți ușor descumpănită de elogiul adus Sheilei. De fapt, Sheila era realmente reconfortantă, strălucitoare și veselă. Ce nu știau Andrew, mătușa Isobel și probabil nici Barton, era că Sheila era asemenea unui robinet. Putea fi fermecătoare și veselă, după cum avea dispoziție. Jeckie și Sheila fuseseră colege de școală și de atunci se întâlniseră adesea la petreceri și la picnicuri, așa că știau foarte multe una despre cealaltă.

Spre nord, cheile își schimbaseră din nou culoarea. Acum erau de un frumos albastru străveziu. Culmile retezate ale dealurilor purtau pe coroanele lor plate aurul ultimei băi de lumină dinaintea apusului. Dintr-o dată, această lume ostenită, ancestrală, aproape grotescă, era magnifică pentru că era inundată de culorile asfințitului.

În afara lor, care goneau de-a lungul drumului, nimic nu se clintea. Pământul nu scotea nici un sunet.

Lumina muri în spatele vârfurilor munților, iar albastrul deveni întunecos, cenușiu și ceremonial. În timp ce intrară pe proprietate, pe cerul estic tresări un cerc luminos.

Andrew se uită la Jeckie, fixându-i ochii. Buzele i se relaxară în cel mai vag zâmbet.

„E chiar dulce“, se gândi ea, ceva asemănător unui deget blând atingându-i inima.

– Am ajuns acasă la răsăritul lunii, în loc de răsăritul soarelui, spuse el. E o lumină mult mai palidă.

– Și mult mai bună.

– Crezi că ducem lipsă de bunătate la Mallibee, Jeckie? întrebă el, pe neașteptate.

– Nu, desigur că nu. Ați fost cu toții mult mai buni cu mine decât aș fi visat. Barton a venit după mine. Apoi m-a luat la o plimbare de dimineață. Și...

– Eu am venit să te iau mai târziu?

– A fost doar ca să te asigur că nu m-am înhăitat cu alt văr îndepărtat, Andrew? Întrebă Jackie, în șoaptă. De fapt, și destul de întâmplător, l-am întâlnit de două ori, în două zile.

– Te referi la Jason Bassett? Andrew privi drept înainte, la ferma care se desfășura în fața lor. Presupun că Barton te-a avertizat în legătură cu sentimentele mele pentru Jason Bassett.

Jackie ignoră cele spuse de el. Ar fi fost o încălcare a confidențialității să-l implice pe Barton în tot de se spusese sau se sugerase.

– Numele lui se scrie cu doi „s” în mijloc, spuse ea râzând. Numele meu are doi „n”. Numele noastre se potrivesc de minune, nu crezi? Prin venele amândurora străbate și o picătură se sânge de Ashenden. L-am găsit destul de interesant...

– Te referi în continuare la Jason Bassett?

– Da. De ce nu-l simpatizezi, Andrew? În rest, toată lumea din district trebuie că-l place, altfel nu l-ar fi ales președinte, nu? Se pare că are o mulțime de alte funcții oficiale. Pare un om atât de bun. Are simțul umorului. Mi s-a părut foarte amuzant...

– Atunci, n-ai decât să-l placi, Jackie. Așa cum ai spus – plăcutul lui Jason este o preocupare pentru toată lumea din district. Dar nu mă forța și pe mine. Îmi aleg singur prietenii.

– Desigur. Îmi pare rău că am adus vorba despre asta. Barton a... Se opri și-și mușcă buzele. Îl trăda din nou pe Barton.

– Barton a... ce?

– Nici Barton nu pare să-l simpatizeze prea mult, spuse ea încet.

– Nu? Atunci urmează exemplul lui Barton, Jackie. În ceea ce te privește, el are un avantaj în fața mea. Te cunoaște dinainte cu câteva ore, de fapt. Asta când te-a adus de la aeroport la Mallibee, desigur.

„Dumnezeule! Alte greșeli grosolane!”, se gândi Jackie.

Pe veranda casei se aprinse o lumină. O ușă se deschise și Jane apărură în capul scărilor.

– Tu ești, Andrew? Da, sigur că tu ești. Nu suna ca atunci când vine Land-Rverul. Ai adus-o pe Jackie? Domnișoara Isobel e îngrijorată. Prima ei zi la Mallibee a fost atât de lungă!

– Nu-ți face griji, Jane, spuse Andrew. Jackie e cu mine. Apoi, adăugă sec: pentru o primă zi în sălbăticie, pare în formă. Își coborî picioarele lungi din mașină, ocoli capota și-i deschise portiera lui Jackie.

– Mulțumesc, Andrew, spuse ea, fără să se uite la el. E o mașină frumoasă, nu-i așa? Vreau să spun, atât de confortabilă.

– Călătorie de lux, în comparație cu felul în care urmașii noștri comuni au ajuns aici. Tu ai sosit într-o singură zi. Lui Andrew Ashenden i-a luat nouă luni...

Jeckie privi drept la el.

– Da, Andrew. Ai mai spus asta și înainte. Trebuie să fi fost un om minunat.

Lumina dispăruse aproape, dar nu într-atât încât Jeckie să nu observe expresia surprinsă a chipului lui.

„Nu s-a așteptat la o astfel de replică – din partea mea“, se gândi ea. „N-am în vene decât o picătură infimă de sânge Ashenden, dar cel puțin este picătura cu agerime. Și acum, Andrew știe asta.“

Jane coborî, îndreptându-se spre ei.

– Iată-te, draga mea, i se adresă ea lui Jeckie. Nici măcar nu arăți frântă! Bravo! Barton a fost aproape rău să te ia întreaga zi. N-am avut nici cea mai mică idee că asta intenționează. Andrew dragă! Pe calea undelor a sosit un mesaj atât de interesant! L-am notat pentru tine, exact așa cum l-am auzit. Căută în buzunar și scoase o bucată de hârtie pe care fuseseră mângălite notițe cu creionul.

– „Andrew Ashenden“, citi ea, pe un ton vesel. „Anapost, Mallibee.“ Mesajul spune: „din moment ce Jeckie Bennett este cu tine, pot veni și eu? Cu multă dragoste, Sheila.“ Poftim, Andrew! Nu-i așa că e minunat? Are un fel atât de minunat de a spune lucrurile, nu-i așa? Mătușa Isobel e încântată. Speră că o să accepți, Andrew.

– Desigur, spuse el. Ar fi trebuit să-i dai răspunsul în locul meu, înainte ca ședința să se încheie, Jane!

– Ei bine... domnișoara Isobel a spus că mesajul e pentru tine. Era o chestiune de bune maniere să așteptăm până vii.

– Amândouă ați fi răspuns la fel, dacă ar fi fost decizia voastră, nu-i așa, Jane? o iscodi el. Chiar și în lumina care pălea, Jeckie putea zări expresia lui amuzată. Oare era fericit că venea Sheila? Și cât de blând era felul în care se uita la Jane!

– Sigur că da, răspunse fericită Jane. Ar fi frumos ca Jeckie să aibă compania altei fete. Domnișoara Isobel și cu mine nu suntem tocmai la curent cu felul în care se amuză tinerele, știi?

– Nu știam, dar așa o fi. Andrew reveni la obișnuita lui atitudine distantă. Acum, dacă o iei pe Jeckie înăuntru cu tine, am să parchez mașina. A coborât cineva grilajul pentru Peter's Prince?

– Da. Imediat ce a început să se întunece. Andrew dragă, întotdeauna pui întrebarea asta, deși știi că dacă nu ești acasă la apusul soarelui, cineva va coborî întotdeauna grilajul. Nimeni n-ar îndrăzni să-l lase în spațiul îngrădit peste noapte pe iubitul tău Peter's Prince.

– O conducere bună trebuie să verifice. Dar oricum, mulțumesc, Jane. Îmbătrânește. Are nevoie de îngrijire.

– Hai, Jeckie, spuse Jane. Să-l lăsăm pe Andrew să-și facă ultimele treburi. Domnișoara Isobel arde de nerăbdare să afle dacă te-ai distrat. Și cât de departe te-a dus Andrew.

Jeckie iubea caii și o mișca profund să afle că Andrew – rezervat până la extrem în privința autorității sale la Mallibee – avea timp să-i pese de credinciosul său prieten, Peter's Prince.

---

## *Capitolul 12*

Zilele trecură, apoi zburară o săptămână-două, pe măsură ce Jeckie se familiariză din ce în ce mai mult cu ferma și împrejurimile ei. Îi plăcuse fiecare minut al zilelor și săptămânilor acelora. Ajunsese să iubească fiecare scârbuit al bătrânelor grinzi de lemn din casa veche și fiecare nuanță arzătoare a culorilor care erau steagul apusului și răsăritului de soare în partea aceea a lumii periferice de vest. Oh, culorile acelea! Unde altundeva puteau fi văzute culori asemănătoare cu acelea?

Însuși Mallibee părea să facă parte dintr-o lume mai veche. Mătușa Isobel chiar mai mult. Totuși, Jeckie găsea fascinant felul în care-și duceau viața acolo, în mijlocul pustietății. În cadrul casei era un mod tăcut, foarte ordonat, de viață. Era aproape ca și cum timpul s-ar fi oprit cu cel puțin cincizeci de ani în urmă. Mobilierul era de modă veche, iar manierele erau și ele demodate. Dar totul emana o anumită grație. Era un mod plăcut de a trăi.

În alte direcții, ferma, ca industrie, era foarte avansată. Aveau o stație de emisie-recepție, de exemplu. Mai impresionant, chiar, era avionul de două persoane pe care Andrew și Barton îl foloseau când mergeau la însemnatul oilor. Odată aduse din tufişurile de la hotarele proprietății, turmele de oi pășteau de-a lungul pantelor îndepărtate ale albiei estuarului; acolo, avionul prelua rolul forței care le aduna și le aducea mai aproape de garduri, spre a putea fi înseminate.

Într-o zi, Jane și Jeckie folosiră micul automobil ca să meargă departe, în spațiile îngrădite din sud, să privească de la gardul care mărginea proprietatea. Andrew zbură, iar Barton și doi fermieri închiseseră cercul.

Jeckie urmărește avionul care se năpustește în curbe lungi și joase asupra pământului, exact în dreptul oii. Era destul de nervoasă. Uneori se trezi că-și ține realmente respirația, rugându-se pentru siguranța lui Andrew.

— Știi cum te simți, spuse Jane, râzând. Și eu am făcut la fel, când l-am văzut prima oară pe Andrew adunând oile cu avionul. Câteodată, părea chiar să atingă gardul țarcului. Dar acum sunt atât de obișnuită. Majoritatea celor care au terenuri mari adună animalele cu avionul, odată ce oile vin din alte zone. Dar nu vorbim despre asta în fața domnișoarei Isobel. O înspăimântă. Nu-i spunem că oile sunt adunate laolaltă, până când sunt închise în țarc și însemnate. Ea se prefacă că nu aude avionul, dar asta e micul ei secret, Jeckie. O să-l păstrezi, nu-i așa?

— Desigur. Dar Andrew și Barton trebuie să fie foarte buni piloți, spuse Jeckie.

— Oh, da. S-au antrenat cum se cuvine, la Jandakot. Andrew este foarte riguros în privința lucrurilor de genul ăsta. Desigur, nu pot folosi aeroportul principal pentru că ține de Aviația Civilă și acolo nu este nici un turn de control. De aceea, Barton a trebuit să vină după tine cu mașina.

— Andrew e genul de om riguros în privința tuturor lucrurilor, cred. . .

— Oh, și Barton la fel, draga mea. Doar că Barton nu are chiar atât de multă responsabilitate. Are mai mult timp să... ei bine, să se bucure de viață. . .

— Nu în aer, sper, spuse Jeckie, nerăbdătoare.

Jane o privi scurt și în ochii ei apărură dintr-o dată o lumină.

— Tu și Barton vă înțelegeți de minune, nu-i așa, Jeckie? Domnișoara Isobel e atât de încântată. Întotdeauna și-a dorit ca tu... ei bine... să ai o prietenie specială cu Barton. Este un tânăr pe cinste, în ciuda obiceiului său de a tachina. Nu are intenții rele și este atât de grijuliu la fermă. Într-o zi, va fi un soț minunat. . .

— Sunt sigură că va fi, spuse Jeckie, rămânând brusc fără nici o idee. Își umbri ochii să urmărească avionul lui Andrew, care se înalță din nou, apoi făcu un cerc spre est, câștigând distanță și înălțime ca să se poată năpusti asupra unui grup de animale rătăcite.

„Aproape că pot să ghicesc ce pune la cale Jane“, se gândi ea. „Eu – pentru Barton, iar încântătoarea și aducătoarea de zâmbete Sheila – pentru Andrew. Perfect! Toate acțiunile sunt înapoi în adevărata familie Ashenden! Cu excepția muntelui Mallibee, desigur. El s-a pierdut pentru totdeauna.“

Se întreba în ce măsură Jane era mintea din umbra mătușii Isobel.

Jeckie încetase să mai fie scandalizată de sugestia vânătorii de soț pentru ea și căutării de fete, de partea ierarhiei Ashenden. Era ca un joc. Putea fi distractiv dacă, în culisele jocului, măcar unii dintre oamenii de la Mallibee nu luau rezultatele atât de în serios. Mătușa Isobel și Jane vorbeau cu atâta blândețe și bunătate, și gândeau la fel despre toate lucrurile din lume... se părea.

Dar Barton? Când o privea, avea mereu zâmbetul acela malițios, atotștiutor pe fața atrăgătoare și în ochii întunecați și poznași. Jeckie simțea că în orice clipă – doar de dragul diabolicului – avea să înceapă să-i spună, cât putea de serios, „Juliet“. Apoi, avea s-o întrebe unde era în momentul acela Romeo al ei... Andrew din cer, sau Barton de la poarta gardului pentru oi?

Câteodată, în timpul ritualului ceaiului de după-amiază, când Andrew și Barton erau plecați, mătușa Isobel avea obiceiul să înflorească și să laude virtuțile fraților. Dar cu Jeckie, îi cânta în strună mai ales lui Barton.

„Pun pariu“, se gândise nu o dată Jeckie, „că atunci când Sheila va ajunge aici, mătușa Isobel va vorbi aproape numai despre calitățile lui Andrew. Asta, bineînțeles, când va vorbi cu Sheila. Cât de importante pot fi două părți din Mallibee?“

În afară de asta, mamele amândurora trăiau! Și, slavă Domnului!, destul de bine! Acțiunile nu erau încă ale Sheilei sau ale lui Jeckie.

Când se gândea prea mult la asta, Jeckie începea să se simtă din nou jignită. Uneori, dar foarte rar, se gândea că ar fi fost mai bine dacă n-ar fi venit la Mallibee!

Câteodată, Jeckie era aproape furioasă pe toți! Oh! De ce nu putea fi un simplu vizitator? Unul care să nu aibă în viitor acces la proprietate. Dacă mama ei ar fi avut cum să scape de acțiunile acelea! Dacă ar fi avut un fiu, de exemplu.

Alteori, se întreba dacă Andrew, atât de sus pe scara managementului fermei – știa ce se petrecea în mințile mătușii Isobel și ale uneltitoarelor mame a Sheilei și a lui Jackie. Era mai mult decât evident că Barton știa, dar părea să se gândească la asta doar ca la un minunat subiect de tachine, astfel ca timpul să treacă mai ușor.

Apoi, într-o noapte, cu puțin înainte să adoarmă, lui Jackie îi veni o idee ametoitoare și năstrușnică. Să presupună că se căsătorește cu renegatul familiei, Jason Bassett! Ce amuzant ar fi! Să se logodească mai întâi cu Jason, apoi să se întoarcă la Mallibee și să asculte discuțiile aprinse pe marginea știrii în ședința deschisă!

În afară de asta, îi plăcea Jason. Ei bine... era ceva mai mult decât o simplă simpatie. Era un drăguț! I-ar fi plăcut enorm să-l revadă! Cum putea să facă asta?

Gândurile ei alunecară în somn.

Trebuia să găsească o cale să-l păcălească pe Barton s-o ducă să vadă din nou muntele Mallibee. Mai exact, ce rămăsese din el. Poate la Turn-Off... aveau să fie Jason și frumosul lui câine, Ranger

Poate că avea să-și piardă pantoful din nou... să-l scape pe verandă. Și Jason avea să-l găsească și să i-l pună la loc.

Trecuse atât de mult de când citise povestea Cenușăresei, încât nu-și putea aminti cine-i pune pantoful. Trebuia să fi fost Făt-Frumos. Ei bine, Jason nu era, cu siguranță. Dar era un dulce. Licărirea aceea din ochii lui! Inspira un fel de bunătațe și de iubire, în același timp.

Deci, ca să scape de gândurile legate de înțelegerea pentru care venise la Mallibee, Jackie se întindea în pat și se gândea la Jason Bassett.

Uneori realiza uimită cât de repede încetase să se mai gândească la prima ei iubire. Acum, că totul se terminase și dragostea era cel mai trist din toate lucrurile triste – o noțiune trecătoare – Jackie considera că deciziile finale fuseseră corecte, până la urmă. Nu se putea vedea o siluetă grațioasă, în capul scărilor unei reședințe diplomatice, nici fermecând anturajul căpitanului – soție, copii și cei care-și făceau o carieră.



Nu! Juliet Pamela Bennett era fiica unui fermier – cea care uneori avea ovăz în păr și câteodată lapte de vacă vărsat pe pantofi. Pentru un ofițer de carieră din Marină, cu siguranță nu era potrivită. Era de acord. Până la urmă, după atâta timp... era de acord!

Dar aici, în nord-vest, era cu adevărat cineva, pentru că într-o zi avea să dețină prețioase acțiuni la ferma Mallibee!

Ca să nu se mai simtă rănită... și acum era foarte aproape de a adormi... avea să se gândească la căsătoria cu Jason Bassett. Poate așa avea să-și găsească liniștea.

Totuși, alții ar fi fost răniți... mătușa Isobel. Și Jane. Poate și acela dintre cei doi frați – Andrew și Barton – cu care Sheila n-avea să se căsătorească.

Dar Sheila avea să se mărite cu Andrew. Era scris pe fețele oamenilor și câteodată transparea din vorbele lor.

Andrew...

\*\*\*

O săptămână mai târziu, luni dimineată, mătușa Isobel hotărî că era timpul ca Jackie să vadă colecția de argint a Ashendenilor. Jackie o ajuta pe Jane la spălatul vaselor.

– Oh... dar domnișoară Isobel, protestă cu blândețe Jane. Nu trebuia să facem asta pentru vizita Sheilei? Credeți c-am mai putea aștepta câteva zile?

– Nu, Jane dragă. Mătușa Isobel își împătorea cu meticulozitate șervetul de la masă. Seara trecută, în timpul ședinței deschise, erai în grădina de zarzavaturi. Am vrut să-ți spun, dar Cassie a avut nevoie de mine la bucătărie. Familia Carson de la Nana Bindi a rugat-o pe Sheila să petreacă la ei câteva zile. Îți amintești că au plăcut-o foarte mult când au venit aici, de Paște? N-am auzit decât mesajul pentru Sheila, dar cred că ar fi mult mai convenabil dacă s-ar duce la ei mai întâi.

Jane arăta puțin uluită și destul de agitată.

– Oh, dar domnișoară Isobel! Sheila este oaspetele nostru. Cei de la Nana Bindi încearcă de fiecare dată să ne fure musafirii. Desigur, e casa aceea nouă și modernă pe care și-au construit-o. Mi-e foarte teamă că vor să pară mai importanți decât Ashendenii.

– Jane, draga mea! Casa noastră e veche, dar la fel e și familia noastră. Suntem aici cu două generații înainte ca familia Carson să preia conducerea la Bindi. Ei sunt nou-veniți. Și, la urma urmelor, nu sunt decât arendași. Noi, Ashendenii, suntem aici pentru totdeauna...

Jeckie se prefăcu a lua parte la conversație. Altfel, ar fi putut-o găsi destul de amuzantă. Desigur, în adâncul sufletului, știa că pentru mătușa Isobel sau pentru Jane nu era amuzantă. Mallibee și a fi un Ashenden reprezentau un mod de a trăi, însemnau totul pentru ele. Nu-și puteau imagina un alt stil de viață.

Jane era puțin iritată că mătușa Isobel o corectase.

– Pentru totdeauna? Ei bine... asta, presupunând că Andrew și Barton se vor căsători odată, domnișoară Isobel. Era aproape furioasă. Timpul trece, știți? Dacă nu se grăbesc, vor pierde fetele potrivite. Dacă Sheila se duce mai întâi la Nana Bindi – ei bine, acolo e Frank Carson. E încă burlac. Ar fi tipic lui să...

– Prostii, i-o tăie scurt Isobel. Jeckie se gândi că era nimerit să înceapă să ducă vasele la bucătărie. Nu ajunsese decât în dreptul ușii, când auzi următoarea remarcă a lui Jane:

– Nu vedeți, domnișoară Isobel? Dacă Sheila stă mai întâi la Nana Bindi, Carsonii vor crede că poate preferă compania lui Frank. În afară de asta, ei sunt acționarii majoritari la mina Westerly-Ann, doar pentru că mina a cumpărat muntele nostru. Apoi, mai e și Frank... El ar putea...

Mătușa Isobel se ridicase și stătea foarte țănoșă, arătând destul de autoritară.

– Prostii, repetă ea cu hotărâre. Au cumpărat acțiuni la mină pentru că intenționează să facă bani. Au sperat și că mina va vrea să se extindă pe teritoriul lor. Așa că au înaintat deja o cerere asupra pământului. Mina ar trebui să cumpere drepturile de la ei. La un preț foarte ridicat, fără îndoială. Ar putea câștiga foarte mulți bani. Nu, Jane dragă. Întotdeauna am fost de părere că cel care are ultimul cuvânt iese învingător. Sângele Ashenden va vorbi, în cele din urmă. Vom vedea că Sheila va fi foarte fericită alături de noi, când va veni.

Jeckie nu auzi replica lui Jane. Măinile îi erau ocupate cu vasele și dăduse drumul ușii din plasă. Se trânti în urma ei, scoțând un zgomet considerabil.

– Doamne-Doamne, ce mod de a închide ușa! spuse mătușa Isobel.  
– Îmi pare rău, dragă mătușă, strigă Jeckie, peste umăr. Mi-a alunecat piciorul.

– Ei bine, nu lăsa să-ți alunece și vasele, draga mea. Farfuria pentru unt are peste o sută de ani. Pur și simplu nu trebuie spartă.

– Desigur că nu.

Jeckie se grăbi spre bucătărie.

\*\*\*

O oră mai târziu, Jane scosese atâta argintărie din dulapuri și de pe rafturi, așezându-le pe masa de pe verandă, încât Jeckie se trezi privindu-le înspăimântată.

– Dumnezeu! O să ne ia o zi, spuse ea.

– Oh, nu, Jeckie. Avem o spumă specială pentru argint. Pui puțină și apoi o ștergi, fără să freci. Iar tacâmurile le înmuiem într-o soluție specială.

– Mama s-a descotorosit de mult de argintăria ei, spuse Jeckie. Nu erau mormane ca acestea. Noi folosim oțel. Oțelul este frumos și ușor.

– Da, dragă. Dar nu și vechi, nu-i așa?

– Cred că atunci când primii Ashendeni au cumpărat toată argintăria asta, nici ei nu au considerat-o veche.

Mătușa Isobel veni de pe culoar; auzise ultima remarcă a lui Jeckie.

– Sunt obiecte de artă, Jeckie, draga mea. De aceea au fost cumpărate  
– sau primite în dar – în vremurile acelea. Un obiect de artă este o bucurie veșnică. Keats, poetul, a spus-o.

– Da, mătușă Isobel. Oh! Uită-te la cutia aceasta încântătoare de piper, care se sprijină pe picioare curbate. Și setul pentru lapte și smântână. Sunt minunate; și sfeșnice! Îmi aduc aminte că și mama avea unele la fel.

– Vezi? Deja încep să-ți placă obiectele de artă. Privește ce mânere superb lucrate au cupele astea pentru vin. Și tava aceasta cu zăbrele, încrustată cu pietricele roșii...

– Superb! excalmă Jeckie, simțindu-se uimită și totodată plină de respect.

– Atunci de ce ești mâhnită, draga mea?

– La ce bun că sunt frumoase, dacă le țineți închise în întuneric? Lucrurile nu pot străluci în fundul dulapurilor, nu?

– Atunci, fii fată cuminte și ajut-o pe Jane să le lustruiască azi. Vom pune lucrurile din dulapul lateral la vedere, în sufragerie, cât timp te afli aici. Și, Jane dragă, lasă afară și lingurițele pentru cafea. Și cupele pentru smântână. Trebuie să ne facem un obicei din a scoate o parte din argintărie pentru vizitatorii noștri, înainte ca ei să sosească.

– Și pentru membrii familiei, adăugă Jane.

– Jeckie nu e tocmai o vizitatoare, nu? E la fel ca Sheila – o membră a familiei. Ce să lăsăm afară special pentru Sheila? Ar fi prea mult dacă am lăsa vasul acela elaborat? Privește figurinele laterale, Jeckie.

– Le văd, spuse Jeckie. E fabulos. De fiecare dată când îl văd în sufragerie, o să mă gândesc la Sheila.

– Poate dacă-i spunem lui Andrew că l-am scos special pentru Sheila... începu Jane, râzând.

– Sst, Jane dragă! o întrerupse sever mătușa. Sunt sigură că Andrew are demnitatea lui în privința chestiunilor personale. Aproape că alergă de-a lungul verandei, dispărând pe ușa de plasă.

– Oh, dragă! Am făcut o gafă! spuse Jane, prefăcându-se stânjenită, fără să-și poată ascunde totuși zâmbetul. În adâncul sufletului ei, domnișoara Isobel nu e cu adevărat furioasă, să știi. Realmente, speră să se întâmple ceva între Andrew și Sheila. Dar trebuie să păstrezi asta ca pe un secret...

– Andrew are mințile chiar atât de sucite? întrebă Jeckie. Trase cârpele de șters spre ea.

– Dacă are mințile sucite? Ce expresie ciudată!

– Vreau să spun... se comportă ca și cum ar fi îndrăgostit lulea?

– Ce expresii amuzante ai, Jeckie! Poftim, lasă-mă pe mine să mă ocup de tava asta. Tu poți începe cu vasul special. Străduiește-te să-i dai un luciu deosebit, bine?

– Dacă am să-i dau un luciu deosebit, va fi pentru că mătușa Isobel l-a numit „obiect de artă“, afirmă Jeckie, cu fermitate. Nu pentru Sheila.

– Dar trebuie s-o plăci pe Sheila... începu Jane, încrețindu-și nedumerită fruntea. Ai întâlnit-o de multe ori, nu-i așa?

– Îmi place... spuse Jeckie, dar adăugă în barbă: de la distanță. Apoi continuă cu voce tare: dar n-o iubesc. Există o diferență. Mă întrebam doar dacă atenția lui Andrew se datorează faptului că o place. Sau faptului că este îndrăgostit de ea.

Jane era ocupată cu număratul lingurilor, așa că nu ridică privirea.

– Ei bine, nu știm sigur, spuse ea, după un timp. Adică, domnișoara Isobel nu știe sigur. Ne dăm doar puțin cu părerea...

– Crezi că... începu Jackie, foarte grijulie, mâinile și ochii concentrându-i-se asupra unui sfeșnic. Crezi asta pentru că Sheila e Sheila... sau pentru că într-o zi va moșteni, probabil, acțiuni la Mallibee?

Jane își ridică speriată privirea.

– Draga mea, ce mod de a gândi! Ești o fată amuzantă, Jackie. Spui cele mai mari ciudățenii!

– Dar n-ar fi o ciudățenie ca ultimele acțiuni ale Mallibee să fie în siguranță, păstrate în grija familiei, nu? Adică, uită-te la argintăria asta veche! N-ar fi nici pe departe atât de frumoasă dacă s-ar muta la mare – așa cum se întâmplă cu muntele Mallibee. Ar fi o pierdere, nu-i așa?

Ochii aprinși și agitați ai lui Jane studiau fața lui Jackie. La rândul ei, Jackie dădea cu spumă pentru argint ici-colo, pe părțile laterale ale vasului special.

– Mai exact, cum a fost vândut muntele minei? continuă ea. Scoase malițioas vârful limbii în colțul gurii. Avea sprâncenele încruntate de concentrare, în timp ce-și urmărea mâinile care trebăluiau la minunatul ornament din argint.

Dură destul de mult, cât timp Jane încercă să descopere ce era în mintea lui Jackie. Apoi, expresia feței i se relaxă. Jackie, hotărî ea, punea întrebări și spunea lucruri despre acțiunile Mallibee, și apoi despre muntele Mallibee, doar din inocență. Nu avea idei de păreri de rău personale ale lui Jane, nici de adâncă suferință pe care subiectele acelea o provocau în colțurile tăcute ale casei din Mallibee.

De dragul familiei, Andrew trebuia să se căsătorească odată și odată. Și Barton la fel, desigur. Trebuia să fie o altă generație de Ashenden adevărați. Numai Jane știa cât de multe griji își făcea biata domnișoară Isobel în privința aceea. Soarta muntelui era o poveste care avertiza viitorul familiei. Dacă Andrew și Barton nu se căsătoreau și nu aveau fii – ei bine, cel puțin un fiu, dar pentru siguranță, doi – atunci, cine știe? Întreaga fermă se putea îndrepta în aceeași direcție ca muntele Mallibee. Putea fi sfâșiată între tot soiul de veri sau, mai rău, între străini.

La gândul acesta, Jane se scutură din totă ființa. În afară de asta, avea sentimentele ei personale și triste în legătură cu pierderea muntelui. Și ea... Oh, ei bine! Aceea era acum o poveste veche!

– Trebuie să facem ca Sheila să se simtă cu adevărat binevenită și fericită, spuse ea absentă, cu voce tare. Oh, ai întrebat cum a fost vândut muntele, Jackie? Ei bine, tatăl lui Andrew, adică Andrew al II-lea, i-a dat surorii sale o bucată de pământ din Mallibee... doar ca să fie cinstit și ca să fie fericită, știi? Apoi, ea s-a măritat și, după ani, fiul ei l-a vândut. Nu a fost un lucru îngrozitor?

– Dar de ce l-a vândut?

– Probabil că pentru bani. A spus că muntele era mai valoros pentru oamenii unui stat decât pentru o familie. Trebuia să nască o scuză, nu? În mare parte e minereu de fier, deși noi n-am știut dinainte. Cel mai bogat depozit de minereu de fier din lume, se spune. Asta dă cheilor superba culoare roșie. Și de asta piscurile sunt sculptate în coloane. Au un miez solid de fier care străbate până adânc în pământ. Se spune că sunt milioane de tone de fier acolo. Jane făcu o pauză. Chipul ei era împlânzit de un soi de dragoste amestecată cu milă. Muntele arăta atât de minunat pe fundalul apusului, continuă ea. La poalele lui era o vale puțin adâncă. Era întotdeauna verde, din cauza apei care se scurgea prin crăpăturie stâncilor golașe. Andrew avea să aducă acolo o nouă rasă de vite – Santa Gertrudis. Și mai târziu Brahmin, după ce am fi semănat sorgul. Avea un specialist care știa totul despre rasele de vite... se întrerupsese din nou. Apoi, adăugă pe un ton scăzut: și el a trebuit să părăsească Mallibee. Vezi, noile rase de vite nu au mai avut unde să se dezvolte. Trebuia să fie un experiment...

– Iubești muntele acela, nu-i așa, Jane? întrebă Jackie, părându-i rău că fusese atât de lipsită de tact. I se păruse că lui Jane aproape că-i tremurase vocea. Atâta dragoste și loialitate față de niște oameni și față de un loc care nu-i aparțineau cu adevărat erau minunate.

– Să-ți spun ceva, Jane dragă, continuă veselă Jackie, vrând să glumească. Ca să nu-ți frâng inima, am să mă căsătoresc eu cu Andrew, dacă Sheila îl refuză. Ce părere ai? Cu siguranță, Mallibee va rămâne intact.

Jane era speriată. Și puțin șocată.

– Draga mea! o avertiză ea. Nu trebuie să glumești pe seama unor astfel de lucruri în preajma domnișoarei Isobel. Pentru ea, soarele, luna și stelele se învârtesc în jurul lui Andrew. Ar trebui să decidă el pe cine ia în căsătorie. Domnișoara Isobel n-ar permite niciodată să fie capturat de către o fată. Indiferent cine ar fi ea. El ar trebui să fie stăpân pe orice situație.

– Glumeam, se bosumflă Jackie. Am vrut doar să destind puțin atmosfera. A fost o glumă mai degrabă seacă, nu-i așa? Adorația față de Mallibee n-ar trebui să fie ceva trist.

Urmă o tăcere. Apoi, Jane spuse din senin:

– Nu trebuie să rănești sentimentele lui Barton, Jackie. El a fost primul tău prieten aici. Te place foarte mult, să știi. Mi-am dat seama...

Fu rândul lui Jackie să fie speriată. Nu mai zâmbea și nu mai avea chef de glume.

Deci, asta puneau toți la cale! Acum, știa sigur. Nu era numai imaginația ei. Andrew să se însoare cu Sheila, iar Barton cu Jackie! Trăiască Mallibee! Apele aveau să fie liniștite timp de încă o generație!

– Ar fi trebuit să vin prima, spuse ea cu voce tare, plină de regret. Eu prima și apoi, Sheila. Atunci, m-ai fi cunoscut foarte bine – așa cum o cunoașteți pe Sheila. Și o placeți.

– Jackie dragă... O cunoaștem pe Sheila de puțin mai mult timp, de acord. Dar asta-i tot. Și în privința venirii tale am fost la fel de entuziasmați cum suntem acum pentru că Sheila ne vizitează din nou. Oh, dragă! Numai de-ar veni direct aici, în loc să poposească întâi la Nana Bindi. Câte griji! Deși, desigur, raționamentul domnișoarei Isobel este întotdeauna foarte corect.

– Sunt convinsă că așa e, spuse Jackie, ca să n-o supere. Nu intenționase s-o rănească. Chipul lui Jane păru-se atât de trist, chiar pustiit, în timp ce vorbise despre pajiște și despre experimentul cu vite care nu mai putuse fi realizat. Și despre expertul care trebuise să plece.

---

## Capitolul 13

Aproape în fiecare zi, în general, în fiecare după-amiază, Jeckie avea posibilitatea să călărească, de cele mai multe ori, împreună cu Barton. Asta, atunci când el avea o oră liberă, sau dacă trebuia să meargă special la vreun alt sediu al fermei. Adesea, călăreau până la estuarul din josul pajiștei pe care se afla casa. Câteodată se îndreptau spre o mină veche de cupru, care aparținuse odată familiei, dar care acum era dezafectată. În ciuda căldurii, aceasta era ora care-i plăcea cel mai mult lui Jeckie. Distanța, pustietatea, orizontul care nu putea fi atins niciodată, o uluiau și în același timp o făceau să simtă un adânc respect.

Acasă, călărea mârțoagele care nu mai erau folosite activ la fermă. Întotdeauna tânjise după cu cal cu adevărat bun.

– Pursânge, bineînțeles! îi spuse lui Barton, râzând.

– Toți caii din herghelia noastră sunt pursânge. Nici nu mai era nevoie să-ți spun, Jeckie. Sunt arăbești. Sunt niște cai foarte buni. Duri, pentru un ținut dur. Având în vedere că la însemnatul oilor folosim motocicletă sau avionul, acum nu mai avem nevoie de atât de mulți cai. Dar sus, pe dealuri, în privința vitelor, lucrurile stau altfel.

– Mi-ar plăcea să merg la tabăra de vite. Pot să vin și eu odată, Barton?

– Dacă Andrew spune... de ce nu?

– Dacă Andrew spune?! Chiar trebuie să-i ceară toată lumea permisiunea lui Andrew, pentru orice? întrebă Jeckie, pe jumătate nedumerită, pe jumătate exasperată. Ai același număr de acțiuni cu Andrew, Bart. De ce nu poți lua hotărâri atât de minore, ca aceasta?



– Andrew este managerul. De aceea.  
– Sunteți frați. El e cel mai mare. Presupun că asta e motivul.  
– În parte. Când se pune problema alegerii unui manager, voturile familiei sunt cele care hotărăsc. Andrew are votul mătușii Isobel. Asta îl poziționează în fața mea, oricum. Se uită într-o parte, la Jackie. O fi fost obișnuită să călărească mărtoage bine educate, dar avea un loc frumos în conducere. Cine o învățase să călărească, știuse ce face. Totuși, să strunească un cal din herghelie era un lucru diferit. Ar fi putut să-i ceară părerea lui Andrew, dar știa dinainte că avea să-l refuze. Un cal de herghelie dresat pentru vitele din regiunea periferică avea propriile lui legi.

– Știi ceva, Jackie? spuse el cu un zâmbet malițios. În ochii lui întunecați și frumoși apărură din nou licărirea aceea care o tachina.

– Nu. Spune-mi, răspunse ea, privind înainte.

– Acțiunile mamei tale valorează un vot. Dacă ar vota pentru mine, în locul lui Andrew, ar însemna să avem egalitate în conducere, nu?

– Vrei să spui că ai fi comanager cu Andrew, din moment ce el are propriul vot și pe al mătușii Isobel...

– Exact.

– Nu cred că mama își face griji pentru votul ei. Din puținul pe care-l știu, e destul de mulțumită cu managementul actual. De un lucru sunt sigură: îi place cecul anual pe care-l primește. Consideră că managementul lui Andrew este bun.

– În cazul acesta, nu putem rupe unitatea familiei, nu? Cel puțin, până nu vei primi moștenirea.

– Nu cumva îi dorești mamei moartea?

– Desigur că nu. Dar poate oricând să-ți ofere acțiunile ei, ca dar de nuntă. Ar trebui să începi s-o educi de pe acum în sensul ăsta.

Licărul malițios din ochii lui Barton se aprinse. Lui Jackie îi era greu să spună când o tachina și când nu. Îi aruncă o privire demnă, dar disprețuitoare, doar ca să-l înștiințeze că, în cazul în care o tachina, ea însăși putea găsi subiecte mai interesante în care să-și folosească simțul umorului.

Barton râse.

– Lasă-ți ghimpii deoparte, Jackie. Ce zici, te căsătorești cu mine? Asta ar putea egaliza voturile. Mai mult, ar putea fi chiar distractiv – pentru noi doi, hm?

– Ce crezi că e mai important? Întrebă ea cu răceală. Să egalizezi voturile, sau să te distrezi?

– Să mă căsătoresc cu tine, indiferent de beneficii! Vezi mușuroiul acela înalt din dreapta? Îți acord un avantaj de o secundă. Ești gata? Start!

\*\*\*

Seara, la cină, Jackie fu toată numai zâmbet. Chiar și Andrew o privi ceva mai mult decât de obicei.

– Oh, Jackie! Ai o rochie atât de frumoasă în seara asta! o admiră Jane. Radiezi de fericire! S-a întâmplat ceva special azi?

– Poate că azi a petrecut mai mult decât de obicei! remarcă mătușa Isobel, întinzându-i zarzavaturile lui Jackie. A fost o zi deosebită, draga mea?

– Da, într-un fel, recunosc ea zâmbind. L-am întrecut pe Barton până la mușuroiul cel uriaș! Îl știți, acela care se înalță deasupra tuturor celorlalte.

Barton se prefăcu zdrobit. Jane, care stătea alături de el, îl bătu plină de compasiune pe mână.

– Dragă Bart! Sper că nu te-ai supărat.

– M-aș fi supărat al naibii, dacă n-ar fi fost Jackie cea care m-a bătut. Privirea cea diabolică era din nou acolo. Cum de te face atât de fericită, Jackie? N-ai mai câștigat niciodată o întrecere?

– Nu împotriva unui călăreț atât de experimentat. De fapt, m-am entuzismat pentru că acum n-o să mai avem discuții cum că n-aș fi capabilă să strunesc un cal din herghelie, nu-i așa?

– Să strunești un cal de herghelie? Andrew își ridică în grabă capul și privi drept la Jackie. Ochiul lui aveau o expresie de genul ai-grija-cum-calci-pe-teritoriul-meu.

– Da, încuviință ea cu inocență. Vezi, se pare că la Mallibee toată lumea trebuie să aibă permisiunea ta ca eu să călăresc până la tabăra de

vite. Desigur, îmi dau seama că o iapă bătrână n-ar fi potrivită pentru ieșiri până la mină. Crezi că aş putea împrumuta un cal din herghelie, Andrew? Asta... dacă am permisiunea ta să merg la tabără.

Pe Jane o alarmară tonul dulce și expresia inocentă a lui Jackie. Nimeni de la masă nu știa ce părere avea mătușa Isobel, dar toată lumea se prefăcea speriată. Oamenii nu obișnuiau să-l provoace pe Andrew în felul acela. Nimeni nu se uită la el, nici măcar Jackie, care continuă în tăcere, cu nonșalanță, să mănânce.

– Barton te-a dăscălit, spuse în șoaptă Andrew. Nu numai în ce privește călăria, Jackie. Te-a învățat și să te comporți cum vrei la Mallibee. L-ai obligat?

– Pfui! făcu Barton, strâmbându-se. De cât timp ești aici, Jackie? De câteva săptămâni? Ești cu noi, deja. Ce vrea Andrew să știe e cum ai învățat să mă învărți pe degețelele tale, într-un timp atât de scurt. Cred că e de vină felul în care-ți rotești ochii aceia albaștri și strălucitori. Ai și început să te îndrăgostești de mine?

Spatele mătușei Isobel se îndreptă brusc din nou.

– Barton! spuse ea, glacială. E o sugestie foarte personală ca să fie făcută în fața altor oameni. Mama n-ar fi permis niciodată așa ceva. Ea ne-a învățat că pentru o conversație la masă sunt necesare bunele maniere și engleza de bază!

– Desigur că avea dreptate, mătușă Isobel. Cum de uit mereu diferența dintre generații?

– Ce dintre generații? se interesă Jane, încruntând din sprâncene.

– Draga Jane nu citește ziarele, spuse Barton, clătinând cu ironică tristete din cap.

Ochii lui Andrew, iscoditori și grijulii, o fixau pe Jackie. Simțea cum culoarea începea s-o trădeze. Era mai bine să dea înapoi, se gândi ea, înainte de-a spune vreo prostie. Toate perechile de ochi de la masă erau atințite asupra ei. Desigur, ai lui Barton râdeau.

– Îmi pare rău, îi spuse mătușei Isobel. Am făcut doar o întrecere cu Barton, de dragul distracției. Am câștigat cursa, dar el a câștigat runda de conversație, nu-i așa? Mi-a luat încrederea în mine.

– E în regulă, draga mea. Toți avem micile noastre înfrângeri.

– Nu eu sunt cel care a făcut-o să se simtă înfrântă, se ofensă Barton. Ci Andrew, din capul mesei. Ciudat, mătușă Isobel, dar Andrew nu trebuie să facă nimic să afișeze o figură rece. Și toată lumea începe să se înroșească sau să-și ceară scuze. Spune-ne, Jackie – femeie fiind – cum de reușește?

Ochii ei îi întâlneau pe ai lui Andrew. Aștepta răspunsul ei la întrebarea lui Barton și nu era deloc amuzat. Totuși, ochii lui nu erau atât de severi acum. Și ei adresau o întrebare... era convinsă. Și, ciudat... păreau cumva obosiți. Ceea ce era neobișnuit. De ce?

– N-ai spus aseară la cină că trebuia să fie un grătar și un cinematograful în aer liber la ferma Morilla, Andrew? întrebă ea, uimindu-i pe toți. Orice, numai să schimbe subiectul. Metoda ei semăna foarte mult cu a lui Jane, când încerca uneori să îndrepte conversația în altă direcție. Ar trebui să fie distractiv... grătarul, vreau să spun. Dacă am organiza și un mic concurs, aș putea face o demonstrație curajoasă de echitație.

La naiba! Iar spusese prostii!

O clipă, Andrew păru surprins de felul în care Jackie evitase răspunsul la întrebare. Apoi, undeva în colțul buzelor, apărut un zâmbet timid.

Era zâmbetul acela care făcea tot.

Jackie se simți atât de ușurată, toată apărarea ei ironică se prăbuși, asemenea copacilor care se îndoaie în bătaia vântului din deșert. Se uită la farfuria ei și începu migăloasa operațiune de a-și încărca furculița cu boabe de mazăre.

„Nimănui n-ar trebui să i se îngăduie să zâmbească așa“, se gândi ea. „Ar trebui să fie o lege care să interzică.“ Inima îi tresărise, apoi aproape că i se opri. Nu vroia să fie rănită – în felul acela – încă o dată. Îi ajunsese o poveste efemeră de dragoste.

„Chiar nu e cinstit“, își spuse tristă. „I l-au sortit oricum Sheilei! În afară de asta, nu sunt dulce, veselă și fermecătoare, ca Sheila. Sunt încăpățânată și directă. Numai atribute nefeminine. Nu știu de ce, dar ceva în sufletul meu încă suferă. Mândria, cred! Mi-au crescut ghimpi.“

Sfârșitul de săptămână, cu grătarul de la ferma Morilla, se apropie. Trebuia să dureze tot weekendul, inclusiv luni, când bărbații aveau să ia parte la împărțirea pieilor, acolo unde se întâlneau hotarele celor trei ferme.

Până și mătușa Isobel și Jane erau entuziasmate. Sheila ajunsese la Nana Bindi și toată lumea se aștepta ca familia Carson să fie prezentă la grătarul de la Morilla – mai ales că cele două ferme aveau un colț comun cu Mallibee Downs.

Jeckie fusese ocupată până peste cap să ajute la treburile casei. Asemenea mătușii Isobel, ajunsese să vorbească despre Jane cu „Jane-dragă”. Rostea întotdeauna cele două cuvinte legate, făcându-le să rădă pe Cassie și pe celelalte fete din casă. Dar Jane-dragă decisese că-i plăcea combinația de nume. Chiar și mătușa Isobel ajunsese s-o aprobe.

– Vocea lui Jeckie are un ton atât de afectuos, spuse mătușa Isobel în timp ce beau ceaiul împreună, în dimineața dinaintea plecării la Morilla. E un mod foarte plăcut de a vorbi despre tine, nu-i așa, Jane?

În momentul acela, Jeckie era în josul pajiștei, lângă gard, urmărindu-l pe Barton cum înșeuează caii ce urmau a fi trimiși la Morilla.

– Când te întreabă cineva cum te cheamă, Jane dragă, continuă mătușa Isobel, oferindu-i biscuiți, să nu te mai aud răspunzând „doar Jane, simplu”. Nu ești simplă și nu e un nume simplu, ci unul foarte atrăgător.

– Ei bine... Jeckie l-a transformat în ceva atrăgător, nu? E o drăguță. Cred că o plac la fel de mult ca pe Sheila. Dumneavoastră nu, domnișoară Isobel?

Femeia mai în vârstă sorbea din ceai, îngândurată.

– Ei bine, da... capitulă ea. Desigur, nu trebuie să uităm că mai întâi am cunoscut-o pe Sheila. Și a stat mai mult. Sheila a venit la Mallibee pentru că era interesată și pentru că și-a dorit să vină. Mama lui Jeckie se tot scuza în scrisorile de Crăciun pentru că Jeckie nu se arăta deloc interesată de familie. Mă refer la familia Ashenden. E normal să-i pese mai mult de familia tatălui ei. Apoi, a avut o dezastruoasă legătură amoroasă! Cea mai nepotrivită! Dintre toate posibilitățile – tocmai un marinar! Ce să știe o fată de la țară despre vapoare? Verișoara mea – mama Sheilei – a

fost realmente șocată de o astfel de împerechere. A fost o adevărată ușurare că s-a încheiat. Un marinăr este atât de des plecat de acasă, știi?

– Sper că nu i-a frânt inima lui Jackie, sau vreo altă nenorocire.

– Oh, nu. Cred că a fost foarte înțelegătoare, continuă mătușa Isobel. Tânărul avea legătură cu partea diplomatică a Marinei. Asta e mult mai rău decât faptul că ar fi fost mai mereu plecat pe mare, desigur. Și-ar face întotdeauna griji pe coridoarele guvernului; foarte probabil să primescă oricând o însărcinare peste mări și țări.

– Imaginați-vă că Jackie – cu temperamentul ei – ar fi trebuit să facă și să spună lucrurile potrivite, de fiecare dată când ambasadorii și toți ceilalți oameni din Marină erau prin preajmă.

Domnișoara Isobel făcu o pauză.

– Locul lui Jackie e la țară, încheie ea. Aici. Luă o nouă înghițitură de ceai. Mama ei a făcut ce trebuia împachetând-o și trimițând-o aici.

– Oh... dar... Jane era surprinsă. Sunt sigură că Jackie a venit din proprie inițiativă, și nu pentru că a fost trimisă.

– Puțin din amândouă. A fost nevoie de ceva insistențe, am înțeles. De fapt, sunt convinsă că acum se bucură foarte mult că a venit. Pare să râdă foarte mult, mai ales când se află în compania lui Barton. Ce bine că se înțeleg atât de minunat!

Jane privea îngândurată spre curtea fermei. La început, Jackie i se păruse o fată atât de serioasă, poate chiar tristă, atunci când o surprindeai cu garda jos. Acum era chiar zâmbăreată. Ochii ei albaștri și frumoși străluceau de bună dispoziție. Doar atunci când Andrew îi vorbea, devenea iar serioasă. Păcat, pentru că, în ciuda comportamentului său sobru, Andrew era adorabil!

– La ce te gândești, Jane? o întrebă puțin tăios Isobel. De fiecare dată când te încrunți, am presimțiri.

– Încruntată? Oh, oamenii care arată supărați nu sunt prea agreabili, nu-i așa?

– Nu. Dar, Jane dragă, din câte știu, nu ești niciodată supărată. Deci, la ce te gândești?

– Ca și dumneavoastră... că e atât de plăcut să vedem că Jackie și Barton se înțeleg atât de bine. Mă îngrijorează totuși ceva, domnișoară Isobel.

– Spune, draga mea. Grijile provoacă indigestii, care nu sunt tocmai plăcute.

– Ei bine, se spune că atunci când o fată tânără are inima frântă, se întâmplă câteodată să cadă în brațele primului bărbat cumsecade care îi iese în cale și se poartă bine cu ea. Desigur, sunt convinsă că Jackie n-ar...

– Ești sigură că Jackie n-ar face o astfel de greșeală? E o stare de spirit numită „ricșeu“. În cazul acesta, Jane dragă, totul ar putea să fie spre bine. Te gândeai că Jackie s-ar putea simți atrasă de Barton... într-un fel mai special?

– Ei bine... nu. Nu tocmai. Îmi doresc să fie așa. Par foarte buni prieteni. Fiecare apreciază compania celuilalt, nu-i așa?

Domnișoara Isobel luă o poziție mai solemnă.

– Atunci, la cine te gândeai, Jane? Spune! Loialitatea față de Jackie nu e singurul gen de loialitate, dacă asta te face să eziți. Tu și cu mine am locuit împreună la ferma asta dintotdeauna. Ești loială față de familie. Toți vrem să facem ce ne stă în putință s-o protejăm pe Jackie.

– Da, domnișoară Isobel. Ei bine, când Jackie a ajuns, Barton a întârziat la aeroport, iar ea a fost nevoită să aștepte în hol. Și încă destul de mult! În sala de așteptare mai erau alte trei persoane. Bărbați.

– Da? Și ce e rău în asta? Nimeni, nici măcar cineva atât de temperamental ca Jackie, nu s-ar putea îndrăgosti de trei bărbați deodată.

– Se întâmplă și ciudățeni. Doi din ei erau de la nenorocita Westerly-Ann. Jackie nu știa atunci ce părere avem despre mină...

– De ce nu pui punctul pe „i“? Insinuezi cumva că Jackie este interesată de doi bărbați de la mina Westrely-Ann?

– Nu. Mă gândesc la cel de-al treilea. Venise la aeroport ca să-i întâlnească pe cei de la mină. Să facă o altă afacere cu ei. Era Jason Bassett.

– Jason Bassett?

– Știți cum e când se poartă frumos cu ceilalți, domnișoară Isobel. Oamenii îi mănâncă din palmă. Se pare că a fost foarte amabil cu Jackie. Iar ea îl place. Știu pentru că ea însăși mi-a spus. Mi-a pus tot felul de întrebări despre el. Apoi, l-a reîntâlnit chiar a doua zi, când Barton a dus-o la Turn-Off. A doua oară, l-a plăcut mai mult, chiar. Așa mi-a spus...

– Fă o pauză și respiră, i-o tăie sec Isobel. Am să-ți torn încă o cană de ceai. Poftim. Acum, spune-mi cu calm de ce te grăbești așa. N-are nici o legătură cu noi, la Mallibee.

– Mulțumesc, domnișoară Isobel, luând cana cu ceai. Sorbi nervoasă. Nu mi-a plăcut să vă spun asta, pentru că n-am vrut să vă îngrijorez. Și... ei bine... nu e tocmai loial față de Jackie... să repet lucrurile pe care mi le-a spus.

– Și, din moment ce Barton este favoritul tău, te temi pentru el? spuse cu demnitate, dar direct, domnișoara Isobel. Ești prinsă între loialitățile tale, Jane? Dar mă bucur că mi-ai spus. Jason Bassett este chiar indezirabil. Trebuie să fim cu băgare de seamă când mergem la Morilla. Evident, va fi și el acolo. Făcu o pauză. Oamenii fac atâta caz în preajma lui, continuă ea, ușor iritată. Cât despre Barton, când vede o șansă în orice, se pune pe treabă și învinge. Nu cred că mi-aș face griji că Barton ar da greș în a-și atinge scopul. S-ar putea să te surprindă, Jane dragă. Barton nu intenționează întotdeauna ceea ce spune.

– Ei bine... Jane își adună demnitatea. Dumneavoastră-l favorizați pe Andrew, să știți.

Domnișoara Isobel o fixă cu răceală. Apoi, se ridică brusc. Întinse mâna și atinse brațul lui Jane.

– Cred că în ce privește preferințele, amândouă suntem niște uneltitoare. Cât de bine pentru Mallibee că nu favorizăm aceeași persoană. Ar fi atât de necinstit față de cel rămas pe dinafară, nu?

Ochii celor două femei se întâlniră. Apoi zâmbiră.

– După asta, cred că vom bea o cană de ceai proapăt, spuse Isobel. Poate că tu ai băut deja două, însă eu n-am servit decât una.



---

## *Capitolul 14*

Camionetele erau încărcate cu mâncăruri exotice, haine, saci de dormit, ventilatoare portabile și – cel mai important – cu pepeni care crescuseră din abundență în zonele de lângă moara de vânt. Se făceau ultimele pregătiri pentru sfârșitul de săptămână de la Morilla.

Lui Jeckie i se părea ca o evacuare a tuturor locuitorilor. Un șir lung și ciudat de vehicule apărea de sub streășina clădirilor de tablă din spatele reședințelor personalului și se încheia abia în josul estuarului. Majoritatea mașinilor aparțineau fermierilor. Erau proprietățile lor. Toate fuseseră curățate și lustruite cu o zi în urmă, iar acum își făceau plinul la pompa de petrol.

Acum două zile, sosiseră câțiva fermieri călare, fiecare purtând după el un alai de cai de schimb. Doi dintre bărbați luaseră cu ei și caii pe care Andrew și Barton urmau să-i călărească. Plecaseră toți, asemenea unui detașament polițienesc, într-o agitație de praf, chiote și lătrat de câini. Entuziasmul și nerăbdarea erau molipsitoare – Jeckie se simțea și ea ca făcând parte din toată tevatura aceea. Știa că acum se simțea cu adevărat fericită, chiar dacă nu era decât temporar. Curând trebuia să plece acasă, dar în momentul acela își dorea să rămână pentru totdeauna la Mallibee. Iubea viața.

Imediat după răsăritul soarelui, Andrew le urcă în mașină pe mătușa Isobel și pe Jane, împreună cu bunurile lor. Căzuseră de acord mai devreme ca Jeckie și Barton să-i urmeze cu Land-Roverul, la jumătate de oră după ce ei aveau să plece. Asta, ca să nu fie nevoiți să conducă prin norul de praf al lui Andrew.

Era o dimineată frumoasă. Căldura nu se instalase încă. Briza de dimineată agita frunzele din copacii cu trunchiuri albe din jurul casei.

— Andrew va ajunge acolo cu câteva ore înaintea noastră, spuse Jackie, așezându-se lângă Barton. Mă miră că viteza cu care merge n-o sperie pe mătușa Isobel. Uită-te ce praf lasă!

— Pe mătușa Isobel n-o sperie nimic din ce face Andrew, spuse Barton, pornind motorul; apoi intră în viteza întâi. Cu el se simte ca și cum ar fi sub aripa ocrotitoare a unui înger. Schimbă din nou viteza și privi la Jackie. S-ar putea să aibă dreptate, știi?

— În adâncul întunecos al sufletului tău nu prea bun, îl admiri pe Andrew, nu-i așa?

— Va trebui să reflectez la asta, din moment ce ai adus subiectul în discuție, scumpo. Dacă stau bine să mă gândesc, majoritatea oamenilor îl admiră pe Andrew. Cu excepția ta, desigur. Ar trebui să iei aminte la atitudinea Sheilei. Sau ar fi mai bine să spun atitudinea pe care o urmărește? Dumnezeu! Știe cum să influențeze oamenii și cum să-și facă prieteni. Mai ales pe Andrew. „Da“ e cuvântul lui favorit, în ceea ce o privește pe Sheila.

— Te-a influențat și pe tine?

— Desigur, și pe mine. De ce nu? M-am asigurat să fie așa.

Lui Jackie i se păru cam neclar, până când Barton răspunse singur la întrebarea lui:

— Când e vorba de Sheila, e întotdeauna mai bine să fie mai mulți bărbați în preajmă. În felul ăsta, poate să-i învrăjbească. Sau n-o cunoști atât de bine pe Sheila?

— Ba da, o cunosc foarte bine. Și nu cred că ești tocmai galant când vorbești așa despre ea.

— Ei bine... vom aștepta și vom vedea, nu? spuse Barton, lăsând capul pe spate și râzând. Între timp, până ajungem la Morilla ești fata mea. De acord?

Jackie nu răspunse. Nu putea găsi nici o replică inteligentă în momentul acela.

Ferma Morilla stătea adăpostită din trei părți într-un amfiteatru larg, la baza dealurilor joase. În jurul acestui pedestal erau răspândite clădiri

exterioare și toate celelalte dependențe. Mai departe, în sud, se întindeau vilele, sediul și reședințele acționarilor. Arăta asemenea unui sat risipit. Copaci înalți, plantați în urmă cu poate mai mult de cincizeci de ani, umbreau majoritatea clădirilor exterioare și toate cele patru laturi ale casei. O alee străjuită de copaci cu trunchiuri albe ducea de la casă la intrarea fermei. În fața casei se întindea o peluză verde. Gardul era încărcat de flori de oleandru. Lemnăria casei era vopsită în alb, la fel cum păreau și trunchiurile copacilor.

Mult în depărtare, în spatele cercului de dealuri, răsărea un unic vârful golaș de stâncă roșie.

– Rar ți-e dat să vezi o asemenea priveliște, nu-i așa? spuse Barton. Oprise Roverul, ca Jackie să poată admira peisajul.

– Dar n-am văzut niciodată ceva atât de frumos! exclamă încântată Jackie. Ce culori! E ca o oază pictată în mijlocul deșertului!

– Ai grijă să nu te audă vreun Singleton vorbind despre „deșert“! râse ironic Barton. Asta, bineînțeles, dacă vrei să ajungi nevătămată acasă. Fiecare proprietar de fermă crede că are cel mai bun teren de pășunat din nord-vest. Ca vecini, se cuvine să-i lăsăm să creadă asta în continuare.

– Ca teren de pășunat, e mai bun decât Mallibee?

– Nu. Noi avem cincizeci de mile de estuar, de-a lungul graniței pajiștei exterioare. Ei au numai treizeci. E o diferență considerabilă. Adevăratul învingător, când vine vorba de terenuri bune de pășunat, e apa subterană. O parte din Mallibee se poate descrie ca fiind imense bucăți de pământ deasupra unor lacuri arteziene subterane. De aceea, toată lumea îl venerază pe bunicul Andrew Ashenden. A fost primul nordic care a cercetat apa subterană. Desigur, i-a revenit cel mai bun pământ. Dar nu insistăm prea mult pe asta de față cu Singletonii sau cu cei de la Nana Bindi. Pur și simplu le admirăm peluzele, morile de vânt și oazele de apă. Ne ținem respirația, dăm din capete și le spunem cât sunt de norocoși. Nu le spunem câte sonde avem la Mallibee. În felul ăsta, toată lumea e fericită.

– E un fel de a nu spune niciodată cu exactitate adevărul. Nu mi se pare tocmai cinstit, dar presupun că asta înseamnă să ai tact.

– E tocmai pacifist, asta e.

– Adevărat... încuviință Jackie, gândindu-se mai serios la problema de etică. Pacifismul e un stil de viață bun. Dar de ce nu aplicați aceleași principii și-n ce-l privește pe Jason Bassett?

Barton se uită încruntat la Jackie.

– Iar începi! Chiar ai căzut în mrejele acelui Jason Bassett, nu-i așa? L-ai văzut doar de două ori, așa că ce se întâmplă cu tine, Jackie? Nu poți fi la fel ca tot restul districtului!

– Nu mi s-a întâmplat nimic, Barton. Doar că mi-a plăcut. Foarte, foarte mult. Acum ți-am spus adevărul și numai adevărul. Dacă și restul districtului simte așa, atunci nu se poate să ne înșelăm toți, nu?

– Totul depinde de ce parte a muntelui deții, răspunse scurt Barton. Porni Roverul și-și continuă drumul spre casa cea colorată. La jumătatea pantei, opri brusc. Tocmai la timp, spuse el. Uite-l pe Andrew. Trebuie să fi venit cu mai mult de o milă pe minut, cum ai estimat. Trebuia să se ducă mai întâi la tabăra externă, să-l ia pe bătrânul Bill Snowden și apoi să vină aici.

Picioarele lui Jackie încetară să-și pescuiască pantofii, îndreptându-și ca o săgeată ținuta.

– Unde?

– Peste umărul tău stâng. Vine pe drumul din vest.

Jackie scoase capul pe geam. La o jumătate de milă în urmă, văzu gonind un nor roșu de praf, semn al unei mașini care se deplasa cu viteză.

– Tot praful ăla! spuse ea și în voce i se citi o ușoară mirare. Nimeni nu s-ar putea furișa la fermă în timpul zilei, nu-i așa? Poți vedea că se apropie ceva de la mile depărtare.

– Uită-te în oglinda retrovizoare. Îi vei vedea pe primii din oamenii care ne urmează de la Mallibee.

– Și mult în urma lor, un alt nor de praf. Următorul grup. Ce distracție trebuie să fie la fermă, să privească mașinile sosind de-a lungul câmpiei. Un soi de invazie de nori.

– Cum ai spus, Jackie. Nimeni nu se poate furișa, decât în toiul nopții. Aici, toată lumea lasă nori de praf în urmă.

– Hai să ne luăm la întrecere cu Andrew.

– Nu se poate. Cu talentul și dexteritatea mea la volan, am putea ajunge la gardul fermei în același timp. Cursă de coliziune! Ține-te bine. Suntem pe punctul de a porni!

Barton eliberă ambreiajul, intră direct în viteza a doua și începu să urce dealul. Sări peste viteza a treia și trecu la cea maximă cu o mișcare scurtă și rapidă a degetelor. Jeckie se ținea cu o mână de rama geamului, dar rămase cu ochii la urma de praf lăsată de mașina lui Andrew, care se grăbea spre casa de la Morilla.

Opriră în fața gardului cu o punctualitate teribilă. Andrew deschise portiera și coborî. Se îndreptă spre Land-Rover.

– Ai înnebunit sau ce, Bart? întrebă el cu răceală. Curba pe care ai coborât e foarte abruptă.

– Întreab-o pe Jeckie. Ea m-a îndemnat, spuse Barton zâmbind malițios. Vroia să te întreacă. Dar nu mă întreba de ce.

Jeckie coborî din mașină. Apoi își aminti de pantofi, care îi căzuseră din nou, din cauza emoției. Capul și umerii îi dispărură din nou în cabina Roverului. Când ieși, avea părul ciufulit – se lovise cu obrazul de scaunul mașinii – dar ținea pantofii sus, triumfătoare.

– Aproape c-am uitat de anexele vitale! Bună, Andrew, ce mai faci? Vii de departe în viteză?

„Asta l-a depășit! A făcut cu douăzeci și cinci de mile mai mult decât noi. Noi n-am mers cu viteză foarte mare decât pe panta aceea!”

El își împinse pălăria pe spate și se uită la ea. În ochii lui se citea ceva gânditor, ca o umbră. Nu spuse nimic un timp care păru lung. Jeckie se aplecă și-și puse primul pantof. Barton se dusesse la mașina lui Andrew și-i deschidea portiera mătușii Isobel.

Sângele lui Jeckie alerga nebunește.

„E o nebulie, dar avem un minut prețios împreună”, se gândi ea. „Ce-aș putea spune, să sune memorabil...? Oh! Doar dacă Andrew ar spune...”

Se luptă să-și pregătească zâmbetul și se strădui ca ochii să-i reflecte o lumină naturală. Apoi se ridică și întâlni privirea lui Andrew. Era aproape ca și cum el vroia să spună ceva...

O voce strigă peste peluză. O voce clară, veselă, tânără și irezistibilă.

– Bună, dragă Andrew! Oh, bună, Bart, împielitătule!

Poate că ar fi spus ceva, se gândi cu tristețe Jackie. Aproape c-o făcuse. Dar auzise cealaltă voce și se întorsese.

Era Sheila – dincolo de peluză.

Jackie nu putea vedea fața lui Andrew, dar văzu zâmbetul Sheilei. Era un zâmbet frumos, care conștientiza cumva genul de zâmbet cu care-i răspundea Andrew, oricare ar fi fost acela. Între ei se întâmpla ceva special. Un mesaj.

Jackie își privi picioarele, amintindu-și vag că pantofii erau fiecare la locul lui. Clipi ca și cum o clipă nu putu să vadă bine.

Se simțea în plus. Se întoarse spre Barton. Și el se uita la Sheila. Ciudat, însă, privirea lui era întunecată și învrăjbită.

– Ce se întâmplă cu tine, Bart? Nu te bucuri s-o vezi pe Sheila?

– Pe naiba! exclamă el, scuturând din cap. Sunt ocupat să gândesc. E nevoie de efort să gândesc. E muncă grea. Când muncesc din greu trebuie să arăt corespunzător, nu? Apoi zâmbi cu malițiozitate și o prinse de braț. Nu-ți face probleme pentru mătușa Isobel, Jane și bagaje. Andrew o să aibă grijă de ele. Hai să trecem pe lângă Sheila cu cele mai grăitoare figuri disprețuitoare și o să i te prezint doamnei Singleton. Tocmai iese pe verandă.

Barton ținea atât de hotărât mâna lui Jackie, încât nu avu de ales și se îndreptă spre gazda lor.

– Uite pe cine am la braț! spuse Jackie, când trecură pe lângă Sheila. Spera că sunase pe atât de veselă pe cât de strălucitoare arăta Sheila, care era pe punctul să-l ia ca o furtună pe Andrew.

– Bună, Bart. Înсуși Prințul-Cuceritor! răspunse ironic Sheila, ignorând-o cu dispreț pe Jackie. Ce va face Mallibee fără tine în dimineața asta, dragule?

– Foarte bine, mulțumesc, Sheila. I-am lăsat binecuvântarea mea. Ar fi mai bine să te duci s-o saluți pe mătușa Isobel, altfel vei cădea din grațiile ei. Adică: ale ei, ale lui Jane și ale întregului batalion; niciodată din grațiile mele, bineînțeles!

– Nu l-ai menționat pe Marele-Andrew, răspunse Sheila, privind-l cu drăgălășenie prefăcută.

Doamna Singleton traversase veranda, iar acum se îndrepta spre scări, cu brațele deschise.

– Bine ai venit la Morilla, Juliet, sau pot să-ți spun „Jeckie”? E mult mai apropiat, nu? Zâmbi plină de încântare și o luă de mână. Ar trebui să spun „bine ai venit în întregul nord-vest!”. E o zi mare când încă un Ashenden vine acasă, în locurile acestea vechi.

– Mulțumesc. Exact așa mi se pare și mie. Aș prefera să-mi spuneți Jeckie. Toată lumea o face.

Barton își agăță mâinile de curea și apoi le privi pe rând.

– Faceți primirea suficient de călduroasă, doamnă Singleton, o sfătui el, și Jeckie își va schimba numele cu Ashenden mai repede decât ajungi la împărțitul pieilor.

Doamna Singleton, slabă, cu părul grizonant, bronzată, dar foarte nerăbdătoare să facă pe plac tuturor și ei înseși, își întoarse zâmbetul de primire spre Barton.

– Bună, Bart dragă! exclamă ea. Vrei să spui că așteptăm curând niște vești grozave? În legătură cu schimbatul numelor?

Barton atinse cu afecțiune brațul doamnei Singleton.

– Ei bine, nu încă. Clătină din cap cu seriozitate ironică. Dar te rog, fă o primire călduroasă. Dacă luăm cina la fermă, trebuie să stai lângă Jeckie, față în față cu Sheila. În felul ăsta, pot s-o țin de mână pe una dintre ele și să mă uit la cealaltă.

Doamna Singleton se uită la Jeckie.

– Nu e revoltător? întrebă ea râzând. Dar aici îl adorăm toți, să știi. Desigur, îi iubim pe toți Ashendenii, întotdeauna.

– Mai ales pe mătușa Isobel și pe Andrew, completă Barton, prefăcându-se melancolic.

– Toți Ashendenii? îngână Jeckie. Deci și pe Jason Bassett? Expresia ei spunea că Jason nu trebuia lăsat în afara acestui cerc iubitor. Și el era un Ashenden.

Femeia mai în vârstă se uită mai întâi la Barton, apoi din nou la Jeckie. Zâmbetul ei avea un aer serios.

– Ei bine... cruțând sentimentele lui Barton... toți îl adorăm pe Jason, spuse ea scurt. Oricum, câteodată păstrăm asta pentru noi.

„Am meritat-o“, se gândi Jeckie. „Îmi spune că nu se cade să vorbești despre cum întregul district îl adoră pe Jason. Cel puțin, nu în fața unui adevărat Ashenden, cu un drept real la numele de Ashenden. Dar am făcut-o intenționat. Am vrut ca Jason să fie inclus.“

– Bart o să te conducă înăuntru, Jeckie, draga mea, continuă în grabă doamna Singleton. Băuturile sunt în camera soarelui, Bart. Știi procedura însemnatului. Te rog, explică-i totul lui Jeckie. Trebuie să mă duc s-o întâmpin pe domnișoara Isobel. Și pe Jane, desigur. Draga Jane! Trebuie să-i fac o primire specială.

Se grăbi înainte, lăsând în urma ei aura unei gazde amabile, cu suflet cald. Asta o atingea pe Jeckie acolo unde – se temea – poate că acum nu merita.

Se uită într-o parte, la Barton, așteptând să fie muștrată. Spre surpriza ei, el zâmbea destul de blând la ea. O bătu ușor, cu afecțiune, pe umăr.

– Dragă Jeckie! Nici n-ai trecut pragul și ți-ai scos ghimpii pentru Jason! Lasă, scumpo. O să-ți treacă. O să te maturizezi din clipă în clipă.

– Crezi? se lamentă ea. Îl luă de braț în timp ce urcă scările și traversară veranda. Vrusese se spună: „voi reuși vreodată să nu-mi mai scot ghimpii?“. Sprâncenele ridicate ale lui Barton îi spusese că interpretase jumătatea de întrebare ca pe o recunoaștere dureroasă a unei afecțiuni speciale pentru Jason.

– Oh, bine! spuse ea cu voce tare. Asta-i viața! Hai să mergem să găsim camera aceea a soarelui și băuturile acelea! Cred că am să îndrăgesc locul asta. Simt deja asta.

– Totul în anticiparea că o să vină Jason, presupun...

– Presupune în continuare, Bart dragă. Câteodată ai dreptate, câteodată te înșeli...

– O să-mi spui odată?

Ea îl strânse de braț, plină de afecțiune.

– Da! O să-ți spun într-o zi... exact asta! Râse, revenindu-i starea de spirit dinainte.



---

## *Capitolul 15*

Toată ziua se auziră zgomote de vehicule și de călăreți sosind din câmpii, din toate direcțiile. Devenea din ce în ce mai incitant. Aerul era încărcat de strigăte de bun-venit, pe măsură ce călăreții ajungeau în galop, învăluți în nori de praf.

Pe veranda casei, doamna Singleton și unul sau doi dintre vizitatorii celebri țineau ceremonialul de primire. Mese mici, scaune de răchită, fotolii și o masă lungă de trestie, acoperită cu o mușama albă, erau aranjate cu meticulozitate. Masa lungă era încărcată cu toate soiurile de aperitive; un bol încântător cu flori proaspete adăuga culoare. La celălalt capăt al mesei erau pepeni galbeni care așteptau să fie serviți de către oaspeți și gazde.

Copiii se întreceau în jurul peluzei, iar frații și surorile lor mai mari se antrenau deja pe pășunile pentru cai.

Ferma Morilla avea o casă mare de oaspeți, construită pe latura sudică a reședinței; aici, mulți dintre vizitatori desfășurau deja bagajele, bârfa veselă și pe ei înșiși. Unii dintre cei mai apropiați vecini și prieteni ai Singletonilor erau instalați chiar în camerele de pe veranda reședinței.

De-a lungul drumurilor care soseau din est și din nord la Morilla, veneau caravane trăgând după sine mașini mari de teren învăluite în praf. La un moment dat se opriră, dispersându-se în umbra întinsă a copacilor. Aerul răsună de strigăte de bun-venit și de cele care răspundeau la saluturi. Pălării cu boruri largi, de fermier, erau fluturate și bătute de genunchi cu încântare, pe măsură ce stăpânii lor se întâlneau cu prieteni pe care nu-i mai văzuseră, probabil, de la ultimul grătar la Morilla, în urmă cu un an.

Pe alea pietruită, domnul Singleton și fiul său cel mare îi întâmpinau pe nou-veniți. Pe veranda laterală, doamna Singleton împărțea căni cu ceai.

Jeckie le ajuta pe celelalte fete să aducă biscuiții pentru ceai și sandvișurile pentru doamnele mai în vârstă. Aerul de veselie și de anticipare aproape că o intoxica.

„Ar trebui să facem asta și acasă“, se gândi ea. „La o proporție mult mai mică, desigur, pentru că avem o fermă foarte mică. Morilla, ca și Mallibee, e la fel de mare ca un sat. Nu mai lipsește decât un bar!“

Atenția lui Jeckie era pe jumătate concentrată să admire scena. Cealaltă jumătate era ocupată să se uite după Jason și să se întrebe unde se duse Andrew.

Și unde era Sheila?

Poate că Andrew și Sheila plecaseră undeva împreună. Ei bine, destul de cinstit! Dacă erau iubiți, sau chiar pe punctul de a deveni iubiți, era un lucru normal. Se întreba, pe jumătate timidă, asemenea cuiva care se amesteca acolo unde nu era cazul, ce fel de iubit ar fi Andrew. Dacă ar fi vorba despre ea... Nu putea trece de acel „dacă“.

Ei bine, să presupunem că Jason venea! Poate că avea să înceteze să se mai gândească unde era și ce făcea Andrew. Când Jason avea să sosească, avea să fie și ea fericită. Și împăcată.

Dar nu! Nu putea să se simtă așa pentru că mătușa Isobel stătea într-un fotoliu de răchită, privind peluza fermei, urmărind cum sosesc oamenii. Fața ei era indulgentă și zâmbetul ocazional arăta blândul, dar demnul amuzament față de tot ce se petrecea.

Jeckie știa că trebuia să-i fie loială mătușii Isobel. Își dădea seama că nu avea să poată vreodată să-i aducă afrontul de a alerga sub ochii tuturor să-l întâlnească pe Cavalerul Negru de la Mallibee. Zâmbi în sinea ei la gândul de a-i spune lui Jason că așa se hotărâse să-l numească. Doar de dragul distracției, desigur!

Oare ce trebuia să facă atunci când Jason sosea? Să stea pe loc și să fie fată cuminte? Dezgustător! Și totul din cauza marelui conflict de familie, pe care nu-l înțelegea decât pe jumătate.

Gândurile ei fură întrerupte pentru că în jurul verandei principale, îndreptându-se spre scaunul mătușii Isobel, venea Andrew. Era însoțit de un bărbat înalt, cu umeri largi și bronzat; evident, un fermier.

Văzându-l în mijlocul atâtor oameni, Jeckie observă încă o dată cât de diferită era atitudinea lui față de a celorlalți. Avea aerul acela anume – sobru și simplu, emanând totuși, subtil, forță. Îl distingea oriunde se afla. Avea o curtoazie tăcută în felul în care saluta din cap într-o parte, sau se scuza în cealaltă, traversând prin mulțime.

Bărbatul care-l urma, purtând o pălărie cu boruri largi, era aproape la fel de înalt ca Andrew. Avea o înfățișare plăcută, deși trăsăturile lui erau dure. Și mai degrabă rezervat. Purta cizme de vâcar, cu tocuri, așa că probabil asta era cauza. Văcarii erau întotdeauna duri și rezervați. Era mai solid decât Andrew, iar gura îi era încheștată într-o manieră serioasă, de parcă, anticipând iminenta întâlnire cu mătușa Isobel, își impusese anumite bariere, dar nu în defensivă.

Jeckie se întoarse să vadă cum avea să-l primească mătușa pe acel nou-venit cu înfățișare interesantă. Apoi, ochii i se măriră, speriați.

Jane, care stătea alături de mătușa Isobel, pălise. Pe jumătate se ridicase, pe jumătate se prăbușise la loc, în scaunul ei, arătând dintr-o dată pierdută, ca și cum singurul loc de imediată siguranță era sprijinul solid al scaunului. Își aplecă în grabă capul și-și privi mâinile în poală.

Între timp, mătușa Isobel și noul venit își strânsesă mâinile.

Câteva clipe mai târziu, un alt bărbat sosi de după colț. Când o văzu pe Jeckie, se opri. Expresia lui arăta ca și cum diagnostica expresia de pe fața ei. Apoi, se uită la mătușa Isobel. Rămase neclintit, urmărind mai întâi mica pantomimă a lui Jeckie arătând tristă, apoi pe aceea a mătușii Isobel scuturând grațioasă mâna bărbatului care sosise cu Andrew. În cele din urmă, privi aproape cu îngrijorare cum Jane se ridică, arătând dintr-o dată ca o creatură blândă, speriată, care tânjea să se ascundă, fără să îndrăznească, însă, să o ia la fugă. În schimb, făcu gestul politicos de a urma exemplul mătușii Isobel și strânse mâna noului venit.

Zărind-o pe Jeckie, ochii lui Andrew deveniră îngândurați și totuși tăinuitori. Ea se întoarse și-l văzu pe celălalt care sosea din colțul verandei.

Fața i se luminează:

– Jason! spuse ea. Vocea ei era plină de adevărată încântare. Un răstimp destul de lung, uită complet că acolo, în mijlocul lor, se găsea dușmanul celor de la Mallibee. Nu-l văzu decât ca pe propriul ei prieten mult așteptat. Toată amintirea hotărârii ei de a proceda cum se cuvine față de mătușa Isobel se risipi în aerul cald și uscat.

Sări din scaunul ei, băjbăi cu piciorul după pantofi și reuși să încalțe unul. Se temea ca Jason să nu se întoarcă și să dispară. Alergă pe verandă spre el, fluturând în aer pantoful stâng.

– Jason! strigă ea. Te rog, nu pleca. Vreau să vorbesc cu tine.

– Bună, Jeckie. Zâmbi, privind-o cu înfinită căldură, poate chiar tandrețe. Jeckie își simți inima răspunzând, ca și cum acel organ vital ar fi fost făcut din argint viu. Ce mai face Jeckie, zilele astea? întrebă Jason. Văd că iar ți-ai pierdut un pantof. Cred că ți-ar prinde bine să ai mereu lângă tine un borcan cu lipici. Care e, de data asta? Stângul sau dreptul?

– Stângul, răspunse ea. Întotdeauna pierd obiectele astea blestemate. Unul sau celălalt!

Cu mâna liberă prinse brațul lui Jason să se sprijine, apoi se aplecă să-și pună pantoful. Jason privi creștetul ei strălucitor. Zâmbetul ei era aproape indulgent, aproape tandru.

Barton, care se afla la douăzeci de metri, în mijlocul unui cerc de prieteni, îi urmărea pe cei doi. Colțurile gurii sale erau trase; părea sobru.

Pe verandă, Andrew terminase perzentările dintre mătușa Isobel, Jane și văcarul nou-venit. Se întoarse și privi spre locul în care stătea Jeckie, sprijinită de brațul lui Jason și încheind ritualul de admirare a pantofilor care se găseau, în cele din urmă, la locul lor. Acum, se uitau unul la celălalt și-și zâmbeau.

Andrew se încruntă. Se întoarse din nou spre Jane, care stătea ca o statuie, arătând ciudat de răătăcită, ca și cum întâlnirea cu noul venit avusese asupra ei un efect supărător. Andrew o prinse de braț și o ajută să se ridice. Apoi, alunecându-i mâna sub cotul ei, făcură împreună câțiva pași, până la balustrada verandei. Îi spuse câteva cuvinte, apoi începu să-i arate ceva privitor la copiii care alergau pe peluză. După un minut sau două, cu mâna tot sub cotul ei, se îndreptară spre capătul îndepărtat al verandei.

– Ce mai faci, Jeckie? întrebă Jason. Vreau să spun, cum te simți când ai ambii pantofi în picioare? Zâmbetul lui malițios era molipsitor.

– Sunt bine, mulțumesc. Cu sau fără ambii pantofi în picioare. Jason dragă, hai să facem o plimbare, te rog. Vreau să fii doar al meu câteva minute. Vei fi, nu-i așa? Vreau să văd ce se întâmplă în toate celelalte locuri. Au ajuns oamenii de la Mallibee cu caii lor?

Jason păru surprins. Ezită o clipă. Apoi, spuse:

– Bineînțeles că vom face o plimbare, Jeckie. Dar va trebui să fie scurtă. Sunt oameni cu care trebuie să mă întâlnesc și oameni cu care nu. Ești îndeajuns de înțeleaptă să înțelegi asta?

– Da, dacă cei „pe care nu trebuie să-i întâlnești” înseamnă Andrew și Barton.

– S-ar putea. E mai bine să nu forțezi nota acolo unde știi dinainte că nu va funcționa. Aici, în nord, sunem mai irascibili.

Se îndreptau spre țărcul pentru cai, de-a lungul grajdurilor.

– Ei bine, știu exact ce vrei să spui, încuviință Jeckie. Conflictul familial e de vină, nu? Poate că n-ar trebui să vorbim despre asta. Vreau să spun... abia dacă sunt o Ashenden. Și stau la Mallibee. Dar ei toți mă consideră una dintre ei.

Zâmbetul lui Jason se lărgi.

– Nu fi atât de serioasă în privința asta, Jeckie, o sfătui el. Mai sunt și alți oameni în lume, în afara Ashendenilor. E adevărat că a existat ceea ce numești „conflict”. Eu îl numesc „divergență de opinii”. Sper că într-o zi, în viitorul nu prea îndepărtat, o să se rezolve de la sine. Cine știe? Să ne ținem degetele încrucișate, hm?

– Da. Zis și făcut! zâmbi Jeckie, ridicând două degete încrucișate spre a-și pecetlui cuvântul. Râseră amândoi.

Își lăsă din nou mâna în jos, abia abținându-se să nu-l ia de braț în timp ce se plimbau. Se gândea la toți cei de pe verandă, care îi urmăreau. Privi în treacăt profilul lui Jason.

– Cine era bărbatul pe care i l-a prezentat Andrew mătușii Isobel?

– Neil Cameron. E expert în creșterea vitelor. Specialitatea lui e rasa Santa Gertrudis. Și Brahmin. Rase care n-au mai fost încercate aici.

– E doar un vizitator oarecare al Morillei? Sau Andrew se gândește din nou să aducă rasa Santa Gertrudis? Sau poate Brahmin, de data asta? Trebuie să cultivi sorg pentru ele, nu-i așa, iar asta necesită sol jilav și temperaturi ridicate. Jackie își ridică sprâncenele, gânditoare. Știu că ei cresc astfel de vite undeva, în sud. Dar acolo pământul este cu totul diferit...

– Vorbește fiica unui fermier, spuse Jason, zâmbind. Oricum, ai dreptate, într-o oarecare măsură, Jackie. Ar fi doar un experiment, cu excepția faptului că Mallibee Downs are o bucată de pământ în partea nord-vestică, unde iarba crește din abundență în majoritatea perioadelor anului. Asta datorită apei subterane și a scurgerilor continue pe pantele cele mai înalte, de după perioada umedă. Adevărata frumusețe a apei aceleia este că ea continuă să susure prin spărturile din chei și în perioada uscată, atunci când e cea mai mare nevoie. Acoperă o zonă destul de întinsă de pășcut și este un flux constant. Cred că Neil Cameron cunoaște alte ierburi mai favorabile care ar putea fi semănate.

– Vorbești de parcă și ție ți-ar păsa de experiment.

El încuviință din cap.

– Știu reputația lui Neil Cameron. Îl respect și-mi place. Mi-a părut rău când a trebuit să plece data trecută. Acum, că s-a întors, sper că iasă bine.

– Cred că ești un om foarte bun, Jason. Le dorești numai binele lui Andrew și lui Barton, când tot timpul ei...

– Nu numai lui Andrew și lui Barton, șopti Jason. Mai este o persoană care contează, Jackie. De fapt, contează foarte mult.

Se uită la chipul care-l privea.

– Dacă-i fac pe plac acelei persoane, continuă el, de data asta zâmbind diabolic, cine știe? S-ar putea să-mi atrag încă un vot la alegerile pentru președinția districtului. Cum ar fi, Jackie? Două pentru Ashendeni și unul pentru mine?

– Râzi de mine, spuse Jackie. Nu cred că te gândești întotdeauna numai la tine...

– Așa cum spun unii? Întrebă el, cu sprâncenele ridicate.

Jackie rămase neclintită; îi apăsă din nou cuta dintre sprâncene.

– Nimeni nu spune nimic, afirmă ea sec. Vreau să spun... nimic care să însemne ceva rău. Conflictul acela stupid de familie e învăluit într-o tăcere de nepătruns, e aproape un mister. Ceva în legătură cu vânzarea muntelui. Jason... te rog. De ce l-ai vândut?

– Să câștig bani, desigur, spuse el, luându-i de pe ochi o șuviță de păr. Tuturor ne plac banii, nu? Și toți avem nevoie de ei. Ți-au trebuit bani ca să zbori la Mallibee, nu-i așa? Pe Andrew îl vor costa bani să-l angajeze pe Neil Cameron și să aducă noua rasă de vite. Pe cei de la mina Westerly-Ann îi costă bani să ia minereul de fier din chei. Cel mai mult, îi costă bani pe comercianți și Guvernul să construiască linia ferată până la port – și să construiască portul acela la Oceanul Indian. Și să aducă acolo navele. Costă bani să plătești oameni să echipeze portul, linia ferată și mina.

– Te rog, încetează, Jason, îl imploră Jackie. Nu mă pricep prea bine la aritmetică, dar știu că afacerea cu minereul de fier costă milioane și milioane de dolari. Am citit despre asta în ziare. Dar despre tine...?

– Despre mine, draga și scumpa mea Jackie? Lasă în pace câinii care dorm. În felul ăsta, nu-ți vor face nici un rău.

– Să-mi facă rău? Dragă Jason, știu că nu mi-ai face vreodată rău... dacă la tine te referi... Se întrerupse. Jason nu mai zâmbea. Și nici nu glumea. Ochii lui erau foarte serioși.

– Ești atât de sigură, copila mea dragă?

– Desigur... ezită ea. Cineva alerga spre ei, dinspre zona cu copaci de lângă casă.

– Jackie! Jackie! Oh, bună, Jason! Despre ce discutați tu și Jackie? Dumnezeu! Atât de serioși, pe deasupra!

Era Sheila. Vocea ei era cristalină și veselă, și totuși avea un ton ușor ridicat și curios.

– Oh, bună, Sheila! spuse Jackie. Ce costum superb de călărie! Ai fost jos, la țarcuri?

– Desigur! Doar nu crezi c-am de gând să mă agăț de vreo tavă cu ceaiuri, alăturându-mă doamnelor de pe verandă? Se întâmplă prea multe afară. L-ai văzut pe Andrew, Jackie? Mi-a promis că vine la țarcul unde se înșeuează caii.

– Era pe verandă, stătea de vorbă cu mătușa Isobel și cu Jane.

Sheila se prefăcu îmbufnată. Făcu un botic impresionant, urmărind efectul său asupra lui Jason.

– Nu crezi că le vede destul de des pe mătușa Isobel și pe Jane, la Mallibee, în timpul anului?! protestă ea. Jason, dragule, ce-ai zice să vii la o plimbare călare?

– Mă tem că nu pot acum, Sheila. Jason schiță ușor un zâmbet. Dar iată că vine cineva care s-ar putea să accepte. Privi peste umărul Sheilei. Amândouă fetele se întoarseră în același timp.

– E Bart! spuse Sheila și în vocea ei limpede răsună un ton extaziat. Scuzați-mă, voi doi. Sunt pe cale de a-l înfuria pe Andrew. Se presupune că Bart trebuie să vadă ca fermierii să nu exagereze cu veselie lor! Acum, am să-l iau cu împrumut. Priviți-mă!

Alergă spre Barton.

– Bună, Bart dragă! Perfect! Ai deja cizmele de călărie! Repede, în colțul țărului sunt priponiți doi cai superbi, înșeuăți.

Jeckie o urmări plecând.

– Dar de ce să-l înfurie pe Andrew? Vrea să spună că-l face gelos? întrebă ea, nedumerită. Andrew nu e genul de persoană pe care s-o poți enerva. Ei bine, nu prea des... Roși când se întoarse și dădu cu ochii de Jason, care o privea curios.

– Nu mi-am dat seama că vorbeam cu voce tare, spuse ea râzând. Încetează să te mai uiți așa la mine, Jason! Să știi că nimic din ce face Sheila nu mă îngrijorează. Ne cunoaștem de mulți ani. Așa e ea...

– Aveam sentimentul că Barton venise pentru tine, nu pentru ea, spuse el, urmărind-o atent. De fapt, te căuta mai devreme... înainte să înceapă petrecerea aceea cu ceai pe verandă. Priponise doi cai în colțul țărului.

Jeckie îl luă din nou de braț.

– Chiar crezi că sunt geloasă, nu? râse ea. Nu. Te înșeli. Și să nu-ți pară rău nici pentru Barton. Se pricepe foarte bine să facă în așa fel încât lucrurile să iasă exact așa cum vrea, procedând așa cum vrea.

– Dar în privința Sheilei, se pare... spuse el, bătând prietenește mâna lui Jeckie. Sheila e o fată frumoasă. Și inteligentă.



– Are un zâmbet absolut încântător și e mai mult decât fermecătoare. Și da, sunt invidioasă, dar nu geloasă. Este o diferență, nu? Să mergem lângă gard, să ne sprijinim de el. Ne putem pune câte un picior pe stîngia cea mai joasă și să vorbim despre prețul lînii și, în general, să părem doi proprietari de fermă. Pămîntul trebuie să fie singurul nostru subiect de discuție.

– Cum rămîne cu subiectul meu... muntele? Și minereul de fier care se îndreaptă spre mare? O privi iscoditor, tachinînd-o cu zâmbetul lui.

– Mai bun. Hai să vorbim despre faptul că mi-ar plăcea să revăd muntele. Mă duci... mergem doar noi doi? Nimeni altcineva?

El ezită o clipă.

– Cred că exact asta o să fac, spuse el în cele din urmă. Am un avion mic în josul pajiștei Morilla, lângă țarcurile pentru însemnat. Ți-ar fi frică să zbori cu mine?

– Nu mi-ar fi frică să fac nimic cu tine, Jason, spuse ea, strângându-i brațul și aproape sărind în fața lui, în timp ce se îndreptau spre garduri. Nu ne înțelegem bine? Ne cunoaștem ca și cum am fi prieteni de secole.

– Crezi? Foarte bine. Vom zbura când voi putea aranja. Nu putem pleca chiar acum... am isca un adevărat spectacol, nu? Și, te rog, copilă dragă... amintește-ți să-ți iei pantofii. Și să-i păstrezi în picioare. De unde voi ateriza avionul, va trebui să ne cățărăm pe stînci abrupte.

– Oh, așa voi face, spuse veselă Jackie.

\*\*\*

În ziua următoare, în mijlocul entuziasmului general, se ținură întrecerile anuale de echitație. Apoi, urmă jocul de polo. Primul meci fu între echipa de la Morilla și cea de la Nana Bindi. Câștigătorul trebuia să se confrunte, în ultima zi a sfârșitului prelungit de săptămână, cu echipa de la Mallibee, din care făceau parte Andrew și Barton.

În seara care urmă primului meci de polo se organizează grătarul.

Mese lungi fură așezate în linie, la o distanță oarecare de foc. Mai departe, grătare de câmp, acoperite cu cărbuni, mocneau liniștite. Mesele erau încărcate cu tot soiul de mâncăruri. Pепенii galbeni și zemoși aveau mândria de a sta în centru.

Jeckie consideră că era diplomatic să-l evite pe Jason în caleidoscopul acela de lumini și umbre. Trebuia să se gândească la sentimentele mătușii Isobel. Într-o zi sau două, avea să zboare cu Jason și să revadă muntele. Dacă trenul avea să treacă, avea să vadă bucățele din el îndreptându-se spre mare. În seara aceea, era mai înțelept și mai amabil față de mătușa Isobel, probabil și față de Jane, să nu fie văzută prea mult în compania lui Jason. Instinctul o făcea să nu-și dorească să-l enerveze nici pe Andrew. De fapt, același instinct o făcea să-l și evite. Gândul care o tulbura cel mai mult era cum să aranjeze excursia cu avionul astfel încât să nu-i jignească pe cei de la Mallibee. Deși vroia să facă lucruri incitante, se temea puțin de dezacordul lui Andrew. Poate că era atât de ocupat să aranjeze care oameni de la care fermă să meargă pentru împărțirea pieilor de vită, la sfârșitul weekendului, și făcându-i poate curte Sheilei, încât nu avea să observe nimic din ce făcea ea. Ar fi mult mai preocupat de motivul din care Sheila îi acorda atâta atenție și flirta cu Barton. Oare Andrew știa cum îi plăcea Sheilei să-și învrăjbească admiratorii?

---

## *Capitolul 16*

Când festinul se încheie, fu timpul ca ușile de lemn ale magaziei pentru lână să se deschidă și să înceapă dansul.

Mai întâi, fu rândul copiilor. Plutiră pe podeaua magaziei, ținându-se de mâini și rotindu-se haotic. În cele din urmă, se lăsară purtați într-un dans de hambar mai formal. O oră mai târziu, fură serviți cu felii de pepene galben și cu înghețată, după care fură trimiși la culcare și adulții asediară încăperea.

Erau îndeajuns de mulți fermieri adepți ai instrumentelor muzicale încât să alcătuiască o orchestră. Când se auziră primele acorduri, adolescenții și adulții luară cu asalt ringul. Capetele argintii stăteau pe băncuțele aranjate pe marginea ringului de dans.

Sheila fu prima invitată la dans. Câteva minute, ea și Frank Carson de la Nana Bindi avură ringul numai pentru ei. Orchestra schimbă timpii folkului vechi cu un ritm mai modern, iar Sheila și Frank făcură o adevărată demonstrație de dans. Privitorii încântați băteau din palme în ritmul melodiei.

— Cum e, ca spectacol gratuit? o întrebă Barton peste umăr pe Jackie.

— E bun, oftă Jackie, cu adevărată admirație. Uite cum plutește părul Sheilei în urma ei. Și ce mișcări rapide are. E o dansatoare minunată. Și Frank e bun.

— Ei bine... frumoase cuvinte din partea unei verișoare despre cealaltă. Hai să le stricăm petrecerea, hm? Doar de dragul distracției! Ia-l pe Frank, iar eu o fur pe Sheila.

Jeckie se uită la Barton cu prefăcută ironie.

– De ce vrei să-i răpești atât de mult timp Sheilei, Bart? E destul de evident, să știi. S-ar putea să vrea să încheie dansul cu Frank. În afară de asta, încerci cumva să-l înfurii pe Andrew?

– Uită-te la fratele Andrew, acolo, lângă palmieri! Arată cumva supărat?!

– E mult prea demn ca să-și arate sentimentele. Oricum, credeam că Sheila era... ei bine, partenera lui specială. Mi-ai spus asta, într-un fel. Cu siguranță, mătușa Isobel și Jane consideră că Sheila are prioritate în ceea ce-l privește pe Andrew.

– Să mergem să-l întrebăm, vrei? spuse Barton, schimbându-și dintr-o dată atitudinea. Se uită la ea, străduindu-se să afișeze vechiul său zâmbet malițios.

Jeckie îl luă de braț. Era destul de șocată.

– Oh, nu, Bart! Nu fi prostuț! Ar fi de-a dreptul... Se opri.

– De-a dreptul cum? Zâmbetul lui nu fusese nicicând mai malițios.

– Nu știu. Se uită din nou în direcția palmierilor. Alții se alăturaseră dansului, iar Andrew nu mai urmărea dansatorii. Se uita dincolo de ring, la ea și la Barton. Avea o expresie aproape enigmatică, pe care Jeckie o numea în secret „expersia carte-închisă”. Nu putea fi descifrată. Și totuși, atingea ceva înăuntrul ei. Era aproape ca și cum el ar fi vrut să spună ceva. Și totuși, poate că n-ar fi făcut-o niciodată. Arăta singur – ceea ce nu era cu puțință, desigur. Era cel mai important bărbat de acolo. Toată lumea dădea mâna și vorbea cu Andrew. Bărbații îl monopolizau cu discuțiile lor despre vânzările de lână, despre cum timpurile se schimbau și despre venirea unei noi rase de vite. Era omul celor din jur, doar că ochii lui o urmăreau câteodată pe Sheila dansând cu unul și flirtând cu altul. Numai acum se uitase în felul acela, pe jumătate rezervat, pe jumătate provocator, la ea – Jeckie. Oare ce gândise? Că acum ea era cea care flirta cu Barton?

Dădu drumul brațului lui Barton și se întoarse din calea privirii stânjenitoare a lui Andrew, urmărind din nou dansatorii. Apoi, văzu ceva care o făcu să-și mărească ochii, surprinsă.

– Uite, Barton. Uite! strigă ea veselă. Jane dansează. Chiar dansează!  
– De ce nu? Așteaptă numai să se revină la ritmurile vechi... poate chiar vals. Bătrânelele astea știau să danseze pe vremea lor. În plus, Jane a mai dansat cu Neil Cameron și înainte de seara asta... îți spun sigur. Nu e un papă-lapte, dar e un adevărat virtuoz pe ringul de dans. Așteaptă, Jeckie, până când tinerii vor abandona și se vor retrage să fumeze sau să bea bere. Ringul se va elibera pentru fermieri și pentru toți Neil Cameronii din mulțime. Vei vedea dans de hambar adevărat. Rapid și focos!

– Minunat! Dar nu-i mai spune „bătrânică“ lui Jane, Bart. E emoționată și puțin de modă veche, dar încă n-a încărunțit.

– Dumnezeu! Va trebui să-i facem rost lui Neil de o sticlă cu vopsea. Va trebui să se țină de treabă. Cu siguranță, are tâmpilele cărunte.

– Ce legătură are cu Jane? începu Jeckie. Trecu în revistă toate doamnele care stăteau pe băncuțe și dintr-o dată o zări pe mătușa Isobel. Oh, uită-te la mătușa Isobel! exclamă ea. Nu arată minunat în acea încântătoare rochie albastră? Și privește-i fața. Zâmbește! Fără nici o rețineră. Se uită la Jane. Se bucură că Jane dansează...

– Se întâmplă să țină foarte mult la Jane, spuse Barton tâfnos. Se schimbaseră dintr-o dată. Toți ținem foarte mult la ea. E una dintre noi. Familia de la Mallibee. Cine-i face rău lui Jane, ne face rău tuturor.

– Dar, Bart, n-am vrut să spun nimic rău, spuse Jeckie uluită. Doar că mă bucur. Foarte mult. Dumnezeu! Sunt aici de câteva săptămâni și încă mă mai nedumeriți. Vă place să vă învăluiți în mistere.

– De ce?

– Slavă Domnului, Bart! Tocmai am văzut peste umărul tău cel mai mare mister dintre toate.

– Nu mă uit. Așa că spune-mi tu.

– Pregătește-te să auzi, atunci! Andrew vorbește cu Jason! Chiar îi vorbește!

– Scuză-mă cât timp mă întorc cu sparele. Trebuie să văd cu ochii mei asta...

– Ca să crezi? Ei bine, mă bucur că-și vorbesc. Poate că au rezolvat. Conflictul familial, mă refer.

– Nu poți ști niciodată, nu-i așa? remarcă Barton, aproape nepăsător. Aș fi putut conta pe tine, dulce Jackie, să fii cu ochii pe favoritul tău, Jason. Și să știi ce face în orice clipă.

– De ce nu m-ar interesa Jason? Toată lumea vorbește cu el. Tot timpul, cineva întreabă de el sau vorbește cu el. De ce n-aș face și eu la fel?

– Vânătoare de voturi. Asta e politica lui. Vorbește cu toți, le zâmbeste tuturor. Le aruncă tinerelor domnișoare câte o privire sugestivă, sărută toți copiii care-i ies în cale... asta ar putea însemna și pe tine, iubito. Se pricepe de minune să câștige voturi... doar vărul nostru este Președintele districtului. Barton vorbea foarte succint, învârtind-o pe Jackie. Vino afară, sub copaci, comandă el. Că veni vorba de sărutat, a venit vremea sărutului, iubito. Dacă nu ne grăbim, nu vom mai găsi loc sub copaci, din cauza celorlați iubiți.

– Vin afară pentru că vreau să iau puțin aer. Voi permite un sărut, ținând cont că este unul între veri.

– Bine. O conduse spre ieșire. Vom vedea ce fel de sărut este în momentul când vom încerca, hm?

„Mă întreb cum ar fi un sărut ca între veri cu Jason... Sau cu Andrew...”

Ei bine, cu Andrew, nu-și dorea un sărut ca între veri. Ar fi fost formal. Foarte rezervat. Oare ar fi fost mai bun decât dacă n-o săruta deloc?

Noaptea trecea și Jackie începu să fie din ce în ce mai solicitată ca parteneră. Oricum, Sheila le eclipsa pe toate celelalte fete. Nu numai că era frumoasă și plutea ca un fulg, dar era și foarte inteligentă. În jurul ei, indiferent dacă dansa sau stătea de vorbă între melodii, era plin de râsete. Când dansa își lăsa capul pe spate și părul îi plutea în valuri. Toată lumea – tinerii, cei de vârsta a doua și capetele argintii – o privea. Zâmbeau și încuviințau, șoptindu-și în spatele mâinilor.

Toți, cu excepția lui Barton. Dintr-un motiv ciudat, se uita urât. Cât de misterioși erau toți!

Într-adevăr, Sheila era vedeta balului, se gândea Jackie. Bart ar fi trebuit să fie mândru de ea. Fără îndoială, Sheila era pana fascinantă de la pălăria Ashendenilor.

Dacă era ceva ce o chinuia pe Jackie, era să-l vadă pe Andrew dansând cu Sheila. Deși pe chipul ei se citea fericirea, avea un comportament mai rezervat. Îl asculta cu atenție – aproape ca și cum uitaseră amândoi că dansau.

Puțin mai târziu, Jason dansă cu Jackie și în timp ce cursul serii luase o întorsătură atât de încântătoare, nu se putu abține să nu tragă cu ochiul peste umărul lui să vadă reacția celorlalți Ashendeni. Nu zâmbeau, dar se uitau toți și, cu excepția lui Barton, fețele lor aveau o expresie politicoasă. Barton o privea acum cu un aer de superioritate, nu numai cu scopul de a o tachina, credea ea. Îl zări o dată pe Andrew: se uita la ea. Apoi, se răsuci pe călcâie și ieși pe ușa principală.

„Deci, acum știi“, se gândi ea cu tristețe. „În ciuda faptului că vorbește cu Jason, pe Andrew chiar îl deranjează. Consideră că-i dezamăgesc.

Dar cum rămâne cu ceilalți? Oare încearcă să ascundă de ochiul public rănilor Ashendenilor?“

În sufletul ei, se ruga să nu-i deranjeze realmente. Astfel, o putea întreba pe mătușa Isobel dacă putea să zboare cu Jason. Cum trebuia să procedeze? Se simțea aproape în nouălea cer – cu excepția dezacordului lui Andrew – și nu putea îndura să se gândească la consecințe.

Andrew dansă cu Jane și mai târziu cu gazda de la Morilla. Apoi, ieși afară cu Sheila să mănânce pepene galben și înghețată, împreună cu Frank Carson și cu o altă fată. O dată, doar o singură dată, Jackie crezu că traversează ringul s-o invite la dans, însă străinul – Neil Cameron – îl opri să stea de vorbă. Între timp, o invită la dans supraveghetorul de la Mallibee. Așa că, se gândi ea plină de regret, se dusesse șansa ei!

Și așa, petrecerea se încheie.

– Te-ai simțit bine, Jackie, draga mea? o întreabă mătușa Isobel, în timp ce-și spuneau noapte bună, pe verandă.

– Oh, da. Vă mulțumesc mult că m-ați lăsat să vin la Mallibee și că m-ați luat aici, la sfârșitul acesta de săptămână. Niciodată nu m-am distrat atât de bine!

– Niciodată? Mătușa Isobel păru ușor surprinsă. În sinea ei, înțelesese, după cât de fericită arăta nepoata ei, că trecuse peste legătura

sentimentală cu tânărul acela nepotrivit din Marină. Din cauza asta, se simțea ușurată. Între timp, unde dispăruse Barton? Ar fi trebuit să fie acolo, să-i spună lui Jackie noapte bună. Avea să-i vorbească despre asta lui Jane, mai târziu. Ea putea să-i atragă discret atenția lui Barton, dimineată. Barton mai degrabă exagerase în noaptea aceea, când flirtase mai tot timpul cu Sheila! Era total lipsit de eleganță să încerce s-o facă geloasă pe Jackie. Pe deasupra, denota și lipsa bunelor maniere. Barton nu intuia niciodată marile ocazii. Ce păcat!

Între timp, unde era Jane?

— În seara asta, toată lumea pare să se poarte neobișnuit, spuse ea cu voce tare, întorcându-se spre camera ei.

— Dar este o noapte neobișnuită, nu? spuse Jackie. Adică, un astfel de grătar al întregii comunități nu se organizează decât o dată pe an, nu?

— Da, desigur.

— Și nu-i așa că Jane a arătat splendid?

— Pe vremea ei, Jane a fost o fată foarte frumoasă, draga mea, spuse tăios Isobel. Mă mir că n-ai observat asta mai înainte, Juliet. Se întoarce și o privi gânditoare. Uneori, îmi doresc să-ți fi folosit adevăratul nume. „Juliet“ sună mult mai demn...

— Decât „Jackie“? Îmi pare rău, mătușă Isobel. „Juliet“ e un nume frumos, știu. Dar întotdeauna am fost tachinată din cauza lui. Toate glumele acelea cu Romeo! Încă de când eram mică și nu știam cine e Romeo. Apoi, numai mama îmi spune „Juliet“, atunci când e supărată pe mine. Are o tonalitate subtilă... dacă înțelegeți ce vreau să spun. Nu cumva sunteți supărată pe mine?

— Pentru numele lui Dumenzeu! De ce-aș fi supărată pe tine, copila mea?

— Ei bine... am dansat cu Jason Bassett. Știu că vă este foarte antipatic și m-am gândit că v-a deranjat.

Mătușă Isobel o studie în lumina palidă de pe verandă.

— Cred că a venit timpul, spuse ea încet, să uităm toate animozitățile. Sunt prea bătrână să mai am bătăi de cap cu tot felul de conflicte familiale. Jackie, dacă o vezi pe Jane când ieși, îi spui că aș vrea să vorbesc cu ea? Bineînțeles, nu după ce am stins lumina.



– Da, am să-i transmit, spuse repede Jackie, nerăbdătoare să-i facă pe plac. Și vă mulțumesc pentru faptul că nu mai vreți bătaie de cap cu conflictele. Mă bucur în mod special de asta. Am să vă spun dimineață de ce.

Se întinse și o sărută, apoi traversă în fugă veranda.

„În seara asta, s-a întâmplat ceva cu starea de spirit a fetei ăsteia!“, reflectă Isobel, deschizând ușa camerei ei. „Sper sincer că nu e o aventură fulgerătoare cu acel Jason Bassett. Cel mai nepotrivit lucru! Mai rău decât cu cel din Marină. Politică și petreceri! Ce viață! Va trebui să vorbesc dimineață cu Andrew despre asta. Desigur, Barton i-a acordat prea multă atenție Sheilei. E posibil s-o fi supărat pe Jackie și să nu fi încercat decât să disimuleze. Dar apoi, toată lumea îi acordă atenție Sheilei! Barton nu e singurul.“

\*\*\*

Clinchetul de clopoțel din inima lui Jackie se datora faptului că Jason dansase cu ea și o făcea să se simtă bine... dar Andrew fusese cât pe-aici să danseze cu ea. ăsta era un motiv să viseze cu ochii deschiși.

Așa că, una peste alta, noaptea fusese minunată!

---

## *Capitolul 17*

Zilele treceau și petrecerea de la Morilla rămase pentru Jeckie nu mai mult decât o încântătoare, dar vie, amintire. Era ceva ce avea să uite în parte, în decursul anului ce urma. Oare se putea autoinvita la Mallibee anul următor, pe vremea asta? N-ar fi minunat dacă mătușa Isobel o invita înainte?

Dar mai era mult până atunci. În momentul acela, trebuia să facă față refluxului.

Dintr-o dată, la fermă nu mai rămăseseră decât mătușa Isobel, Jane, Cassie, una dintre fete și ea. Celelalte două fete – ajutoarele în casă – plecaseră acasă, în vacanța de la jumătatea anului.

Bărbații plecaseră toți la reuniunea de la hotarele fermelor, pentru împărțirea pieilor de vită. Andrew, Barton, Neil Cameron și majoritatea fermierilor plecaseră. Luaseră cu ei obiectele de campat și mâncare. Puțin invidioasă, Jeckie credea că se distrau de minune acolo. Nu știa ce-i lipsea cel mai mult la fermă: sunetul pașilor lui Andrew, când venea seara acasă, sau plimbările cu bicicleta pe care ea și Barton le făceau de dragul distracției. Aștepta cu nerăbdare sosirea Sheilei de la Nana Bindi, la sfârșitul împărțitului pieilor, dar se și temea de ea. Sheila avea să strălucească la fermă. Jeckie simțea că, alături de vivacea ei verișoară, avea să pară foarte ștearsă.

Chiar și în afara casei, totul părea foarte tăcut și nemișcat. Numai grădinarul și cel mai bătrân dintre fermieri rămăseseră acasă să supravegheze animalele din grajduri

Acum, în casa de la Mallibee era o lume numai a femeilor.

Zece zile mai târziu, Sheila Bowen sosi de la Nana Bindi cu avionul lui Frank Carson. Și el se ducea la împărțitul pieilor.

Mătușa Isobel și Jane, încuviințând împreună din cap, fură de acord că Jackie avea de acum companie. Stăteau și se uitau, se gândi Jackie, așteptând ca Sheila să fie din nou animată și amuzantă. Nu fură dezamăgite. Casa păru să răsunе de vocea ușoară a Sheilei.

În primele câteva zile, toată lumea fu veselă. Cu siguranță, prezența Sheilei le făcea mare plăcere mătușii Isobel și lui Jane.

Acum că toți bărbații plecaseră, începuse sezonul „curățeniei de primăvară”. Nu conta faptul că în nord nu exista primăvară, nici toamnă. Sheila povestea cu entuziasm ce ar face dacă ar fi la conducerea fermei Mallibee.

– Uite, Jackie, spuse ea într-o zi, când ieșiră la o plimbare călare. Când voi locui la Mallibee, am să ridic o apărătoare de vânt de-a lungul hotarelor celui de-al doilea țarc. Este o zonă dezastruoasă, oribilă. Un teren pur și simplu plictisitor și searbăd.

Jackie nu rată acel „când voi locui la Mallibee”. Oare Andrew îi adresase deja întrebarea decisivă, care pentru mătușa Isobel și pentru Jane însemna căsătoria dintre alte acțiuni ale Mallibee și numele Ashenden?

– Hm... spuse ea gânditoare. Dar nu crezi că Andrew I, al II-lea și al III-lea ar fi scos din discuție posibilitatea asta, dacă s-ar fi ivit vreodată?

– Oh, au fost – și mai sunt – niște persoane de modă veche. Cu excepția lui Bart. El e în pas cu timpurile. Uită-te la draga mătușă Isobel! Trăiește încă în vechea tradiție Ashenden. Ai văzut ce rochie a purtat la grătarul de la Morilla?! Era, fără îndoială, în stil Victorian.

– Așa e, dar era încântătoare – pentru mătușa Isobel. Face oarecum parte din personalitatea ei. Mi s-a părut că arăta superb în ea. E foarte grațioasă și demnă. Toată lumea o respectă pentru asta.

Sheila se uită la Jackie.

– Ei bine, tu știi mai bine, spuse ea râzând. Și tu ești puțin cam demodată, Jackie. E normal să-ți placă stilul ei, nu? Taifasurile acelea lungi cu Jane! Faptul că-i spui mereu Jane-dragă! Ce-ai pățit, Jackie? Obişnuiai să fii în pas cu moda. Nu cumva te adaptezi locului?

– Poate... puțin. Îmi doresc să nu mă fi încăpățânat atât în a nu veni aici, anii trecuți. Acum, aș vrea să vin destul de des... doar să fiu invitată.

– Invitată? Eu am venit pur și simplu. La urma urmelor, avem anumite drepturi. Amândouă! Într-o zi, amândouă vom moșteni acțiuni la locul acesta vesel.

– Mi-aș dori din tot sufletul să nu fi existat acele acțiuni, spuse brusc Jackie.

Își priponiseră caii la umbra unui copac cu trunchiul alb, lângă estuar.

– Ți-ai dori ce?! Trebuie să fii nebună!. Acțiunile acelea valorează o mică avere. În afară de asta...

– Da? În afară de asta, ce? Jackie o privi curioasă pe verișoara ei. Sheila își dădu capul pe spate, apoi se așeză mai bine în șa.

– Ei bine... îți oferă un atu în plus, nu crezi? La fel ca părul strălucitor sau dinții albi. Este un bonus la farmecul natural. Înțelegi foarte bine la ce mă refer, Jackie.

– Vrei să spui că ești de o valoare materială specială pentru Mallibee?

– Pfui! Chiar spui lucrurilor pe nume, nu-i așa?

Jackie își dădu ochii peste cap și apoi privi în zare.

– Nu prea-l văd pe Andrew ținând numărătoarea atuurilor unei persoane, fie ele părul strălucitor sau dinții albi. E prea onorabil și prea demn ca măcar să se gândească la astfel de lucruri.

– Deci, asta crezi, nu? Izbucni în hohote de râs. Oh, Jackie! Cât de naivă ești!

– Nu, nu sunt. Și, din moment ce purtăm discuția asta atât de deschisă, ca între verișoare, cred că nu ești tocmai cinstită cu Andrew. E distractiv să glumești și să te tachinezi cu Barton, așa cum ai făcut la Morilla. Dar nu cred că e o idee prea strălucită să încerci să faci gelos un bărbat. Asta ai făcut, nu? Vroiai să-l înnebunești pe Andrew...

Sheila se uită cu ochi mari la Jackie.

– Dumnezeu! Ce gânduri ciudate îți vin în minte! Iar eu am crezut tot timpul că eu eram cea neglijată. Felul în care priveai de jur-împrejur. Felul în care făceai ochi dulci. Și în care-ți aruncaai șuvița aceea de păr din ochi. De ce n-o tai, oricum?

Ochii lui Jackie se măriră încât aproape lăcrimară. Nici măcar nu auzise vreo remarcă despre șuvița aceea.

– Eu... făceam ochi dulci? Nu mi-am dat seama.

– Ba da, Jackie dragă. Fii deșteaptă și ascultă sfatul cuiva care știe multe despre lumea plină de malițiozitate a legăturilor amoroase. Am avut multe, așa că știu toate răspunsurile. În locul tău, m-aș mulțumi cu Jason și aș termina toată tărășenia. Are o slăbiciune pentru tine, așa cum majoritatea oamenilor știu și cum a fost foarte evident la Morilla.

– A fost? Jackie era speriată. Jason?

– Desigur că a fost evident. În afară de asta... sunt aproape sigură că păcatele pentru vânzarea muntelui Mallibee i-au fost iertate. L-am auzit de două ori pe Andrew vorbind cu el prin stația de emisie-recepție. Asta a fost când am plecat cu Andrew să închidem izvoarele de apă de la hotare. Știi că atunci când cele mai îndepărtate izvoare de apă sunt închise, oile se hrănesc în direcția următorului grup de izvoare? Acesta este mult mai aproape de țarcurile de însemnat. Inteligent, nu crezi? Le închizi apa, și oile vin singure la tine.

Jackie nu spuse nimic. Minunea însemnatului prin simpla acțiune de a închide izvoarele de apă o uimise deja prin absoluta simplitate a ideii.

Sheila ridică frâiele și le plesni de grumazul calului ei. Acesta porni înainte și luă distanță. Arăta foarte incitant, încântătoare, se gândi Jackie, urmând-o îndeaproape. Era mai ușor să călărești așa, când gândurile îți erau ocupate cu subiecte ca însemnatul și ca poveștile de iubire între persoanele de la Mallibee. Avusese un sentiment din ce în ce mai curios că schimbarea bruscă a lui Jane avea de-a face cu sosirea expertului în vite cu vag accent scoțian, Neil Cameron. Jane devenise din ce în ce mai interesată de obiceiurile și nevoile exotice ale raselor Santa Gertrudis și Brahmin. Citise toate ziarele de pe masa lui Andrew despre cultivarea și îngrijirea sorgului – hrana de care aceste vite aveau nevoie.

Poate că Jane vroia să investească în rasele acelea bine cotate. Astfel de lucruri se întâmplau la ferme, mai ales la acelea unde se înaintau cereri de explorări miniere. Aplicații acestor cereri deveneau un fel de sindicat, din care făcea parte toată lumea de la fermă – angajați și angajatori. Până

și șoferii investeau o anumită sumă în animalele pe care le conduceau de-a lungul a sute și sute de mile de deșert. În felul acesta, aveau un interes legitim în a vedea animalele transportate în siguranță la magazine. Dacă șoferii puteau, de ce nu și Jane-dragă?

Jeckie credea că femeia învățase enorm de multe despre viața în regiunile sălbatice, de când făcuse prima milă cu avionul spre nord. Desigur! O investiție pentru Jane! Era genul de lucru pe care Andrew și mătușa Isobel l-ar face. Și Barton. Nu era de mirare că toți îl primiseră înapoi cu brațele deschise pe Neil Cameron. Ceva pentru toată lumea, într-o nouă aventură.

Jeckie se simțea ceva mai bine, acum că rezolvase micul mister. Totuși, mai rămânea o întrebare. De ce brusca și evidenta iertare a lui Jason Bassett? Și asta, în același moment în care Neil Cameron revenise la Mallibee?

Totul se petrecuse din senin. Propria ei vizită și sosirea Sheilei!

Jeckie se opri la umbra unui copac. Se simțea cam prost din cauză că era atât de curioasă. Doar că se atașase atât de mult de Mallibee! Începuse să simtă că acolo era locul ei. Nu mai era oaspetele fără nici o tragere de inimă. Și-ar fi dorit din tot sufletul să nu fi simțit așa înainte.

Dar ce spusese Sheila despre ea? „În locul tău, m-aș mulțumi cu Jason și aș termina toată tărășenia“.

Dumnezeule! Doar nu credeau, în sufletul lor colectiv, că dacă ea, Jeckie Bennett, se căsătorea cu Jason Bassett, atunci acele acțiuni pe care avea să le moștenească într-o zi părăseau imediat familia și intrau în contul lui Jason, așa că „mai bine să se împace cu Jason“! Oare asta era? Era posibil?

Barton putea fi destul de deschis și s-o tachineze pe tema asta! Dar Andrew! Nu putea să îndure dacă Andrew gândea astfel. Era onorabil și integru și inima ei tresărea de fiecare dată când îl vedea, sau când îi auzea vocea. Sau când îi auzea pașii venind noaptea pe verandă. Și totuși, era la fel de departe de ea, ca stelele de pe cer.

Nu Andrew!

Chiar și Jane-dragă, dacă era să fie. Barton, desigur. Probabil și mătușa Isobel, căreia îi păsa cel mai mult de Mallibee și de ființele de acolo.

Sheila – da. Pentru că Sheila, în felul ei frivol, ascundea realmente o puternică meticulozitate. Mai ales când alesese avantajele materiale ale poziției sociale și stilul răsfățat de viață pe care-l ducea.

Ce saltea confortabilă ar fi pentru Sheila Mallibee! Grătarul anual s-ar ține la Mallibee, în loc de Morilla. Sheila s-ar îngriji de asta. Poate ar construi un alt etaj la casă; astfel, ar putea avea scări. Iar Sheila – născută pentru asta, prin înclinații și atitudine – ar sta în capul scărilor.

Jeckie își trecu mâna peste ochi.

„Inventez tot felul de prostii“, se gândi ea cu tristețe. „Sunt o naivă, la urma urmelor. Gândesc numai lucruri oribile și-mi fac singură rău“.

Își întoarse calul și porni la pas spre țarcul de înșeuat. Nici măcar nu se uită unde se dusesse Sheila. Avea s-o urmeze cât de curând, oricum. Probabil călărise să-l întâlnească pe Andrew. De acum, trebuia să sosească din clipă-n clipă.

\*\*\*

Ziua următoare, un avion argintiu ateriză în josul pășunii fermei.

Soarele nu încetase să strălucească și pământul încă se învârtea pe axa lui.

Jason Bassett venise la ferma Mallibee!

Mătușa Isobel, cu Jane plutindu-i alături, aștepta în capul treptelor verandei. Câni de ceai, biscuiți proaspeți, sandvișuri atrăgătoare și prăjituri cu fructe erau pregătite.

Lui Jeckie pur și simplu nu-i venea să-și creadă ochilor.

Surprinse privirea Sheilei. „Îmbufnarea“ de ieri dispăruse; fusese uitată și iertată. Evenimentele răsunătoare de azi îi alungaseră totul din minte și din priviri.

– Fiul risipitor se întoarce, așadar, acasă! spuse Sheila. Chiar și ea era uluită. Și nu ne-au spus un cuvânt măcar!

– Cred că le plac misterele, răspunse Jackie. Mistificarea este un mod de a-ți petrece timpul la Mallibee. Se concentrează în a face ca totul să pară o surpriză.

– Și a se distra, adăugă Sheila. Dacă cel care urcă pe rampa aceea ar fi Barton, s-ar aștepta să vadă ceva zâmbete.

– Și dacă ar fi Andrew, ar fi oare zâmbete?

Sprâncenele Sheilei se ridicară împreunate, uitându-se la Jackie.

– Ar fi mai bine să-l întrebi asta pe Andrew. S-ar putea ca răspunsul lui să te surprindă.

Era prea târziu pentru alte replici. Jason era în dreptul treptelor verandei și mătușa Isobel zâmbea, dar cu ceva reticență, spre el.

Jason își scoase pălăria și făcu o plecăciune ușoară.

– Bună dimineata, domnișoară Ashenden, spuse el. Ați fost foarte amabilă să-mi permiteți să vin.

– Deloc, Jason. E foarte frumos din partea ta că ai venit. Vrei să urci pe verandă, te rog? Se întoarse puțin: și, Jane dragă, crezi că am putea servi ceaiul acum? Sunt sigură că Jackie o să te ajute. Cassie a făcut biscuiți proaspeți... pentru ocazie.

– Desigur, domnișoară Isobel. Jane era foarte emoționată. Dar se reținea destul de bine. Deprinsese ceva din demnitatea mătușii Isobel.

– Oh, dragă, îi spuse ea lui Jackie, când intrară pe ușa laterală. Ce ocazie! Cred că ar fi trebuit să fie și ceilalți aici. Mă refer la Andrew și la Barton.

– A fost un drăguț că i-a spus „domnișoară Ashenden“, nu-i așa? spuse fericită Jackie. Ca văr din familie, trebuie să știe că ea a adoptat doar numele acesta. Și la Morilla, toată lumea i-a spus „domnișoară Ashenden“. Mi s-a părut minunat.

– Ei bine, desigur, sunt obișnuiți cu asta. Cei mai mulți probabil nici nu știu că are un alt nume de familie. Până la urmă, domnișoara Isobel face parte din vechea generație de Ashendeni. E cu mult mai în vârstă decât majoritatea proprietarilor de ferme și a soțiilor lor.



– Da... presupun că este. Mă întreb de ce a venit Jason? Ce l-ar putea aduce?

– Ei bine... înainte de a intra în bucătărie, cred că ar trebui să-ți spun ceva, Jackie. Nu totul poate fi spus prin stația de emisie-recepție, știi? Oamenii de pe aceeași lungime de undă pot auzi accidental convorbirile altora.

Jane ținea mâna pe ușa de plasă a bucătăriei, dar n-o deschise. În schimb, stătea neclintită, arătând ușor stânjenită, ca și cum, fiind pe punctul de a încălca o confidență, ar fi avut remușcări.

– Cred că a venit s-o întrebe pe domnișoara Isobel dacă te poate lua cu aeroplanul lui să vezi mina Westerly-Ann din aer! spuse ea după un timp. Ai vedea unde sapă să scoată minereu de fier din muntele Mallibee și nu știu dacă domnișoarei Isobel i-ar plăcea asta. Nu știu cum să spun, dar cred că trebuie să știi dinainte că am presentimentul că Jason s-ar putea să te întrebe... ei bine... ceva personal. Era atât de nerăbdător să te ia cu el. Nu m-am consultat cu domnișoara Isobel în privința asta, dar nu cred că o fată... vreau să spun o tânără fată, ar trebui să fie nepregătită să...

– Nepregătită? Jackie era nedumerită. Apoi, se făcu lumină. Vrei să spui... crezi că... s-ar putea să...?

Jane încuviință solemn din cap.

– Da. Oh, Doamne, oare am făcut bine că ți-am spus?

Culoarea urcă în obraji lui Jackie.

– Dar de ce crezi – ei bine...? Adică, Jason și cu mine nu ne cunoaștem atât de bine. Îl iubesc. E așa de dulce. Atât de bun. Dar nu...

– Vrei să spui că nu te-ai gândit la asta? Că tu nu...?

– Nu m-am gândit la asta. Nu în felul ăsta. desigur, Barton mă tachina deja, dar asta nu era decât de dragul amuzamentului.

– Da, Barton, spuse tristă Jane.

– Oh, Jane dragă! Nu-mi spune că ar trebui să mă îndrăgostesc de Barton doar ca să vă fac tuturor pe plac. Dintr-o dată, Jackie era exasperată, dar făcea tot posibilul s-o ascundă.

– Ei bine... nu tocmai... dar ar fi fost... ei bine... frumos. Vreau să spun, pentru mine. E o greșeală din partea mea, desigur, dar Barton este favoritul meu. Asta pentru că Andrew este preferatul tuturor celorlalți, desigur. Nu numai al domnișoarei Isobel, ci și al celorlalți acționari de la Mallibee. Și al majorității angajaților fermei. Îi respectă atât de mult judecata. Și este atât de politicos. Ei bine, nu te uita așa, Jeckie! Cineva trebuia să-l iubească pe Barton. Așa că... am făcut-o eu!

Jeckie atinse impulsiv mâna lui Jane.

– Cred că e cel mai norocos om din nord, să te aibă întotdeauna de partea lui, Jane. Acum, hai să mergem să aducem blestematul acela de ceai și blestemații aceia de biscuiți. Cavalerul Negru de la Mallibee s-a întors cu intenții bune pe pământul natal, așa că poate servi o masă caldă. Un simbol al iertării și în același timp, o urare de bun-venit.

Până când Jane, Jeckie și ceaiul de dimineată sosiră pe verandă, orice lucruri importante fuseseră spuse între mătușa Isobel și Jason, fuseseră spuse. Sheila dispăruse în direcția grajdurilor, așa că luară ceaiul doar ei patru.

– Jason zboară în dimineata asta în chei, Jeckie, spuse mătușa Isobel, ca și cum era ceva ce remarca, accidental, o dată pe săptămână.

Jeckie scoase un „Oh!” pentru că de fiecare dată când se uita la Jason, simțea cum se îmbujorează. Oare trăia într-adevăr în această jumătate târzie a secolului douăzeci, sau nu? O întrebase Jason pe mătușa Isobel... ei bine... ce crezuse Jane că era posibil să întrebe? Cu siguranță, toți erau foarte de modă veche.

– Da, mătușă Isobel. Se temea că ea însăși se comporta în stil victorian.

– Ar vrea să te ia cu el, să vezi panorama de deasupra cheilor. Ți-ar plăcea să mergi, draga mea? A spus că te-ai putea întoarce până la mijlocul după-amiezii.

Jeckie își dorea la nebunie să meargă, dar trebuia să traducă sentimentul acesta înapoi în timp, să sune așa cum se aștepta mătușa Isobel. Nu din cale-afară de entuziasmată.

– Într-adevăr, mi-ar face plăcere să merg. Mai ales cu Jason...

Jason se uita la ceva ce alunecase pe podea, aproape de scaunul lui. Zâmbetul lui era foarte larg.

– Oh, la naiba! exclamă Jackie. Știam că pantofii or să strice tot. Nu l-am aruncat. A căzut pur și simplu...

Mătușa Isobel și Jane se uită la ea cu ochi mari, evident uluite. Zâmbetul malițios al lui Jason deveni și mai generos, aplecându-se să-i ridice pantoful.

– Poți să sari într-un picior? o întreabă pe Jackie, cu o strălucire diabolică în ochi. Cred că am să păstrez pantoful ăsta ca suvenir. Vârî pantoful în buzunar, se ridică și-i întinse brațul lui Jackie. Dacă obosești să ȳopăi, adăugă el, să știi că te pot lua oricând în brațe. Avionul meu e destul de departe, în josul pajiștei. Mă tem că ai de făcut o distanță considerabilă într-un picior.

Mătușa Isobel și Jane păreau năucite. Amândouă aveau figuri amuzante și ciudate, însă nici una nu scoase vreun cuvânt.

– Îmi dai o lecție, nu-i așa, Jason? Jackie își dădu pe spate șuvița indolentă care-i stătea pe ochi. Ei bine... am să-ți demonstrez. Sunt campioană la sărit într-un picior.

---

## Capitolul 18

Jeckie se ținu de cuvânt și țopăi tot drumul. Chiar și atunci când hotărârea lui Jason slăbi, ea perseveră.

– Am spus c-o voi face, așa că va trebui să mă lași, Jason, declară ea.

Când ajunseră la avion, Jeckie decise că micul aparat nu era deloc înfricoșător, când venea vorba să zboare cu el. Era atât de mic. Semăna cu o libelulă care stătea delicată pe iarbă, la hotarul pajiștei. Și strălucea ca aripile unei libelule.

– N-o să pornească, sau ce? întrebă Jeckie, în timp ce Jason o ridică și o așeză în locul ei.

– Nu în mâinile mele! Nici cu un anumit suvenir care poartă noroc. Închise bolta de plexiglas, scoase pantoful din buzunar și-l așeză pe marginea tabloului de comandă. Mai ai încă de țopăit, copilă. Ai să vezi mai târziu.

Jeckie ignoră amenințarea.

Decolară, luându-și brusc elan spre cer.

– Vrei, te rog, să-mi spui ce se întâmplă la Mallibee? întrebă Jeckie. Deodată, am obosit să mă învârtesc în jurul atâtor mistere.

– Te referi la faptul că oaia neagră a familiei este din nou binevenită acasă? Oaia neagră fiind eu?

– Da, la asta, printre altele, încuviință ea din cap.

– Care altele?

– Ei bine! Ce legătură are sosirea lui Neil Cameron cu razele de fericire care ameteșc dintr-o dată atmosfera la fermă? Apoi, din nou, de ce ești iertat că ai vândut muntele? La urma urmelor, nu te poți răzgândi, nu?

Călătorește în continuare spre mare în vagoane. De acolo se va răspândi în țări depărtate, transportat în nave de șaptezeci de mii de tone. Nu-l poți aduce înapoi, să construiești muntele din nou, nu?

– Nu, nu pot. În afară de asta, nimeni nu-l mai vrea în felul ăsta. Nici măcar Andrew sau mătușa Isobel.

– Nici măcar...? Jason, nu cumva încep să-mi pierd mințile?

– Nu încă, Jackie, dar poți să încerci în continuare, spuse el râzând. Ashendenilor nu le-a plăcut că muntele Mallibee este desființat. Nici mie. Dar trebuie să se miște în pas cu timpul, așa cum am făcut eu. Muntele acela și jumătate din coloanele cheilor înseamnă pentru oamenii acestei țări milioane și milioane de dolari. E minereu solid de fier. Piețele din nord au mare nevoie de așa ceva. Piețele din Europa, la fel. Nu... a fost trist să pierdem muntele Mallibee, dar resentimentele au fost cauzate de panta de la poalele lui și de fâșiile de pământ pe care crește iarbă tot timpul anului, datorită scurgerilor de apă din fisurile din chei.

– Dar de ce? E pământ... milioane de acri. Peste tot.

– Dar nu pământ pe care, în climatul acesta, să crească iarbă tot timpul anului. Văile acelea erau locul unde aveau să fie aduse noile rase de vite.

– Pe Andrew l-a deranjat faptul că n-a mai putut face experimentul cu Santa Gertrudis și cu Brahmin?

– Experimentul cu vitele, da. Cu siguranță. Dar adevărata lovitură a fost pierderea lui Neil Cameron. El lucrează numai cu Santa Gertrudis și cu Brahmin. Ele sunt specialitatea lui. Asta știe și din asta trăiește. În țara lui nu sunt Hereford nici cu, nici fără coarne. E un om de crescătorie, nu un șofer sau un fermier, în sensul obișnuit al cuvântului.

– Dar s-a întors! De ce? Nu lucrează cu Hereford.

– Da, s-a întors. În valea de la poalele muntelui Mallibee e pace din nou! Și asta, doar din cauză ca Neil Cameron s-a întors! Am găsit o altă întindere de pământ... în chei. O viroagă lungă, fără adâncime. Acolo sunt văi și defilee care n-au fost niciodată explorate. Un adevărat pământ al nimănui. Întinderea asta cu iarbă este ideală pentru experimentul lui Andrew. Există și o ieșire de acolo, odată ce se va excava un drum.

– Așa că vitele de rasă s-au întors! Și odată cu ele, și Neil Cameron! E foarte impresionant. Nu mai sunt și alți experți?

– Ba da. Dar numai unul este Neil Cameron. Jackie, mă tem că de aici intrăm într-un domeniu privat. Cred că ar trebui s-o întrebi pe domnișoara Isobel – nu pe Jane – despre Neil Cameron.

Jane! Jackie simțea cum se face lumină. Jane era răspunsul la toate. Fusese atât de diferită la grătar și după aceea: ca și cum descoperise curcubeie!

– Din moment ce ai tras și singură concluziile, am să-ți confirm că ai dreptate. Da... totul are legătură cu Jane. Jane n-a cunoscut niciodată un alt mod de a trăi, în afara celui de la Mallibee, al părinților și al bunicilor ei. Le este loială Ashendenilor. Nimic nu poate schimba asta.

Jackie închise ochii. „Jane! Jane și Neil Cameron!”

– Așadar, continuă Jason, acum că am găsit în chei un alt teren potrivit, vitele se pot întoarce. Cu ele, revine și Neil Cameron. Nimic n-ar fi convins-o pe Jane s-o părăsească pe domnișoara Isobel la vârsta aceasta înaintată, știi, Jackie? Nici măcar Neil Cameron. Cu toate că a încercat. Cred că un bungalow frumos în apropiere s-ar putea s-o convingă să se mute la câțiva iarzi. Ce zici? Va fi totdeauna acolo, s-o ajute pe domnișoara Isobel.

– Cine a găsit terenul? Andrew sau Barton?

– Ei bine... Jason privea butoanele de control. Jackie se întoarce spre el.

– Jason... Și nu nega, te rog. Nu mă învălui pe mine, sau Mallibee, într-un alt nor de ceață. Tu ai descoperit pământul, nu-i așa? Face parte din pământul tău, pe care nu l-ai vândut odată cu muntele. Am dreptate, nu? Știu, insistă ea. Știu că tu l-ai descoperit, pentru că Barton mi-a arătat într-o zi pe harta din birou unde se termină Mallibee. Acolo, la nord de fermă, era pământul care ți-a mai rămas după ce ai vândut o parte minei Westerly-Ann. Rămășițele acopereau dealurile joase și viroagele dinapoia cheilor. Erau marcate ca „terenuri necercetate”. Barton a spus că numai prospectori ciudați și exploratori de ocazie au trecut vreodată pe acolo. Era un teritoriu sălbatic, neatins. Barton mi-a spus...

– Ei bine... spuse Jason, râzând cu malițiozitate. Oricine poate urî mina, pentru simplul fapt că este o mină. Dar geologii minei Westerly-Ann au fost cei care au descoperit bucata aceea frumoasă de pământ pentru păscut, în spatele cheilor. Tocmai locul pentru anumite rase speciale de vite!

- Și pentru Neil Cameron?
- Și pentru Neil Cameron, desigur. Îți amintești bărbații pe care i-ai întâlnit la aeroport în ziua în care ai sosit? Barton a întârziat să apară.
- Da, desigur. Te-ai furișat și mi-ai pus pantoful în picior.
- De aceea păstrez acum un pantof de-al tău. E un simbol norocos. Cei doi erau de la mină și veniseră să se întâlnească acolo cu mine, să-mi spună despre zona aceea de pășunat. Au și cercetat-o pentru mine.
- Dacă aș fi știut... spuse ea plină de regret, în timp ce avionul începu să piardă din altitudine.
- De ce? Chiar atât de mult m-ai urât că eram ticălosul în războiul de la Mallibee?
- Nu. Te-am iubit, Jason. Ai fost atât de draguț în ziua aceea. Eram obosită și cu inima frântă. Apoi, tu ai fost bun cu mine și am realizat că am venit într-o lume nouă. Că pot s-o iau de la început. Dar, vezi... mai târziu... faptul că-mi plăceai atât de mult m-a făcut să mă simt neloială față de ceilalți de la fermă. Uram să mă simt așa. Mă făcea să-l critic pe Andrew și asta uram cel mai mult.
- De ce? Ar fi bine să-i spui unchiului tău favorit...
- Unchi, pe naiba! Ești vărul meu drag și te iubesc. Nu vroiam să-l critic pe Andrew pentru că vroiam foarte mult să sufăr din dragoste pentru el. Oricum, nu puteam face asta, pentru că el... ei bine... cred că e îndrăgostit de Sheila.
- Jason râse. În hohote. Jeckie se întoarse spre el și-l privi uimită. Se presupunea să ia în serios confesiunea ei.
- Ce-i așa de amuzant? întrebă ea, indignată.
- Ar fi amuzant dacă ar fi adevărat, Jeckie dragă. Andrew și Sheila? Oh, nu, niciodată. Barton este alesul Sheilei, dacă se vor strădui amândoi. Sunt de aceeași teapă. Au totul în comun. Se plac reciproc și, mai important, au un interes sporit ca anumite acțiuni să aterizeze în locul potrivit... la Mallibee Downs Pastoral Company.
- Sub ei, terenul era de un roșu asemenea fierului. Mușuroaie punctau ici-colo pământul. Din loc în loc erau risipiți copaci cu trunchiuri albe care rupeau monotonia locului.

Cheile nu mai erau atât de albastre, acum că erau mai aproape de ele și zburau mai jos și la vest de-a lungul flancurilor lor. Coloanele de stânci erau pline de cicatrice, iar blocurile imense de roci dezgolite erau albe sau ruginii.

– Dar Andrew? rosti după un timp Jackie, abia îndrăznind să formuleze întrebarea.

– Andrew nu e bărbatul care să-și arate sentimentele. E un loc puțin cam singuratic acolo, la înălțimea de unde trebuie să vadă se afacerile familiei, știi? El e managerul, iar Ashendenii n-au fost niciodată un grup ușor de condus. Tu și cu mine suntem doi dintre ei. Singurătatea l-a transformat pe Andrew într-un bărbat timid. Relațiile interumane nu sunt întotdeauna ușoare pentru un om timid. Oricum, credeam că știi ce știu și eu. Și ce au observat și alți oameni, la Morilla. După tine, fata mea dragă, se uita Andrew... în felul lui foarte reticent. Nu și-a luat ochii de la tine, decât dacă a fost forțat de cine știe ce chemare la datorie. N-ai observat?

– Nu. Am evitat să mă uit la el. Îmi plăcea... așa că nu vroiam să... ei bine... nu puteam s-o arăt, nu?

Jason zâmbi.

– Dacă ai avea o brumă din Sheila, ai fi arătat-o fără nici o grijă, Jackie. Lui Andrew nu i-ar fi plăcut să fie evident. Dar oamenii din district îl cunosc foarte bine. Și au o afecțiune nespusă pentru el. Ar observa și de la o sută de iarzi dacă o furnică i s-ar urca pe carâmbul cizmei. Atunci când un om e o figură legendară, este observat și înregistrat de fiecare dată când clipește. Și se vorbește apoi despre el, cană după cană de ceai.

– Dacă ar fi dansat cu mine... măcar o dată, spuse ea, gândind cu voce tare. Aș fi fost în al nouălea cer zile întregi...

– Cred că n-ar îndrăzni să te invite la dans, Jackie. S-ar simți lezat de acele acțiuni pe care mama ta le deține la Mallibee. Mai degrabă ar mânca jar, înainte de a se înjosi să aibă vreun motiv prestabilit să curteze persoana pe care s-ar putea s-o iubească. Pe deasupra, e îndeajuns de perspicace să știe că jumătate din populația districtului face calcule în legătură cu Mallibee... ca, de exemplu, cine cu cine ar trebui să se căsătorească și din ce anume motiv.

– Și i-ar dispăcea total asta?

– Desigur.

Urmă o tăcere încărcată de gânduri.



– Jason, te rog, spune-mi. Ce să fac?

– Ei bine... dacă vrei să știi cu adevărat ce pune la cale bătrânul văr Jason, află că despre asta e zborul acesta. Cred că cel mai bine e ca Andrew să fie cel care să-ți arate ce-a mai rămas din muntele Mallibee. Nu eu. E trist să-l vadă plecând, dar, ca un bun proprietar de fermă ce se găsește, consideră că prețul plecării lui merită fericirea lui Jane. Ce i s-a întâmplat lui Jane l-a durut mult mai mult decât ce s-a întâmplat cu muntele. În afară de asta... se va alege cu noile lui vite, nu? Făcu o pauză, apoi adăugă în șoaptă: dacă procedezi așa cum trebuie, Jeckie, va considera că merită mult mai mult decât crezuse... dacă se alege și cu fata aleasă de el, odată cu fericirea lui Jane, și cu ruptura din familie vindecată. Trei ași într-unul... asta da, mână norocoasă la poker!

Jeckie protestă indignată.

– Adică... dacă eu...

– Procedezi cum trebuie. Blestemele alea de acțiuni sunt un adevărat obstacol, să știi. Andrew e un bărbat foarte rezervat. Dar provocat? Cine știe?

– N-aș putea face una ca asta, spuse ea disperată. N-aș face așa ceva. Îmi pare rău c-am adus vorba. Probabil crezi că... se opri, lacrimile înecându-i aproape glasul.

– Nu cred nimic. În mintea mea e un gol absolut.

Nu mai spuseră nimic, în timp ce el ateriză ușor pe o cărare liberă, la sud de intrarea principală de la baza muntelui Mallibee.

– Ar trebui să-ți mulțumesc, Jason. Dar...

– N-o face. Urcă spre vârf, ca o fetiță cuminte. Nu! N-ai voie să iei pantoful. N-ai spus că o să țopăi tot drumul? Pantoful acela îmi aparține până când decid altfel. Va trebui să urci, cu un picior desculț, pe stânca aceea colțuroasă, până la deschizătura aceea săpată în deal. I-am spus lui Andrew că aterizez acolo. Ne așteaptă să intrăm. Îl vezi?

– Da... Pe noi ne așteaptă?

– Desigur. I-am spus că te aduc și l-am rugat să fie acolo în jur de ora asta.

Jeckie ridică mâinile desupra capului, prinse marginile boltei din plexiglas și sări pe aripă, apoi jos, pe pământ. Îi făcu semn cu mâna lui Andrew și începu să se cațare pe stâncile care duceau la el. Nu auzi că Jason coborâse în urma ei și uită că nu avea decât un picior încălțat. Oricum, era obișnuită să nu poarte amândoi pantofii.

Se opri o clipă, să și-l scoată și pe celălalt, apoi continuă să urce.

– Andrew! Andrew! De ce ești atât de sus?

– Așteaptă, Jackie. Vin, răspunse el, ciudat de îngrijorat, probabil din cauza picioarelor ei desculțe pe stâncile acelea sfărâmate. Rămâi acolo unde ești. O să-ți tai picioarele.

Ea se opri. Rocile erau mai ascuțite decât crezuse. Într-adevăr, Jason își dusesse la capăt amenințarea și-i dăduse o lecție. Andrew ajunsese lângă ea și o prinse cu o mână. Apoi, dintr-o dată, celălalt braț o ținea, sprijinind-o. Se uitară unul la altul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai făcut asta?

– Te referi la pantofi? Ei bine... unul e la Jason. Spune că-i poartă noroc. Și a vrut să-mi dea o lecție, să nu-mi mai arunc pantofii. Pe celălalt l-am scos ca să fie la fel... mă înțelegi. Andrew, te deranjează dacă-ți ții brațul în jurul meu, până când n-o să mi se mai învârtă capul?

– De ce ți se învârtește capul, Jackie? Ochii lui nu părăsiră nici o clipă chipul ei.

– Pentru că mă ții în brațe.

– Ai cei mai frumoși ochi, Jackie. Bleu-turcoaz. Ochii ei nu-i părăsiră nici o clipă pe ai lui.

– Și gura e frumoasă, nu?

– Foarte frumoasă, spuse el. Abia dacă-l auzi, căci vorbea șoptit. Se găță de el și refuză să-i dea drumul.

Dintr-o dată, el se aplecă și buzele lui le atinseră pe ale ei: mângâierea aripilor unui fluture.

Brațele ei se înlănțuiră în jurul gâtului lui și ochii li se întâlniră. Brusc, sărutul deveni unul adevărat. Brațele lui alunecară pe talia ei, cuprinzând-o și trăgând-o spre el.

Își ridică ușor capul și o privi cu nesaț. Apoi zâmbi – un zâmbet strălucitor și năucitor – chiar în fața ochilor ei.

– Slavă Domnului, spuse ea. Speram să iasă la iveală, dar mă temeam...

– Te temeai? De mine?!

– Oh, nu. Doar ceva ce mi-a spus Jason să fac. Desigur, i-am spus că n-aș face. Dar am făcut-o. Trebuie să fi fost... ei bine... ceva în legătură

cu pantofii. Și cu mersul pe stânci ascuțite. Și cu procedatul cum trebuie. În privința mersului, vreau să spun. Presupun că s-a referit la...

Andrew îi luă pantoful. Se legăna la ceafa lui căci, de dragul stabilității, Jackie își ținea încă un braț în jurul gâtului lui. Foarte strâns. Cu mâna liberă, își împinse șuvița rebelă care-i atârna pe față.

– Celălalt pantof e încă la Jason? Andrew părea nedumerit. Crede că-i poartă noroc?! Și de ce naiba te-a lăsat să te cateri desculță pe stâncile astea?

– Ca să-i dau o lecție, spuse Jason, care urcase și el. Nu observaseră că ajunsese. Poți să iei și pantof și tot, de acum, Andrew! Poftim! De la mine pentru tine! Prinde...

Pantoful sosi catapultat în aer, iar Andrew îl prinse cu o mână.

– Scuzați-mă, spuse Jason. Mă duc să văd dacă urmează să treacă trenul. I-am promis lui Jackie s-o aduc, Andrew. Ne vedem mai târziu.

Auziră sunetul cizmelor lui cățărându-se pe stânci, dar continuară să se uite unul la celălalt.

– Jackie! Dragă Jackie! Așază-te pe piatra aceea. Sunt pe cale să te încălț. După ce voi face asta, te rog, promite-mi că n-o să-i mai scoți niciodată.

– Nici măcar când mă duc la culcare?

Îi potrivi pantofii, uitându-se la ea.

– Nimeni nu poartă pantofi în pat, la Mallibee, spuse el, cu gravitate. O să te căsătorești cu mine! Și ai să rămâi pentru totdeauna la Mallibee, nu-i așa, Jackie?

Jackie oftă.

– Îți mulțumesc atât de mult că mă întrebi asta, Andrew! Cred că aş fi murit, dacă n-ai fi făcut-o.

Departe, în jurul intrării care se căsca în partea laterală a cheilor, se auzea şuieratul ascuțit al celor două locomotive care trăgeau vagoanele.

Andrew luă mâna lui Jackie și o trase din nou în brațele lui. O sărută scurt.

– Hai. Să mergem să vedem cum trenul duce la mare încă o parte din minereul nostru. Poate altundeva în lume, muntele Mallibee – bucățele din el – va ajuta la ridicarea altor munți mici – de oțel.

– Iar pentru noi este o nouă vale, în schimb?

Andrew o privi repede.

– Așadar, Jason ți-a spus și despre asta, nu?

– Da. Geologul de la mină – acela care a cercetat valea – Jason și cu mine, am ajuns la aeroport în același timp. De aceea a spus că pantoful meu este simbolul lui norocos.

– Cred că simboul norocos ai fost tu, spuse Andrew. O luă de mână și urcară pe stânci, pe cărare. Pe viitor, am să mă ocup eu de pantofii tăi răătăciți – cu excepția timpului de dormit, desigur. Atunci, poți să-i lași pe covor, sub pat.

– Dormitorul este cel mai bun loc pentru pantofi. În felul ăsta, nu trebuie nici măcar să mă gândesc la ei. În afara razei mele vizuale, jos din picioarele mele, afară din gândurile mele!

Râseră. Din senin, brațele lui Andrew o cuprinseră din nou. O sărută iar.

– Te iubesc atât de mult, spuse el grav. Ai răbdare... până găsesc cuvintele potrivite?

– Nu vreau alte cuvinte, Andrew...

Cel de-al doilea șuierat străbătu prin aer din spatele dealului.

– Hai să ne luăm mai întâi rămas-bun de la muntele Mallibee, vrei? spuse el. Are un drum lung de făcut.

– Până la mare.

– Apoi, de acolo...

– Da, spuse Jackie în șoaptă. Apoi, de acolo – dincolo de mare, departe!

Trenul apăru după cotitura dealului.

– La revedere, munte Mallibee! La revedere! La revedere!

*Sfârșit*